

2014'1

Ден Соліс

УЧНІВСТВО

ЗМІСТ

Вступ. Господь Учнівства

Урок 1. 28 грудня — 3 січня. Учні і Писання

Урок 2. 4-10 січня. Метафори учнівства

Урок 3. 11-17 січня. Учнівство і молитва

Урок 4. 18-24 січня. Наставляючи дітей

Урок 5. 25-31 січня. Служіння хворим

Урок 6. 1-7 лютого. Служіння «звичайним» людям

Урок 7. 8-14 лютого. Ісус та знедолені

Урок 8. 15-21 лютого. Спілкування з багатими й видатними

Урок 9. 22-28 лютого. Служити можновладцям

Урок 10. 1-7 березня. Служити народам

Урок 11. 8-14 березня. Служити духовним лідерам

Урок 12. 15-21 березня. Жнива й женці

Урок 13. 22-28 березня. Ціна учнівства

Місіонерська історія

ГОСПОДЬ УЧНІВСТВА

На початку Бог створив досконалий, безгрішний світ. Люди насолоджувалися перевагою шанувати свого Творця, поклонятися Йому і йти за Ним. Життя мало залишатися таким протягом усієї вічності.

Проте сатана спокусив наших прабатьків, позбавивши людство сенсу життя, мети і справжнього значення буття. Планету охопило повстання.

Тільки жертва Христа дарувала нам надію. Голгофське викуплення пропонує нам свободу й вихід зі стану безглуздя та безцільності. Грішним людям були запропоновані свобода, прощення і можливість повернутися до початкового стану.

Бог закликає всіх віруючих стати вісниками цієї незрівнянної благодаті, посланцями, які проголошують Божественне викуплення поневоленим сатаною людям. Ми повинні закликати людей прямувати за Творцем, поклонятися Йому і славити Його. Приклад Христа має стати для нас взірцем в учнівстві, допомогою у виконанні великого доручення (Матв. 28:19, 20).

Тому тема уроків цього кварталу має назву «Учнівство». Хоч дана тема багатогранна, у посібнику ми розглянемо учнівство як процес, завдяки якому люди стають послідовниками Ісуса, а отже, кращими ловцями душ.

Ісус — приклад для кожного християнина, особливо в справі спасіння душ. Чи буде розумно шукати ключі до ефективного евангелізму в популярній психології, техніці масового маркетингу і рекламних програмах? Чи не логічніше просто наслідувати приклад Христа?

Як Ісус приваблював Своїх послідовників? Чого ми можемо навчитися на прикладі Христа, що допоможе нам успішніше вести людей до Нього? Як ми можемо виконати велике доручення? Як Ісус міг працювати з такими різними групами людей — бідними й багатими, релігійними і нерелігійними, з можновладцями та безправними? Яким чином Він впливав на черстві серця людей, давав надію знедоленим, ніжно торкався дитячих сердець та долав етнічні й соціальні бар'єри, щоб робити людей учнями? Як руйнував bastiони багатства і могутності, розкривав кокони зверхності релігійних вождів та відроджував надію в невиліковно хворих?

Це не просто питання для обговорення, які стимулюють обмін думками, натомість важлива галузь дослідження для християн, котрі відчувають палке бажання наслідувати приклад Христа, аби наvertати загублених овець до люблячого Пастиря.

Павло також закликав віруючих наслідувати його приклад, як він наслідував приклад Христа. Немислимо, щоб віруючі ХХІ століття обрали нижчі стандарти, ніж установлені Святим Духом через Павла в першому столітті.

Крім того, слідування за Ісусом надзвичайно розширює обмежене бачення учнівства як одного з методів виправлення хибної поведінки та поганих звичок, яким би важливим це виправлення не було. Всебічне розуміння учнівства поєднує в собі палке бажання йти за Ісусом і, як надприродний результат, палке бажання вести до Христа інших.

«Як тільки людина приходить до Христа, у її серці відразу з'являється бажання розповісти всім, якого дорогого Друга вона знайшла в Ісусі: істина, яка спасає й освячує, не повинна залишатися прихованою в серці. Якщо ми зодягнулися в праведність Христа і сповнені радості від присутності Його Духа, то не зможемо мовчати. Якщо ми переконалися, який добрий Господь, то в нас буде що сказати іншим... У нас виникне палке бажання йти тим шляхом, яким ходив Ісус» (Е. Уайт. Дорога до Христа, с. 78, 79).

Такою є тема нашого дослідження на цей квартал.

Ден Соліс народився в Техасі, США. Він випускник Університету Ендрюса і Реорганізованої теологічної семінарії (Reformed Theological Seminary). Нині звершує служіння в Церкві як пастор, керівник відділу

конференції та викладач коледжу. Ден та його дружина Сінді (учителька початкових класів) виховали трьох дітей, котрі служать Господу у Вашингтоні, Каліфорнії і Теннессі.

УЧНІ І ПИСАННЯ

Біблійні тексти для дослідження: Луки 4:1-12; Матв. 12:3-8; Матв. 5:17-39; Луки 24:13-32; Дії 1:16-20.

Пам'ятний вірш: «Дослідіть Писання! Бо ви думаєте через них мати вічне життя, — а вони свідчать про Мене» (Івана 5:39).

Використовуючи металодетектор, куплений на розпродажу непотрібних речей, англієць Террі Герберт виявив позолочену англосаксонську зброю та срібні артефакти*, поховані під шаром землі на фермерському полі. Передбачувана грошова вартість знахідки перевищила п'ять мільйонів доларів США.

Подібно до шукача скарбів на кам'янистому полі, ми повинні виявляти обережність, щоб не пропустити справжній небесний скарб – Ісуса Христа. У пошуках вічного багатства фарисеї і саддукеї також «копали» — досліджували стародавні священні сувої Писання. Однак цю карту скарбів, тобто Святе Письмо, вони зрозуміли хибно, тому втратили головну дорожочинність – Ісуса.

Різними шляхами Ісус запроваджував Писання у Свою методологію виховання учнів. Головний «індикатор скарбів» містився в пророцтвах, які вказували на Нього. Тому втратити Ісуса – значить загубити розпізнавальний знак на карті. Саме через це всі наші зусилля, спрямовані на виховання учнів, мають бути повністю зосереджені на Ісусі та Його діяннях задля нас.

*Артефакт – предмет, знайдений у результаті цілеспрямованих археологічних розкопок або внаслідок якоїсь одиноїчної випадкової події. Прикладами артефактів є кам'яні інструменти, ювелірні вироби, зброя, кераміка і т. ін.

Неділя

29 грудня

ІСУС І БІБЛІЯ

Оскільки Ісус є прикладом для всіх віруючих, Його зосередженість на Святому Письмі набуває для нас особливого значення.

Прочитайте Луки 4:1-12 і 16-21. Як ці уривки відкривають нам ставлення Христа до Біблії?

Розповідь про спокуси, пережиті Христом у пустелі, свідчить: цитуючи Писання, Ісус давав відсіч усім нападам і спокусам сатани. Звичайно, під час сорокаденного перебування в пустелі в Ісуса не було сувоїв Писання. А це ясно говорить про те, що Христос присвячував час для заучування напам'ять великих уривків Писання. У пустелі Ісус цитував уривки, написані Мойсеєм, в інших випадках Він цитував інші частини Старого Завіту (Матв. 21:42; 22:43, 44). Безперечно, Христос добре знав Писання.

Однак зауважте: за словами Христа, Святе Письмо – це не просто засіб для боротьби зі спокусою і для досягнення особис-тої святості. Ісус наголошує, що Писання вказує на Нього. Під час відвідання синагоги (див. Луки 4:16-30) Ісус цитує пророка Ісаю, а потім оголошує, що цей текст укажує на Нього як Помазаного для звільнення пригноблених та проголошення свободи. Ісус розумів, що виконує месіанське пророцтво, тому не тільки усвідомлював, що Біблія вказувала на Нього, але відразу ж почав використовувати її у Своєму служінні як доказ Своєї місії.

Хоч знати Біблію важливо, проте цього недостатньо. Деякі відомі дослідники та знавці Біблії були невіруючими людьми. Тому ми повинні запитати себе, як нам упевнитися в тому, що читання й вивчення Біблії допомагає нам краще пізнати Ісуса? Іншими словами, як треба вивчати Біблію, щоб вона змінила наше життя?

АВТОРИТЕТ ПИСАННЯ

Прочитайте наступні тексти. Що вони повідомляють про те, як Ісус сприймав Біблію? Матв. 5:17-20; 12:3-8; 15:3-11; Івана 10:34-37; 17:14-19; Луки 24:44.

Коли б Христос не дискутував з релігійними вождями, Він покладався не на абстрактну філософію і навіть не на власний авторитет, а на Писання. Відокремлюючи правильне від неправильного, Ісус ґрунтував Свою аргументацію на Святому Письмі. Коли опоненти ставили під сумнів доктринальну позицію Христа, Він спрямовував їхню увагу на конкретні уривки Писання. Розмірковуючи про практичні питання, Він направляв слухачів до Божественного об'явлення. Христос розумів, що Його священна місія полягає у виконанні того, про що говорили стародавні пророки.

Порівняйте чудове розуміння Писання Христом з поширеним ставленням до Слова Божого сучасних християн. Цілі деномінації вважають Біблію цікавим, проте ненадійним історичним джерелом. Шестиденне творіння, вихід, реальність тілесного воскресіння Ісуса, Його буквальний Другий прихід – усе ставлять під питання або навіть вважають міфом.

Звичайно, це безпосередньо впливає на учнівство. Навіщо людині віддавати своє життя заради ідеї, яка ґрунтується на міфах? Людям, обтяженим реальними проблемами, потрібний реальний Спаситель, інакше Євангеліє стає фальшивим скарбом або пластиковою монетою, пофарбованою в жовтий колір. На відстані хтось може помилитися, але зблизька пластик неможливо сплутати із золотом. Єдиний безпечний шлях полягає в тому, щоб наслідувати приклад Христа в піднесенні, шануванні й послуху Біблії.

Смерть – не міф, чи не так? Її також не назвеш просто символом. Це одна з найжорстокіших реальностей, з якою ми всі зустрічаємося. Поміркуйте про різні біблійні істини, такі як воскресіння Ісуса або Його Другий прихід, які люди вважають просто символами або міфами. Чому ми, кожний зокрема і Церква в цілому, ніколи не повинні дозволити собі потрапити в цю сатанинську пастку?

ПУБЛІЧНЕ ПРОГОЛОШЕННЯ

Ісус приваблював людей до Себе в різних ситуаціях та обставинах, зокрема й привселюдно. Публічним проповідям Христа Святе Письмо відводить особливе місце. Його проповіді та громадські бесіди рясніють цитатами і посиланнями зі Слова Божого.

Прочитайте Матв. 5:17-39. Як Христос використовував Писання в суспільному служінні?

Під час перебування Христа на Землі ізраїльтяни ставилися до Писання здебільшого формально. Люди зверталися до Слова Божого як до морального керівництва для отримання необхідних інструкцій. Правильну поведінку вважали платою за вічне блаженство. Однак Ісус відкинув ці законницькі погляди та систему контролю зовнішньої поведінки, замінивши їх релігією духу.

Христоцентрична релігія ґрунтується на перетворенні серця, що, у свою чергу, веде до етичної поведінки. Але фарисеї, поспішаючи досягти моральної досконалості, фактично пройшли повз живі взаємовідносини з Богом. Ісус указував на це упущення, запрошуючи Своїх слухачів прийняти Його як Спасителя і Вчителя. З Ісусом та Його перетворювальною силою стандарти поведінки не занижуються, а підвищуються. Щоб побачити, наскільки високими були Його моральні стандарти, достатньо прочитати Нагірну проповідь.

«Ці слова звучать для здивованого натовпу, як щось цілком нове й дивовижне. Такі повчання протилежні всьому, що вони будь-коли чули від священників і рабинів. У цьому вченні вони не знаходять нічого, що могло б потішити їхню пиху або жити честолобні надії. Однак цей новий Учитель має силу,

яка зачаровує їх. Пахощі Божої любові поширюються навколо Його Особи, як аромат квітки... Усі відчують, що серед них є Той, Кому відкриті таємниці кожної душі, проте Він наближається до них з лагідним співчуттям» (Е. Уайт. Небесні принципи щасливого життя, с. 6) .

Людина схильна до законництва, осуду і критики, чи не так? Як нам подолати цю поширену схильність?

Середа

1 січня

ОСОБИСТЕ СЛУЖІННЯ

У нас є безліч прикладів привселюдного служіння Христа. Але не менш привабливими є також Його особисті зустрічі як зі звичайними людьми, так і з привілейованими членами суспільства. Ці історії дають унікальну можливість зрозуміти, наскільки Христос був зосереджений на Святому Письмі.

Прочитайте Івана 13:18-20 і Луки 10:25-28; 24:13-32. Згідно з цими уривками, яку роль Ісус відводив Слову Божому? З якою метою Він цитував саме ці вірші? Як це впливало на слухачів?

Неодноразово Христос цитує Писання, пов'язуючи його із закликами до учнівства. Це недвозначно вказує на те, що влада і сила переконання Ісуса ґрунтуються на Слові Божому, а не просто на особистій привабливості. Бесіда з двома учнями, що йшли до Еммауса, особливо яскраво відкриває, яким чином Господь використовував Писання.

«Почавши від Мойсея, від першоджерел біблійної історії, Христос пояснював їм ті місця Писання, де говорилося про Нього. Якби Він відкрився їм відразу, їхні серця сповнилися б радості, і вони, отримавши повне задоволення, не прагнули б більше нічого. Однак учні повинні були зрозуміти, про що свідчили всі прообрази та пророцтва Старого Завіту. На цьому мала ґрунтуватися їхня віра. Христос не вчинив жодного чуда задля їхнього переконання, але передовсім почав пояснювати їм Писання. Учні вважали Його смерть кінцем усіх своїх сподівань. Тепер же Спаситель довів їм із пророцтва, що Його смерть – непорушна підвалина їхньої віри. Навчаючи учнів, Ісус нагадав про важливе значення Старого Завіту, який свідчив про Його місію» (Е. Уайт. Христос – надія світу, с.796-799).

Поміркуйте над текстом Луки 24:32, особливо над фразою: «Хіба не палало наше серце?». Що це означає? Коли останній раз ваше серце палало від відкритих вами істин? Якщо цього не відбувається вже довгий час, можливо, ваше серце охолело? Як ви можете змінити таку ситуацію?

Четвер

2 січня

НАСТУПНЕ ПОКОЛІННЯ

Ми переконалися в тому, що Ісус робить особливий наголос на Біблії. Він жодного разу не поставив під сумнів авторитетність, правдивість або достовірність Писання. Однак протягом століть, аж до сьогодення, чимало людей роблять це.

Прочитайте Матв. 12:15-21; Марка 1:1-3; Дії 1:16-20; 3:22-24 і Римл. 10:10, 11. Що ці тексти повідомляють про те, як сприймали Слово Боже перші християни? Які уроки ми можемо почерпнути для себе з їхнього прикладу? Як ставимося до Біблії ми?

Саме Писанням перші християни підтверджували месіанство Ісуса з Назарета. Фактично вони говорили, що християнство нерозривно пов'язане з Божественним об'явленням у старозавітних Писаннях.

Сам Ісус звертався до цих Писань. Тепер учні Христа робили те саме. Особисті досвіди, чудеса та інші свідчення про Христа були важливі і займали своє місце, проте ніщо не могло замінити Слово Боже як основне джерело свідчення про Ісуса.

Перші послідовники Христа шукали у Святому Письмі орієнтири щодо місії Церкви, її повсякденного служіння й духовної дисципліни. Людські припущення і здогадки були зведені до мінімуму, перше місце відводилося Слово Божому. Молитовні роздуми в пошуках Божого об'явлення, безперечно, мали місце під час проведення церковних рад (див. Дії 15). Писання безпосередньо було пов'язане з життям ранньої Церкви.

Наскільки ж нерозважливо було б з нашого боку, особливо в цей останній час, займати якусь іншу позицію щодо Біблії!

Як ми можемо навчитися відводити Біблії центральне місце в нашій вірі та використовувати її як дороговказ до Ісуса? Як практично ми можемо дозволити біблійному вченню впливати на наше життя і ставлення до інших людей?

П'ятниця

3 січня

ДЛЯ ПОДАЛЬШОГО ДОСЛІДЖЕННЯ:

Прочитайте з книги Е. Уайт «Виховання» розділ «Біблія як вихователь» (с. 190-192); із книги «Христос — надія світу» розділ «По дорозі до Еммауса» (с. 795-801); із книги «Дії апостолів» розділ «Солунь» (с. 221-230).

«Під час Свого служіння Христос просвітив розум учнів для розуміння цих пророцтв... Петро, проповідуючи Христа, наводив докази зі Старого Завіту. Так само чинив і Степан. Павло у своєму служінні також посилався на пророцтва Святого Письма про народження, страждання, смерть, воскресіння та вознесіння Христа. З допомогою натхненних свідчень Мойсея та пророків він ясно довів, що Ісус із Назарета – Месія і що від днів Адама голос Христа промовляв через патріархів та пророків» (Е. Уайт. Дії апостолів, с. 221, 222).

Питання для обговорення:

Як практично ви можете зробити Святе Письмо невід'ємною частиною вашого повсякденного життя? Як ви можете використовувати Біблію в особистому благовісті?

Чому Ісус більше загострював увагу на тлумаченні Писання, ніж на чудесах та особистій привабливості? Що відбувається, коли основою нашої віри стає не Біблія, а щось інше?

Наскільки залежними від Слова Божого мають стати християни сьогодні? Оцініть, наскільки важливе Писання для вашої церкви у визначенні пріоритетів, розподілі ресурсів та вірності місії.

Поміркуйте над фактом, що в Біблії не згадується про те, що хтось з її авторів коли-небудь ставив під сумнів правдивість або достовірність будь-яких біблійних текстів. Чому це має бути важливим для нас сьогодні, коли багато людей, зокрема й численні дослідники Біблії, зробили своїм пріоритетним заняттям оспорування істинності Біблії?

МЕТАФОРИ УЧНІВСТВА

Біблійні тексти для дослідження: 2 Сам. 12:1-7; Ісаї 28:24-28; Матв. 7:24-27; 13:1-30; Луки 20:9-19.

Пам'ятний вірш: «Все це промовляв Ісус людям у притчах, а без притчі нічого їм не казав, щоб збулося сказане через пророка, який говорив: Відкрию уста Мої в притчах, виявлю сховане від початку світу!» (Матв. 13:34, 35).

Християнство розумне і логічне. Розум необхідно розвивати. Проте сам розум не може повною мірою передати цілісність людської особи. На відміну від роботів, запрограмованих на конкретні логічні процеси, люди здатні любити, відчувати, ображатися, плакати, піклуватися, сміятися, уявляти. Тому Ісус викладав вічні істини так, щоб вони торкалися не тільки інтелекту, а й почуттів. Ісус наводив наочні приклади, узяті з повсякденного життя, щоб досягти людей там, де вони перебували. Діти й дорослі могли зрозуміти глибокі істини, зодягнені в образи, метафори і притчі.

Крім того, складні концепції, такі як виправдання, праведність, освячення, легко засвоювалися завдяки майстерності Христа як Оповідача. З допомогою символів та метафор можна краще збагнути важкозрозумілі істини.

Неділя

5 січня

ПРИКЛАДИ ЗІ СТАРОГО ЗАВІТУ

Прочитайте 2 Сам. 12:1-7; Ісаї 28:24-28; Єрем. 13:12-14 і Єзек. 15:1-8. Як ці притчі й алегорії розширюють наше розуміння взаємовідносин Бога з людством? Які використані пророками образи пізніше зустрічаються в притчах Христа?

Натан розповідає притчу, аби приховати справжню причину свого візиту. Не знаючи про це, Давид визнає себе злочинцем та виносить собі вирок. Використавши літературний прийом (притчу), Натан досягає мети. Але якби він висловив докір цареві по-іншому, це могло б викликати серйозний конфлікт і, можливо, навіть призвести до смерті пророка!

Поетична ілюстрація Ісаї звучить у контексті сільського господарства, добре знайомого його слухачам. Сторіччя по тому Ісус використав ті самі образи. Притча Ісаї ілюструє Боже безмежну милість у часи покарання. Дванадцятий розділ Послання до євреїв також змальовує Боже покарання швидше як засіб виправлення, а не знаряддя помсти. Божественне покарання відображало викуплення. Воно мало викликати покаяння, відродження і перетворення. Однак при більшій упертості й заколоті надходило і більше покарання.

Притча Єремії – жажлива ілюстрація суду. Як би люди не перешкоджали Божій викупній меті, Господь врешті-решт дозволить їм пожати наслідки їхнього вибору. Христос також розповідав Своїм слухачам притчі про суд. Єзекіїль, передаючи цю саму вістку, звертався до іншого символу.

Чому виклад історій є могутнім інструментом передачі істини? Які історії вам особливо подобаються і чому? Поділіться вашою відповіддю на уроці в суботу.

ІЛЮСТРАЦІЇ ЗІ СФЕРИ БУДІВНИЦТВА

Прочитайте Матв. 7:24-27. Як ці тексти розширюють наше розуміння християнського учнівства? Як ви вважаєте, чому Ісус використав цей життєвий приклад, щоб викласти таку важливу істину?

Сучасне освічене суспільство сприймає грамотність як щось само собою зрозуміле. Однак навіть сьогодні в деяких регіонах люди залишаються без освіти. У давнину грамотність була радше винятком, ніж правилом. Панівні класи, фахівці у сфері правопису (писарі) здобували владу завдяки вмінню читати. Тому Ісус виголошував Свою вістку таким чином, щоб її могли зрозуміти не тільки грамотні слухачі, а й прості неписьменні люди.

До того як Йоганн Гутенберг винайшов друкарський верстат, тексти писали від руки, а це надзвичайно тривалий трудомісткий процес. Відносно мало людей могло дозволити собі таку розкіш, як книга. Тому передача інформації через легенди і притчі стала поширеним способом спілкування.

Бог пропонує спасіння усьому людському роду. Чи маємо ми дивуватися, що Христос використовував різні методи спілкування, аби досягти якомога більшого числа людей? Усна традиція, яку передавали з покоління в покоління в простих історіях, стала джерелом проголошення ідеї викуплення.

Прочитайте Луки 14:27-33. Які уроки ми можемо почерпнути з цих історій? Як наведені тут метафори проливають світло на наше розуміння учнівства?

Будівництво передбачає підготовку. Оцінку витрат проводять задовго до безпосереднього початку будівництва. Учніство також вимагає підготовки. Чудове нагодування людей, вражаючі зцілення та видимий успіх могли привести майбутніх учнів до думки, що йти за Ісусом легко. Однак Господь бажав, щоб Його слухачі побачили всю картину. А в ній значне місце також займали самопожертва, страждання, приниження і відкидання. Ще раз зауважте: Ісус передав цю вістку метафоричною мовою, хоч міг просто навести перелік труднощів, які чекали Його учнів.

АНАЛОГІЇ ІЗ ЗЕМЛЕРОБСТВА

Прочитайте Матв. 13:1-30. Що говорив Ісус своїм слухачам про учнівство? Які уроки з цих метафор може почерпнути для себе сучасне християнство?

Притча Христа про сіяча знайома багатьом читачам. Контекст історії був добре відомий стародавньому аграрному суспільству. Слухачі Ісуса могли легко уявити собі змальовану картину. Взаємозв'язок з учнівством очевидний. По суті, Ісус спонукає Своїх слухачів оцінити своє становище як учнів. Він не вказує кожному зокрема на його проблему, натомість говорить притчами, запрошуючи учнів самостійно оцінити себе. Дивлячись у дзеркало своєї душі, кожен міг оцінити свої корисливі спонукання, упертість і запеклість, проаналізувати, наскільки світ захлеснув його своєю суетою, та обрати життя безкомпромісного учнівства.

Водночас справжнє учнівство віддає суд (засудження) в руки Вчителя, а не учнів. Людське розуміння не повне, знання часткове. Досконалим розумінням володіє тільки Бог. Ісус також попереджає, що напади сатани справді мають місце. Учні не можуть віддати суд (процес розслідування) іншим віруючим, оскільки ці віруючі можуть виявитися не пшеницею, а куколем. Вони ростуть разом до часу збирання врожаю.

«У Христовому вченні, висловленому в притчах, зауважується той самий принцип, що й у Його місії для цього світу. Щоб ми могли пізнати Його Божественний характер і життя, Христос узяв на Себе нашу природу і перебував між нами. Божественне було виявлене в людському, невидима слава – у видимому людському образі» (Е. Уайт. Наочні уроки Христа, с. 17).

У притчі про сіяча Ісус говорив про оманливість багатства. Що Він мав на увазі? Як багатство може обманути навіть того, хто його не має?

Середа

8 січня

РЕВОЛЮЦІЙНА ІСТИНА

Служіння Христа було революційним, але Він не використовував звичайної зброї. Його знаряддя було значно могутнішим, ніж мечі або списи. Перетворювальні слова, часто передані в притчах і метафорах, стали Його могутньою зброєю в боротьбі зі злом.

Для багатьох релігійних вождів тактика і стратегія Христа були несподіванкою. Вони були слабо підготовлені, аби протистояти силі Його спілкування з народом. Чимало Його притч містили вістки, які розвінчували можновладців. Релігійні лідери правильно розуміли: якщо вістка Христа проникатиме в серце людини, їхній вплив буде стрімко слабнути.

Прочитайте Матв. 21:28-32 і Луки 14:16-24; 20:9-19. Які могутні вістки передані в цих притчах? Хоч притчі часто стосувалися конкретних людей, які принципи ми можемо застосувати до себе, незалежно від того, ким ми є?

«Притча про виноградник стосується не тільки юдейського народу. Вона містить урок і для нас. Бог обдарував Церкву теперішнього часу великими перевагами і благословеннями, сподіваючись від неї відповідної віддачі» (Е. Уайт. Наочні уроки Христа, с. 296).

Звичайно, ми отримали величезні благословення від Гос-пода. Викуплення кров'ю Христа, обітниця спасіння, заснованого на Його праведності, надія на вічне життя, можливість прийняття Святого Духа – нам дано так багато! Однак дуже легко забути про Божі дари, приймати їх як щось звичне або навіть насміятися над ними. Подібно до виноградарів з притчі, ми можемо навіть не усвідомлювати наслідків своїх дій. Але в день суду їхнє невігластво не могло слугувати їм виправданням. Не допоможе воно і нам.

Як часто ви обманювалися в минулому щодо свого духовного стану? Чого ви навчилися з тих досвідів? Чи можуть вони допомогти вам надалі уникати таких помилок?

Четвер

9 січня

ТВОРЧА СПАДЩИНА ХРИСТА

Досліджуючи Новий Завіт, ми можемо дійти висновку, що після євангельських записів про служіння Христа притчі зникають з книги. Чим можна пояснити такий феномен? Звичайно, найбільша частина Нового Завіту пов'язана з особою апостола Павла. Чотирнадцять послань написані Павлом, і майже половина історичної оповіді Луки в книзі Дії апостолів також присвячена практично повністю апостолові Павлу. Не використовуючи притчі, як це робив Ісус, Павло, однак, часто вдається до метафор, порівнянь та інших художніх засобів (див. Римл. 7:1-6; 1 Кор. 3:10-15; 2 Кор. 5:1-10). Хоч Павло не вважав себе блискучим оратором, але його проповіді були яскравими і переконливими. Звичайно, між публічними виступами Христа і Павла існують стилістичні відмінності, проте обидва виявляли творчий підхід у висловленні думки.

Твори інших новозавітних авторів дещо більше перегукуються з притчами Христа. Наприклад, щоб викласти важливий урок, брат Ісуса Яків почав свою оповідь так: «Бо коли до вашого зібрання ввійде чоловік із золотим перснем» (Якова 2:2). Проте ані брат Ісуса, ані інші учні не використовували історії так широко, як це робив Христос. Однак порівняння і символізм зустрічаються досить часто. «Бо промине, як цвіт рослин» (Якова 1:10). «Ось і кораблі» (Якова 3:4). Петро о-тримав видіння також у символічній формі (див. Дії 10:9-16). Символічні образи

становлять значну частину книги Об'явлення. «І коли змії побачив, що скинений на землю, то став переслідувати жінку» (Об'явл. 12:13).

Виберіть кілька із запропонованих текстів і знайдіть у них метафори. Які вістки містяться в цих віршах? Які образи використовуються для передачі вістки? Дії 10:9-16; Якова 3:3-12; Об'явл. 12:7-17; 18:9-20; 19:11-16.

Отже, ми бачимо, що метафори, порівняння, притчі, алегорії та інші художні засоби дають можливість зрозуміло висловити думку. Спираючись на досвід слухачів, Христос та Його учні використовували ілюстрації, які сприяли розумінню істини. Коли це доречно, ми також можемо робити те ж саме.

П'ятниця

10 січня

ДЛЯ ПОДАЛЬШОГО ДОСЛІДЖЕННЯ:

Прочитайте з книги Е. Уайт «Наочні уроки Христа» розділ «Повчання у притчах» (с. 17-27).

«Ісус прагнув викликати цікавість до Істини. Він бажав пробудити байдужих і закарбувати Істину в серці. Повчання в притчах було популярним, воно викликало повагу і привертало увагу не тільки юдеїв, а й людей інших національностей.

Крім того, Христос бажав викласти деякі істини, яких люди не були готові прийняти і навіть зрозуміти. Це була ще одна причина, чому Він навчав їх притчами. Пов'язуючи Своє вчення зі щоденним життям, людським досвідом та явищами природи, Ісус привертав увагу людей і справляв сильне враження на їхні серця. Згодом, коли вони бачили ці наочності, використані в Його уроках, то пригадували слова Божественного Вчителя.

Ісус шукав шлях до кожного серця. Використовуючи різноманітні ілюстрації, Він не тільки відкривав Істину в її різних аспектах, а й звертався до різних слухачів» (Е. Уайт. Наочні уроки Христа, с. 20, 21).

Питання для обговорення:

Поділіться в класі вашими відповідями на запитання уроку за неділю. Чого ви можете навчитися з історій ваших братів і сестер?

Ісус використовував такі образи й метафори, які були добре знайомі Його слухачам. Що можете використовувати у вашій культурі ви, щоб краще передати духовні істини?

Хоч Ісус використовував метафори переважно із сільськогосподарської сфери, чимало перших християн були міськими людьми. Які «міські» образи можна зустріти в посланнях Павла або іншого новозавітного автора?

Подумайте, з яких елементів складається хороша історія. Яке призначення цих елементів? Як ми можемо навчитися використовувати їх у нашому свідченні?

Прочитайте Луки 16:19-31. Яку притчу розповів Ісус? Які уроки щодо використання ілюстрацій у передачі духовної вістки ми можемо почерпнути з цього уривка?

УЧНІВСТВО І МОЛИТВА

Біблійні тексти для дослідження: Дан. 9:2-19; Матв. 14:22, 23; 26:36; Івана 17:6-26; Євр. 2:17; 1 Петра 4:7.

Пам'ятний вірш: «Та благаю не лише за них, а й за тих, що повірять у Мене через їхнє слово, щоб усі були одне, – так, як Ти, Отче, в Мені, а Я в Тобі, – щоб і вони в Нас були; щоб світ повірив, що Ти Мене послав» (Івана 17:20, 21).

Як би ми не працювали для спасіння душ, які б місіонерські програми не планували, ми повинні старанно молитися за людей, яких прагнемо досягти. Молитва займає центральне місце в християнстві, а тим більше в справі спасіння душ. Які великі зміни могли б відбутися, якби постійна ревна молитва перебувала в центрі справи залучення і збереження учнів!

«Нехай працівники схопляться за Божі обітниці, кажучи: “Ти пообіцяв: Просіть і отримаєте. Я маю повернути цю душу до Ісуса Христа”. Випрошуйте в молитві душі, для яких працюєте, і нехай за них молиться церква. Виберіть одну і ще одну душу, щодня шукайте Божого керівництва, усе складаючи перед Ним у ревній молитві, та працюйте з Божественною мудрістю» (Е. Уайт. Медичне служіння, с. 244, 245).

Неділя

12 січня

СПІВЧУТТЯ, ПЕРЕВІРЕНЕ ЧАСОМ

Часто молитва стає егоцентричною. Віруючі виголошують перед Богом перелік своїх побажань, сподіваючись отримати їх. Звичайно, нам сказано, що ми можемо звертатися до Бога з нашими проханнями, але іноді наші мотиви не зовсім чисті. Хіба наші серця не зіпсовані, злі й оманливі? Чи не можуть наші молитви часом відображати нашу внутрішню гріховність?

Проте заступницька молитва завжди зосереджена на потребах іншої людини, тому знижує імовірність егоїстичної мотивації. Протягом історії заступницькі молитви були найвищим виявом духовної бесіди. Не заплямовані прагненням до власного задоволення, ці бесіди сповнені безкорисливості, співчуття і глибокого бажання спасати людей.

Прочитайте Дан. 9:2-19. Який тягар відчував Даниїл під час цієї молитви? Яке місце в молитві займає визнання вини? З огляду на похилий вік сам Даниїл, імовірно, не отримав би жодної користі від відбудови Єрусалима. Що ж спонукувало його молитися?

Минуло 70 років, відколи Єремія виголосив пророцтво, яке згадує зараз Даниїл. Після стількох років єрусалимські друзі Даниїла, імовірно, вже померли. Відновлення Єрусалима також ніяк не могло вплинути на благополуччя самого Даниїла. У молитві Даниїла відсутнє егоїстичне занепокоєння. Стародавній пророк благає Бога про майбутнє поневоленого юдейського народу та репутацію Самого Бога Ягве. Цим проханням передує довге визнання вини. У визнанні Даниїл зараховує себе до непокірних. Пророк не бажає говорити про власну невинність. Даниїл бере на себе відповідальність, хоч відновлення мало принести користь іншим людям.

Подумайте про ваше молитовне життя: про що ви молитесь, чому і за кого? Чи виявляється у вашій молитві безкорисливість? Як ви можете навчитися бути менш егоцентричними у своєму

молитовному житті? Тобто, як ваші молитви можуть бути менш егоїстичними, навіть якщо ви молитесь за себе?

Понеділок

13 січня

ЧАС ДЛЯ МОЛИТВИ

Подумайте про те, чим насправді є молитва: це можливість для слабких грішних створінь, які заслуговують смерті, завжди безпосередньо спілкуватися з Творцем Усесвіту – Святим Богом.

Коли Бог у Христі зодягнувся в людське тіло, прийнявши людські обмеження, Він відчував необхідність у молитві. Хоч Спаситель не постав перед Отцем у такому ж стані, що й ми, грішні занепаля істоти, проте Ісус, як людина, усвідомлював необхідність у молитві.

Прочитайте Матв. 14:22, 23; 26:36; Марка 1:35-37; Луки 5:15, 16; 6:12, 13. Що характеризувало молитовне життя Ісуса? За яких обставин Він молився? Які уроки ми можемо почерпнути з таких особливостей життя Ісуса, як частота, місце і тривалість молитов?

Звичайно, молитовне життя Христа, яким Він насолоджувався, слугувало прикладом для Його учнів. Уранці, вечорами, після служіння, до служіння, як тільки з'являлася можливість, Ісус молився. У садах, у горах, пустельних місцях, де Його ніщо не відволікало, Ісус молився. Відокремлений від Отця простором, Ісус з'єднувався з Ним духовно через молитву. Духовна сила Христа пульсувала в духовних артеріях молитви. Чи повинні сучасні послідовники Христа, ослаблені гріховними нахилами, обтяжені світськими турботами, пригнічені невдачами, погоджуватися на щось менше, ніж молитовне життя Ісуса?

«У молитві ми відкриваємо наше серце Богові як Другу. Це потрібно не тому, що Бог не знає, хто ми такі, але щоб допомогти нам прийняти Його. Молитва наближує не Бога до нас, а нас до Бога» (Е. Уайт. Дорога до Христа, с. 93).

Прочитайте Марка 11:22-26; Луки 11:13; Івана 14:12-14. Як ми повинні розуміти записані тут обітниці щодо молитви? Чи відчули ви те, про що сказав тут Ісус? Водночас чи навчилися справлятися із ситуаціями, коли на ваші молитовні прохання надходили не такі відповіді, яких ви очікували?

Вівторок

14 січня

БЕЗМЕЖНІ МОЖЛИВОСТІ МОЛИТВИ

Молитва чудовим чином пов'язує смертних, обмежених людей з їхнім безмежним Творцем. Молитва – це духовне єднання. З'єднані з Небесним Отцем, віруючі долають обмеження своєї земної природи та гріховних схильностей. Таке перетворення відокремлює їх від світу. Однак сатана, успішно спрямовуючи молитву в егоцентричне русло, позбавляє її перетворювальної сили. У такому разі ми йдемо на небезпечний компроміс і наше свідчення заходить у глухий кут.

Прочитайте Матв. 6:7, 8; 7:7-11; 18:19, 20. Чого навчають нас ці вірші щодо молитви?

Щиро віруюча людина довіряє обітницям Бога та Його силі виконати їх. Немає такого прохання, яке стало б для Бога несподіванкою. Його влада безмежна, Його сила безмірна. Народ Божий наближається до небесних воріт, покладаючись на Господа і знаючи, що Він зробить для них найкраще, хоч вони не бачать цього в даний час. Справжня віра – це довіра Богові, коли ми не бачимо того, чого прагнемо або очікуємо (див. Євр. 11:1-7). Безперечно, поки служите Господу, поки ходите у вірі, ви будете довіряти Йому, навіть якщо все складається не так, як ви сподівалися або молилися. Писання свідчить, що ви ніколи не будете розчаровані.

Прочитайте Матв. 6:9-15; 26:39. Чого навчають ці вірші?

Довіру не можна плутати із самовпевненістю або зухвалістю. Наближаючись до Божого престолу, ми не повинні вважати, що самі по собі маємо на це повне право. Поведінка віруючого характеризується відвагою та покірністю. У Гефсиманії Христос ясно висловив Своє прохання, але завершив молитву словами: «Однак не як Я хочу, а як Ти». Окрім цілковитої самовіддачі і покори, дух прощення також має наповнювати молитву. Нам стільки було прощено, що ми просто зобов'язані прощати ближніх.

Чи є людина, на яку ви сердитесь та яку вам важко пробачити? Скажіть про це Господу в молитві. Моліться за себе, щоб вам навчитися прощати. Моліться за ту людину. Що, на вашу думку, незабаром станеться?

Середа

15 січня

ПОСЕРЕДНИЦЬКА МОЛИТВА І СПІВЧУТТЯ

Христос був уособленням досконалості, у Ньому була явлена вся Божественна досконалість. Тому чи міг хто-небудь бути більш співчутливим, ніж Христос? Хто більше за Христа міг прагнути полегшити людський біль?

Який же взаємозв'язок між співчуттям, посередництвом Христа й учнівством?

Прочитайте Луки 22:31, 32 і Івана 17:6-26 (див. також Євр. 2:17). Як ототожнення Ісуса з людством впливало на Його посередницькі молитви? Якими були головні цілі посередницької молитви Христа?

Ісус міг ефективно заступатися за Своїх учнів, оскільки брав активну участь у їхньому житті, повністю їх розумів та всією душею бажав їм добра. Сьогодні ефективне заступництво вимагає того самого. Місіонер XXI століття залишить справи, які забирають надто багато часу і заважають його взаємовідносинам з людьми. Усі життєві питання мають бути підпорядковані величній меті спасіння людей. Ця важлива істина легко вислизає з уваги, бо ми надто часто поринаємо в повсякденну метушню.

Ісус присвячував багато часу Своїм учням. Він приходив до них додому, знайомився з їхніми рідними, проводив з ними вільний час і працював поруч з ними. Ніщо значне в їхньому житті не проходило повз Нього. Сьогодні праця з майбутніми учнями вимагає більшого, ніж переконливої біблійної аргументації та розповсюдження буклетів. Молитва, що містить співчуття горю ближньому й палке бажання полегшити цей біль, і надалі залишається зразком заступницької молитви в ефективній місіонерській праці.

Справедливим є вислів: «Людей мало турбує, що ти знаєш, доки вони не пізнають, наскільки ти дбайливий».

Четвер

16 січня

НАСЛІДУЮЧИ ХРИСТА

Наслідування – це найщиріше прославляння. Перші учні Христа наслідували молитовне життя свого Вчителя. Звичайно, вони молилися про особисту безпеку, про повсякденні потреби і духовне керівництво, однак заступницька молитва стала важливою складовою їхнього учнівства.

Прочитайте Дії 1:13, 14; 1 Тим. 2:1-4; Якова 5:13-16; 1 Івана 5:16; Юди 20-22; 1 Петра 4:7. Яку роль відігравала молитва в ранній Церкві? Про що молилися перші християни? Чого ми можемо навчитися з наведених вище прикладів?

Невпинна молитва була надійним якорем ранньої Церкви. Коли б Павло не вирушав у свої місіонерські подорожі, його проводжали з молитвою (Дії 13:3; 14:23). Прощаючись один з одним, віруючі молилися (Дії 20:36; 21:5). Часто їхні молитви були заступницькими. Вони молилися за можновладців, братів по вірі і взагалі за всіх! Павло молився за батька Публія, який хворів, імовірно, дизентерією (Дії 28:8). Навіть Степан, помираючи, благав за своїх убивць (Дії 7:60). Значення молитви для перших віруючих важко переоцінити. Писання повідомляє: молитва радує Бога, бо Він бажає, щоб істина поширювалася і кожний був спасений. Завдяки молитві, поєднаній з апостольським ученням, палким проповідям, звершенню чудес та братерським відносинам рання Церква стрімко зростала. Незважаючи на сильні гоніння, християнство поширювалося по імперії. Тисячі людей приймали Євангеліє. Посвячені віруючі, як живі світильники, сяяли навіть у палаці цезаря.

Скільки часу ви проводите в заступницькій молитві? А може, краще запитати: скільки часу вам слід було б проводити в заступницькій молитві?

П'ятниця

17 січня

ДЛЯ ПОДАЛЬШОГО ДОСЛІДЖЕННЯ:

Прочитайте з книги Е. Уайт «Свідчення для Церкви» (т. 9) розділ «Реформаторський рух» (с. 126); із книги «Медичне служіння» розділ «Особистими зусиллями і живою вірою» (с. 244, 245).

«Хто нічого не робить, а лише молиться, той скоро перестане і молитися, або ж його молитва перетвориться на формальність. Коли люди ухиляються від громадського життя, відмовляються виконувати свої християнські обов'язки та нести свій хрест, коли вони перестають старанно працювати для Господа, Який невтомно трудився для них, вони вже не матимуть про що молитися, у них пропаде всяке бажання до святого життя. Молитви таких людей зосереджуються тільки на власних інтересах. Вони не можуть молитися про потреби людства, про встановлення Царства Христа, просячи в Нього сили для виконання цієї справи» (Е. Уайт. Дорога до Христа, с. 101).

Питання для обговорення:

Чому відсутність заступницької молитви зупиняє зростання Церкви? І, навпаки, як активне заступницьке молитовне життя стимулює місіонерську діяльність? Що необхідно для ефективної заступницької молитви? Як молільник може знати, про що просити в заступницькій молитві?

Що повинні робити члени Церкви для людей, за яких вони моляться, окрім особистих молитов удома? Як члени Церкви можуть налагодити взаємовідносини із сусідами, родичами, співробітниками, за яких вони моляться? Чому особисті молитви про людей повинні завжди супроводжуватися наполегливими зусиллями потоваришувати з цими людьми?

Які кроки повинні зробити християни ХХІ століття для досягнення динамічного молитовного життя? Який існує взаємозв'язок між успішним благовістям та молитовними зустрічами з Богом? Чи може молитва змінити тих, про кого моляться, не змінивши спочатку тих, хто молиться? Як щире переживання за людей, що гинуть, може вплинути на зміст молитви? Який

вплив справляють особиста святість і молитва на здатність потенційного місіонера ділитися істиною?

Що можуть робити віруючі люди для розширення своїх контактів з тими, хто не прийняв Христа?
Що можуть робити християни, аби мати дружні відносини з оточуючими і знати їхні особливі потреби?

НАСТАВЛЯЮЧИ ДІТЕЙ

Біблійні тексти для дослідження: Псал. 127:3-5; П. Зак. 6:6, 7; Луки 2:40-52; Матв. 18:1-6, 10-14; Марка 10:13-16.

Пам'ятний вірш: «І сказали Йому: Чи чуєш, що вони кажуть? А Ісус відповів їм: Так! Хіба ви не читали ніколи, що з уст немовлят і тих, що ссуть, Ти приготував хвалу?» (Матв. 21:16).

Бажуючи проповідувати світові й робити учнями всі народи, ми повинні пам'ятати про різні класи людей, зокрема і про дітей.

У різних деномінаціях до питання навчання дітей та молоді підходять по-різному. Проте практично в усіх деномінаціях простежується наступна закономірність: більшість віруючих присвятили своє життя Христу у відносно юному віці. Значно менша кількість людей навертається в старшому віці. Очевидно, багато церков не беруть до уваги цей важливий факт, коли планують свою євангельську роботу та направляють більшу частину ресурсів на служіння дорослому населенню. Перші учні Христа теж недооцінювали важливість служіння дітям. Ісус заперечував таке розуміння і приділяв дітям особливу увагу, відвівши для них гідне місце. Сьогодні ми повинні чинити так само.

Неділя

19 січня

ПЕРЕВАГА ЄВРЕЙСЬКИХ ДІТЕЙ

У давнину євреї ставилися до своїх дітей значно краще, ніж навколишні народи до своїх. Принесення дітей у жертву божествам практикували в багатьох культурах. Цінність дитини вимірювалася її економічним внеском у суспільство. Відносини дітей зі світом дорослих визначалися її працездатністю, а не цінністю, притаманною дитині як людській особі. На жаль, відгомін подібних поглядів, особливо щодо економічної цінності, можна зустріти навіть у сучасному світі.

Безперечно, відступництво Ізраїлю вплинуло і на те, як народ оцінював дітей. Чаклунство і загравання з іншими релігіями призвели Манасію до того, що він проводив через вогонь своїх синів (2 Хронік 33:6). Проте правління Манасії було швидше винятком, ніж правилом. Під час правління богобоязливих керівників ізраїльтяни дуже цінували своїх нащадків.

Прочитайте Псал. 127:3-5; 128:3-6; Єрем. 7:31; П. Зак. 6:6, 7. Що повідомляють наведені тексти про те, як Бог оцінює дітей? Яким чином правильне розуміння Писання може вплинути на наші взаємовідносини з дітьми?

Навчання, право первородства та багато інших принципів ясно свідчили про те, наскільки цінними були діти в стародавній єврейській культурі. Не дивно, що Христос ще більше підніс статус дітей, особливо якщо порівняти його зі становищем дітей в інших культурах. Зрештою, діти – це люди, а Христос помер за кожну людину, і про це ми ніколи не повинні забувати.

Важко повірити, що деякі дорослі люди настільки розбещені, злі й зіпсовані, що травмують дітей, іноді навіть власних. Чому ми повинні в будь-яких ситуаціях робити все можливе, щоб любити, захищати і виховувати дітей, які перебувають у сфері нашого впливу?

Понеділок

20 січня

ДИТИНСТВО ІСУСА

Якби Ісус обминув дитинство і прибув на нашу планету вже повноправним дорослим, у нас могли б виникнути серйозні запитання щодо Його здатності ототожнюватися з дітьми. Але Христос зростав і розвивався, як усі діти, не уникнувши жодної стадії розвитку, пов'язаної з ростом та зрілістю. Він розуміє проблеми підліткового віку. Він пізнав на власному досвіді незахищеність і вразливість дитинства. Христос зустрічався з усіма проблемами, які переживають діти. Його дитинство – це один важливий етап, коли наш Спаситель явив Свою справжню людську сутність.

Прочитайте Луки 2:40-52. Що ми дізнаємося з цього уривка про дитинство Ісуса?

«Дванадцятирічний вік вважався серед юдеїв перехідним від дитинства до юнацтва. Досягнувши цього віку, кожний єврейський хлопчик оголошувався сином закону, а також сином Божим. Йому надавалися особливі можливості для здобуття релігійної освіти; він міг брати участь у святах і обрядах. Згідно з цією традицією, отрок Ісус вирушив, щоб відвідати свято Пасхи в Єрусалимі» (Е. Уайт. Христос — надія світу, с. 75).

Згідно з наведеними вище текстами, Ісус зростав у премудрості. Бог Отець посилав Йому Свою благодать. Епізод, що стався в житті Ісуса під час першого відвідання Єрусалимського храму, свідчить, що Він володів глибокою духовною мудрістю. Юдейські вчителі були вельми здивовані Його запитаннями й відповідями.

Уже в дитинстві Ісус мав бездоганний, досконалий характер. Дисципліна під час навчання столярного ремесла, увага богобоязливих батьків, регулярне вивчення Писання склали основу Його раннього виховання. Проте якою б чудовою дитиною не був Ісус, Він все одно був дитиною, як і всі ми колись.

«У дитинстві Ісус не навчався у школі при синагозі. Матір була Його першою вчителькою. З її вуст і пророчих сувоїв Він пізнавав небесні істини. Біля ніг матері Ісус тепер засвоював те, що колись Сам проголосив для ізраїльського народу через Мойсея» (Е. Уайт. Христос — надія світу, с. 70). Поміркуйте над значенням цих слів. Що вони відкривають нам про людську природу Христа?

Вівторок

21 січня

ЗЦІЛЕННЯ ДІТЕЙ

Прочитайте наступні уривки: Матв. 9:18-26; Марка 7:24-30; Луки 9:37-43; Івана 4:46-54. Про зцілення та воскресіння чийх дітей повідомляють прочитані тексти? Наскільки різними були походження і життя цих дітей? Що в них було спільного? Чого ми можемо навчитися з цих історій та як вони здатні допомогти нам сьогодні?

Цікаво, що в кожному випадку зневірений батько приходив до Ісуса, благаючи надати допомогу його дитині. Який батько не зможе цього зрозуміти? Який батько не відчував біль, страждання і нездоланний жах, коли його дитина була хвора або навіть при смерті? Для батька і матері немає нічого гіршого.

Ісус добре розумів батьків та зціляв їхніх дітей. У кожному випадку було дароване зцілення. Він нікого не відіслав геть. Це ясно свідчить про Його любов не тільки до батьків, а й до дітей.

У цьому контексті в нас виникають запитання щодо сучасних випадків, коли батьки молилися, благали і кликали до Ісуса, але їхні діти так і не отримали зцілення. Напевно, немає більш сумного досвіду, ніж похорон власної дитини. Смерть уготована старшому поколінню. Неприродні випадки, коли батьки оплакують своїх померлих дітей, викликає бунт у серці. Під час такого похорону майже кожен з батьків запитує: «Хіба це не я мав бути на місці моєї дитини?»

Проте бачити духовне розтління власної дитини не менш болісно, аніж оплакувати її фізичну смерть. Як багато батьків страждають через те, що їхні діти потрапили в наркотичну залежність,

захоплюються порнографією або виявляють байдужість до релігії! Яким би не був наш смуток, ми повинні навчитися покладатися на Господа, Його доброту і любов, навіть коли щось відбувається не так, як у наведених вище біблійних історіях. Еллен Уайт, пророчиця, поховала двох своїх синів. Наш світ – непросте місце, проте ми маємо люблячого Бога, тому повинні довіряти Йому незалежно від обставин.

Середа

22 січня

ГРІЗНЕ ЗАСТЕРЕЖЕННЯ

Проаналізуйте наступні тексти: Матв. 11:25, 26; 18:1-6, 10-14. Які істини не тільки про дітей, а й про віру в цілому ми можемо почерпнути з цих історій? Подумайте, наскільки серйозно звучить тут застереження Ісуса. Чому ми повинні тремтіти перед ним?

Дітям притаманні невинність, чистота, щирість, на яких Ісус часто наголошував, згадуючи про Своє Царство. Їхня щирість, покірність, залежність і невинність являють суть християнського життя. Ми всі маємо прагнути такої простоти й довір'я у виявленні віри.

Сучасні місіонери повинні засвоїти ще один урок: дітям ніколи не слід відмовлятися від своєї простоти. Правильно виховані діти можуть зберегти довірливість і невинність, навіть коли стануть зрілими людьми. Звичайно, у міру зростання і змужніння вони будуть ставити запитання, переживати боротьбу і сумніви, як і всі ми. Однак дитяча віра ніколи не втрачає своєї цінності. Як батьки або просто дорослі люди, ми повинні робити все зі свого боку, аби прищепити дітям знання про Бога та Його любов. А цього можна найкращим чином досягти за допомогою виявлення до них любові, доброти, співчуття і турботи. Ми можемо багато проповідувати і моралізувати, але (як і у випадку з дорослими) найкращий спосіб зробити дітей учнями – являти їм Божу любов у нашому житті.

Холодне, байдуже ставлення до дітей неприпустиме. Якщо воно має місце під час заходів, організованих Церквою, це може зруйнувати довіру дитини до Церкви і, як правило, до Бога цієї Церкви. Який справедливий гнів очікує тих, хто допускає і покриває це! Христос та Його вістка пробуджують довіру й упевненість у дітях. Як сміє будь-яка людська організація підривати дитячу віру нестачею уваги і співчуття?

Що робить ваша церква не тільки для виховання дітей, а й для їхнього захисту? Подумайте про значення слів Ісуса: «Їхні ангели на небі повсякчас бачать обличчя Мого Небесного Отця» (Матв. 18:10). Чому ці слова мають змусити тремтіти всіх, хто завдає дитині болю?

Четвер

23 січня

ПУСТІТЬ ДІТЕЙ

Прочитайте Марка 10:13-16. Яким чином факт прийняття Христом дітей сприяв прийняттю дітьми Христа? Як потрібно розуміти Його докір учням? Чого ми повинні навчитися з цієї історії? Як ми повинні ставитися до дітей?

Звичайно, учні Христа діяли з найкращих спонукань, хоч і вчинили неправильно. Вони намагалися зберегти Його дорогоцінний час і сили для «важливіших» справ. Вони абсолютно не розуміли, чого хотів від них Ісус.

Уявіть собі дитину, яку забули жорстокі дорослі, але яка потрапляє в обійми люблячого дбайливого Ісуса. У цій євангельській історії міститься дорогоцінний урок, як повинні ставитися до дітей люди, котрі претендують на право вести інших до учнівства.

«У ді-тях, кот-рі прий-ш-ли до Ньо-го, Ісус ба-чив чо-ло-ві-ків і жі-нок — спад-ко-єм-ців Його бла-го-да-ті, під-да-них Йо-го Цар-с-т-ва, з яких де-кот-рі ма-ли ста-ти му-че-ни-ка-ми за Йо-го ім'я. Він знав: ці ді-ти слу-ха-ти-муть Йо-го і прий-муть як сво-го Спа-си-те-ля на-ба-га-то швид-ше, ніж

до-рос-лі зі сво-єю світ-сь-кою муд-ріс-тю і за-кам'яні-ли-ми сер-ця-ми. Нав-ча-ю-чи ді-тей, Ісус зій-шов до їхнього рів-ня. Він, Гос-подь Не-бес, не вва-жав для Се-бе при-низ-ли-вим від-по-ві-да-ти на їх-ні запитан-ня; Він спро-щу-вав Свої важ-ли-ві пов-чан-ня, щоб во-ни бу-ли дос-туп-ні для дітей. Спаситель сі-яв у їх-ніх сер-цях зер-но іс-ти-ни, яке че-рез ба-га-то ро-ків ма-ло зій-ти і принести плід для віч-но-го жит-тя» (Е. Уайт. Христос --- надія світу, с. 512-515).

Чи часто ми зустрічаємо дорослих, які зазнають болю, сум'яття і сердечних мук через травми власного дитинства? Що це говорить нам про те, наскільки ніжно, дбайливо, благочестиво й віддано ми повинні ставитися до дітей?

П'ятниця

25 січня

ДЛЯ ПОДАЛЬШОГО ДОСЛІДЖЕННЯ:

Прочитайте з книги Е. Уайт «Христос — надія світу» розділи «Благословення дітей» (с. 511-517); «Повторне очищення храму» (с. 592); із книги «Свідчення для Церкви (т. 6) розділ «Хрещення» (с. 93-95); із книги «Виховання» розділ «Важливість біблійного підходу до навчання і вивчення Святого Письма» (с. 185, 186).

«Без-пе-реч-но, най-більш сприй-нят-ли-ви-ми до єван-гель-сь-ко-го вчен-ня є са-ме ді-ти. Їх-ні сер-ця від-к-ри-ті для Бо-жес-т-вен-но-го впли-ву і здат-ні пам'ята-ти зас-во-є-ну на-у-ку. Ма-лі ді-ти також мо-жуть бу-ти хрис-ти-я-на-ми і на-віть ма-ти влас-ні дос-ві-ди від-по-від-но до сво-го ві-ку. Вони пот-ре-бу-ють ду-хов-но-го ви-хо-ван-ня, і бать-ки зо-бов'яза-ні ви-ко-рис-то-ву-вати кож-ну можли-вість, аби сфор-му-ва-ти в них хрис-то-по-діб-ний ха-рак-тер.

Бать-ки і ма-те-рі по-вин-ні вва-жа-ти сво-їх ді-тей най-мо-лод-ши-ми чле-на-ми Бо-жої сім'ї, до-ру-че-ни-ми їм на ви-хо-ван-ня для Не-ба. Іс-ти-ни, які ми са-мі прийма-є-мо від Хрис-та, му-си-мо пе-ре-да-ти на-шим ді-тям, нас-кіль-ки їх здат-ний сприй-ня-ти ди-тя-чий ро-зум, пос-ту-по-во розкрива-ю-чи кра-су не-бес-них прин-ци-пів» (Е. Уайт. Христос --- надія світу, с. 515).

Питання для обговорення:

Як ви вважаєте, чому люди приймають Христа частіше в молодому віці, а не в похилому? Скептики можуть заявляти: це відбувається тому, що вони надто наївні й необізнані, аби усвідомлювати серйозність свого вибору. Однак, можливо, це тому, що вони ще не такі черстві й цинічні, як багато дорослих, тому їхня чистота і відкритість роблять їх більш сприйнятливими до впливу Святого Духа? Обговоріть.

Як Церква сьогодні може стати більш подібною до Христа у своїх відносинах з дітьми? Що може зробити кожний член Церкви зокрема, щоб стати більш приязним до молоді, яка експериментує з незвичною модою, музикою, а часом і безглуздою поведінкою? Як Церква може стати більш привабливою для активної молоді?

Які кроки можуть зробити члени Церкви, щоб підготуватися до роботи із зацікавленою молоддю, яка бажає прийняти хрещення та присвятити своє життя Христу?

Поміркуйте над характерними властивостями дітей, які спонукали Ісуса сказати: «Якщо не навернетесь і не станете, як діти, не ввійдете в Царство Небесне» (Матв. 18:3). Як слід розуміти цей текст?

СЛУЖІННЯ ХВОРИМ

Біблійні тексти для дослідження: Ісаї 53:4; Матв. 8:17; Марка 2:1-12; Филп. 4:4-9; 1 Івана 3:20-22; Івана 11:37-44.

Пам'ятний вірш: «І прийшло до Нього багато людей, маючи з собою кривих, сліпих, калік, німих і багатьох інших; їх поклали до Його ніг, а Він зцілив їх. Тож люди дивувалися, коли бачили, що німі говорять, каліки здорові, кульгаві ходять і сліпі бачать, – прославляли Бога Ізраїлевого» (Матв. 15:30, 31).

«**П**ід час Свого служіння Ісус більше часу присвячував зціленню хворих, аніж проповідуванню. Його чудеса підтверджували правдивість Його слів, що Він прийшов не погубити, а спасти. Куди б Ісус не йшов, вістка про Його милосердя випереджала Його. Де б Він не проходив, люди, що пізнали Його співчуття, тішились здоров'ям, випробовуючи заново отримані сили. Навколо них збиралися натовпи, аби почути з їхніх вуст про діла, котрі вчинив Господь. Для багатьох Його голос був першим будь-коли почутим звуком, Його ім'я було першим будь-коли вимовленим словом, Його обличчя – першим, що вони будь-коли бачили. Як же їм не любити Ісуса і не віддавати Йому хвалу? Проходячи через селища й міста, Він був подібний до живого струмка, що ніс життя і радість» (Е. Уайт. Служіння зцілення, с. 19, 20).

Неділя

26 січня

МЕСІЯ-ЦІЛИТЕЛЬ

Прочитайте Ісаї 53:4; Матв. 8:17 і Івана 9:1-3. Як ми повинні розуміти ці тексти? Які питання вони піднімають та яку несуть надію?

У давнину хворобу вважали результатом гріховної поведінки. (І навіть сьогодні, хто не запитував себе, чи не є його хвороба або хвороба близької людини покаранням за гріх?) У книзі Йова розповідається, що його друзі вважали: усі біди патріарха, зокрема і хвороба, стали результатом його таємних гріхів. Так само й учні Христа думали, що сліпота є покаранням за гріхи. Вважалося, що хвороба вимагає не встановлення діагнозу та лікування, а викуплення. Матвій, посилаючись на месіанське пророцтво Ісаї, стверджував, що Христос виконав це пророцтво, і в Ньому можна здобути викуплення та зцілення.

Різні стародавні язичницькі релігії повідомляли про «б--ожества-цілителів», проте жодна релігія не припускала, що божество насправді бере на себе немочі людей. Ісаїя пророкував про Спасителя, Котрий візьме на Себе наші хвороби і понесе наші гріхи. Язичницькі традиції передбачали замісне викуплення на благо царської сім'ї. Замісників приносили в жертву, аби втихомирити божественні задуми проти царя, таким чином переносячи кару з однієї людини на іншу. Але жодна традиція не передбачала, щоб цар помирав за своїх підданих як їхній замісник.

Однак саме про таке заміщення говорив Ісаїя, натхнений Святим Духом, і це підтвердив Матвій: Небесний Цар прийняв на Себе людські немочі. Слово, перекладене в Ісаї 53:4 як «немочі», походить від єврейського слова «холі», основне значення якого — «хвороба», «захворювання», «недуга».

Ісус усвідомлював, що Його місія включала проповідь про спасіння і зцілення розбитих серцем (Луки 4:17-19). Він привертав багатьох людей силою Своєї любові й характеру. Хтось прямував за Ним, захоплюючись простим, зрозумілим викладом істини. Інші ставали учнями, бачачи Його

ставлення до бідних. Однак багато хто йшов за Христом тому, що Він доторкнувся до них та зцілив їхні немочі.

У кожного з нас свої немочі. Як ми можемо навчитися робити людей учнями, виявляючи співчуття до їхніх немощів, які нам зрозумілі і знайомі?

Понеділок

27 січня

ЗЦІЛЕННЯ ТІЛА

Прочитайте Марка 2:1-12. Який існує взаємозв'язок між фізичною хворобою та гріховністю? Обговоріть і спробуйте визначити, чого нас не навчає ця історія.

Усупереч вченню Біблії, давньогрецька філософія розділяла духовну (душа) та фізичну (тіло) сфери людського існування. Віруючи в безсмертя людської душі, греки знецінювали свої тіла. Оскільки тіло вважалося чимось тимчасовим, тлінним, його цінували значно менше, ніж безсмертну душу.

В одному з відомих античних текстів Платон описує свого вчителя Сократа, котрий на смертному ложі довго красномовно розмірковує про зіпсованість та підступність тіла, про те, що після смерті його безсмертна душа, нарешті, знайде свободу і зможе робити все, що не давало їй робити тіло.

Звичайно, біблійне вчення радикально відрізняється від такого погляду. Людське тіло – дивовижне Боже творіння (Псал. 139:13, 14; Ісаї 44:2). Більше того, тіло невіддільне від душі. Тіло, душа і дух – різні аспекти людської особистості, а не незалежно існуючі складові. Отже, те, що впливає на тіло, впливає також на душу й дух, і навпаки. Тому, коли Христос зціляв, Він не просто усував захворювання тіла, але також перетворював фізичний, психічний і духовний досвід людини.

Христос завжди зціляв усю людину. Такий підхід свідчив про те, що фізичне здоров'я нерозривно пов'язане з духовним благополуччям. Через фізичне зцілення Він здійснював духовне перетворення. Його мета полягала саме в цьому. Зрештою, який сенс у зціленні людей, котрі через якийсь час все одно помруть і загинуть навіки?

Хоч іноді хвороби справді можуть бути прямим результатом гріховних звичок, дуже часто люди, навіть немовлята, захворюють без будь-якої очевидної причини (за винятком факту, що ми всі є жителями грішного світу, де лютує смерть). Чому дуже важливо не забувати про цю сумну істину, коли ми бажаємо послужити хворій людині або людині, котра переживає через хворобу близьких?

Вівторок

28 січня

ЗЦІЛЕННЯ РОЗУМУ, ПОЧУТТІВ І ТІЛА

Ісус приводив людей до учнівства через фізичне зцілення, розумове й емоційне відновлення. Часто пацієнти Христа страждали фізичними і розумовими недугами, емоційними розладами. Фізичне відновлення саме по собі ніколи не було кінцевою метою Спасителя. Його метою завжди було учнівство. Зцілення могло дарувати 20, 50, можливо, 75 додаткових років життя. А учнівство пропонувало вічне життя з Христом.

Уривок Луки 8:26-39 повідомляє, що біснுவатий чоловік з Гадаринської землі просив Ісуса дозволити йому піти за Ним. Однак Христос доручив йому свідчити своїй сім'ї та своєму місту. Переживши таке чудове звільнення, він міг стати могутнім свідком Ісуса.

Прочитайте Матв. 6:19-34, 1 Петра 5:7, 2 Кор. 4:7-10, Филп. 4:4-9 і 1 Івана 3:20-22. Як викладені в цих віршах принципи можуть дарувати спокій, звільнити від почуття вини і сорому, які лежать в основі багатьох фізичних та психічних захворювань?

Фізичні хвороби деколи бувають викликані якимось розумовим або емоційним розладом. Про такий взаємозв'язок між розумом та тілом свідчить і медична наука.

Наприклад, часом занепокоєння стає причиною хвороби шлунка. Тривога призводить до порушень сну. Неконтрольований гнів – причина серцевих захворювань. Викладаючи людям принципи психічного здоров'я, необхідно висвітлювати важливість довіри до Бога та поступово провадити їх до духовного посвячення й учнівства.

«Кожен день несе свої труднощі й турботи. Коли ми зустрічаємося з ближніми, то як охоче нарікаємо на життя! Скільки непотрібних тривог носимо в серці, скільки страху та занепокоєння вривається в наше життя! Як часто тягар турбот настільки пригнічує нас, що ми зовсім втрачаємо з поля зору милосердного та люблячого Спасителя, Який завжди готовий виконати наші прохання і допомогти в будь-якій біді» (Е. Уайт. Дорога до Христа, с. 121).

Хоч близьке спілкування з Богом не є гарантією хорошого здоров'я, незаперечним залишається факт, що пізнання Бога дарує душевний мир та сприяє фізичному оздоровленню. Як можна на практиці застосовувати принципи, викладені в сьогоднішньому уроці, особливо якщо ми схильні до занепокоєння?

Середа

29 січня

ВОСКРЕСІННЯ І ЖИТТЯ

У світі, де за смертю завжди залишається останнє слово, яку велику надію дарують нам наведені вірші? Луки 7:11-17; Марка 5:21-43; Івана 11:37-44.

Політики, актори, спортсмени повинні пропонувати щось особливе, аби люди йшли за ними. Політики вдаються до гіпнотичної риторики і нездійснених обіцянок. Актори використовують свій талант викликати певні емоції та впливати на аудиторію. Спортсмени вражають натовп своїми фізичними можливостями. Глядачі йдуть за ними, жалкуючи, що самі не володіють такою майстерністю.

Що пропонує Ісус? Знизити рівень безробіття? Підвищити заробітну плату? Неймовірні трюки з м'ячем? Приголомшливі вокальні дані? Несамовиті вистави? Ні, Ісус пропонує те, що не може запропонувати ніхто у світі: вічне життя в новому світі. Хіба щось має значення в порівнянні з цим?

У той час як реклама атакує наш розум своїми неправдо-подібно хорошими пропозиціями, пропозиція Ісуса незрівнянно краща: Він пропонує вічне життя даром, без додаткової плати за упаковку чи доставку! Звичайно, скептики будуть висміювати таку безпрецедентну пропозицію. Конкуренти почнуть виготовляти дешеву підробку (сатанинська концепція про безсмертя душі). Потенційні «покупці» ретельно досліджуватимуть пропозиції. Тому перед зустріччю зі скептиками Ісус звершив три надзвичайних дії, викривши підробки та задовольнивши вимоги істинних шукачів. Завдяки воскресінню дочки Яіра, сина вдови і Лазаря Христос довів: Його пропозиція, яка здається надто хорошою, аби бути правдою, цілком реальна. Хвороби й нещасні випадки можуть тимчасово переважати, але остаточна перемога залишиться за вічним життям. Не завжди відповіддю на наше прохання буде зцілення, але вічне життя гарантоване всім, хто прийняв Ісуса як свого Спасителя.

Сьогодні ми переживаємо те саме. Здебільшого довго-очікуване зцілення так і не настає. Люди роками страждають від хвороб, які не тільки не минають, але ще й погіршуються. Інші помирають, незважаючи на елеєпомазання і молитви. У нас немає відповідей на запитання, чому в одних випадках зцілення відбувається, а в інших ні.

Однак є щось краще, ніж чудове зцілення. Це обітниця про перше воскресіння в кінці земної історії, коли прийде Ісус і «приймуть царство святі Всевишнього, і будуть міцно держати царювання аж навіки, і аж навіки-віків» (Дан. 7:18).

Чому обітниця про вічне життя має для нас таке велике значення? Де ми були б без неї? Чи мали б ми хоч якусь надію без цієї обітниці?

СЛУЖІННЯ ЗЦІЛЕННЯ

Прочитайте Дії 3:1-19; 5:12-16; 9:36-42; 20:7-10; 1 Кор. 12:7-9, 28-31; Якова 5:13-16. Наскільки важливим було служіння зцілення для новозавітної Церкви?

Учні першого сторіччя стали свідками виконання обітниці Христа про те, що вони побачать «більше від цього» (Івана 1:50, порівняйте Івана 5:20; 14:12). Чудові зцілення і воскресіння супроводжували служіння найвидатніших учнів раннього християнства — Петра і Павла. Ці події відігравали значну роль у зростанні ранньої Церкви. Незмінна Божя присутність, підтверджувана чудовими зціленнями, вплинула на багатьох релігійних вождів, і вони прийняли Христа. Їхня паства часто йшла за ними.

Іноді новонавернені не розуміли, у чому полягала Божественна мета. Симон намагався купити чудодійну силу, тим самим виявивши свої егоїстичні мотиви (Дії 8:9-25). Однак більшість розуміла, що чудеса були обумовлені фактом Божої присутності серед них. Прояви Божественної сили свідчили про існування Бога, спонукаючи людей прославляти Його.

Хоч Христос вознісся на Небеса, але завдяки служінню Його учнів за Ним, як і раніше, прямували натовпи. Учні продовжили розпочату Ісусом місію. Вони втілювали Його цілі.

Не викликає сумніву факт, що здоров'я було предметом постійної турботи, а служіння зцілення постійною працею Церкви Христа. Служіння зцілення займає своє місце в списку духовних дарів. У Святому Письмі містяться настанови, як допомагати хворим людям Божою цілющою благодаттю. Ці дари повинні приносити користь віруючим до Другого приходу Христа, коли завдяки Його особистій присутності вже не буде потреби в зціленні. Історія Церкви свідчить про віруючих людей, котрі присвятили себе служінню зцілення в різні періоди часу. Безперечно, полегшення людських страждань було важливим мотивом. Однак для інших зцілення виявилось першим кроком до пізнання та прийняття Євангелія.

ДЛЯ ПОДАЛЬШОГО ДОСЛІДЖЕННЯ:

Прочитайте Луки 18:35-43; 13:10-17; 14:1-6; Івана 6:1, 2; Марка 6:5-7, 54-56; 7:31-37; 8:22-26; Матв. 8:1-17; 12:15-23; з книги Е. Уайт «Служіння зцілення» розділи «Христос – наш приклад» (с. 17-21); «Зцілення душі» (с. 73-85); з книги «Медичне служіння» розділ «Божественний план в медико-місіонерській роботі» (с. 25-29).

«Паралізований знайшов у Христі зцілення як для душі, так і тіла. Він мав потребу в здоров'ї душі, перш ніж міг оцінити тілесне здоров'я. Перш ніж може бути зцілена фізична недуга, Христос повинен принести заспокоєння розумові й очистити душу від гріха. Цей урок не слід випускати з уваги. Сьогодні від фізичних хвороб страждають тисячі людей, котрі, подібно до паралізованого, прагнуть почути вістку: «Прощаються тобі твої гріхи!» Основою їхніх захворювань є тягар гріха з його неспокоєм та нездійсненими бажаннями. Вони не зможуть знайти полегшення, доки не придуть до Цілителя душі. Мир, який може дати лише Він один, відновить розумові сили і здоров'я тіла.

Коли зцілений чоловік повернувся до своєї сім'ї, з легкістю несучи ложе, на котрому його ще зовсім недавно повільно винесли від рідних, у його дім прийшла величезна радість... Радісні слова подяки полинули з цього дому, і Бог був прославлений через Свого Сина, Котрий повернув надію безнадійному та силу ураженому. Цей чоловік і його сім'я були готові покласти своє життя за Ісуса» (Е. Уайт. Служіння зцілення, с. 77-79).

Питання для обговорення:

Яким чином служіння зцілення може відкривати серця і розуми, закриті для Євангелія? Як християни можуть уберегти себе від неправильного розуміння, ніби зцілення – це самоціль?

Як церкви, не пов'язані з лікарнями, можуть брати участь у служінні зцілення? Яким чином християни, залучені до служіння зцілення, можуть уникати репутації «цілителів»?

Що ми повинні говорити потенційним учням, котрі, прочитавши про зцілення в Біблії, приходять до наших громад або санаторіїв у пошуках зцілення, якого може і не відбутися? Як нам слід розуміти подібні ситуації? Які біблійні відповіді можуть підтримати нас у таких випадках?

СЛУЖІННЯ «ЗВИЧАЙНИМ» ЛЮДЯМ

Біблійні тексти для дослідження: Луки 2:21-28; Матв. 15:32-39; Матв. 16:13-17; Луки 12:6, 7; 13:1-5; Якова 2:1-9.

Пам'ятний вірш: «А коли проходив біля Галилейського моря, побачив Симона й Андрія, Симонового брата, що закидали невід у море, бо були рибалками. Тож сказав їм Ісус: Ідіть за Мною, і Я зроблю вас ловцями людей. І негайно, покинувши сіті, вони пішли за Ним» (Марка 1:16-18).

Смерть Христа зрівняла всіх людей, засвідчивши, що ми — грішники, які потребують Божої благодаті. У світлі хреста руйнуються етнічні, політичні, економічні й соціальні бар'єри. Але іноді, здійснюючи місіонерське служіння, ми забуваємо цю важливу істину і здебільшого намагаємося привести до Бога людей, яких світ вважає «почесними» або «великими».

Однак Ісус чинив інакше. Він бачив безглуздість і порожнечу світських почестей і величі. Фактично «найуспішніші» люди – усіма шановані фарисеї, багаті саддукеї і римська аристократія завдавали Йому найбільше неприємностей. На відміну від них, «звичайні» люди – теслі, рибалки, хлібороби, домогосподарки, пастухи, солдати і слуги – охоче йшли за Христом та приймали Його.

Неділя

2 лютого

СКРОМНІ ПОЧИНАННЯ

Прочитайте Луки 2:21-28; Марка 6:2-4 і Левит 12:8. Що повідомляють наведені тексти про економічне становище сім'ї, у якій народився Ісус? Який вплив це справило на Його служіння?

Жертва очищення, яку принесли Йосип і Марія, вказувала на їхню бідність. Згідно з Мойсеєвим законом, записаним у Левит 12:6, 7, породілля мала принести в жертву ягня. Але для незаможних людей був передбачений інший варіант: ягня можна було замінити горлицею або голубом (Левит 12:8). Отже, від самого початку, від народження в хліву до приношення, яке могли пожертвувати Його батьки, Писання наголошує: Ісус прийняв на Себе людське тіло і жив у сім'ї бідних прос-тих людей. Археологія також підтверджує, що Назарет, місто, в якому Ісус провів Своє дитинство, було відносно бідним, незначним місцем. І хоч теслярська справа – хороше ремесло, воно не допускало Його в «еліту».

«Батьки Ісуса були убогі. Їхнє існування залежало від щоденної праці. Ісусові було відомо, що таке бідність, само-зречення та нестатки. Це допомагало Йому уберегтися від зла. У Його працелюбному житті не було бездіяльних хвилин, які ставали б приманкою для спокуси; не було й безцільно проведених годин, які відкривали б дорогу до лихих думок і дій. Наскільки це було можливо, Він уникав спокус. Ні користь, ні задоволення, ні похвала, ні осуд не могли змусити Його вчинити щось лихе або відважитися на лихий вчинок. Він володів мудрістю для розпізнання зла і силою, щоб проти-стояти йому» (Е. Уайт. Христос – надія світу, с. 72).

Творець усього суцього (див. Івана 1:1-3) прийшов до людей не просто як Людина, Немовля (що вже незбагненне), але ще й народився в бідній сім'ї! Як ми повинні реагувати на це? У чому має виражатися наш відгук?

ПЕРЕТВОРЕННЯ «ЗВИЧАЙНИХ» ЛЮДЕЙ

Прочитайте Івана 2:1-11 і Матв. 15:32-39. Як Ісус використовував щоденні бажання і потреби людей, щоб здобувати учнів та перетворювати їхнє життя?

Звичайні люди не позбавлені природних фізичних, емоційних і соціальних потреб. Вони потребують фізичної їжі, усвідомлення власної значущості, дружніх відносин. Ісус розумів їхні потреби, тому входив у соціальні ситуації, які давали Йому можливість досягати людей через їхні бажання і потреби.

Чи перетворював Ісус воду на неферментоване вино (Івана 2:1-11), чи рибалок на проповідників (Марка 1:16-18), Він завжди перетворював звичайне на незвичайне. Деякі спос-терігачі нерідко ставили під питання Його повноваження і права (Марка 6:3). Вони не могли збагнути відсутність чогось показного в Його діях. Прагнучи до чогось надприродного, вони не оцінили того, що здавалося їм звичайним, і обрали шлях до вічної загибелі.

Як часто Ісус шукав людей, котрих вважали звичайними тому, що, не покладаючись на себе, вони були готові цілковито довірити свій успіх у Божі руки. Люди, які насолоджуються власними талантами, здібностями й досягненнями, часом не можуть відчутти свою потребу в чомусь більшому, ніж вони самі. Який самообман! Чимало сучасників Христа володіли вищими академічними знаннями, займали високе становище в суспільстві, були багаті. Проте їхні імена давно забуті. Однак ми пам'ятаємо звичайних людей – хліборобів, рибалок, гончарів, домогосподарок, теслярів, пастухів, слуг, – котрі були перетворені і стали видатними свідками Христа.

Усі ми схильні із захопленням дивитися на успішних і багатих людей, чи не так? Наскільки ця схильність виявляється у вас? Як ви можете навчитися постійно пам'ятати про цінність усіх людей, незалежно від їхнього статусу, популярності і багатства?

Вівторок

4 лютого

ПОКЛИКАННЯ НЕДОСКОНАЛОГО РИБАЛКИ

У Новому Завіті Петро представлений як один з найвпливовіших учнів. А згодом він став одним з найвпливовіших людей у всій історії людства. Яке дивовижне перетворення «звичайної» людини на незвичайну!

Прочитайте наступні тексти. Як вони допомагають нам зрозуміти, що сприяло такому радикальному перетворенню Петра, котрому були притаманні серйозні вади?

Луки 5:1-11. Які слова Петра свідчили про його відкритість і потребу в Ісусі? Чому нам важливо розвивати такі риси у своєму житті?

Матв. 16:13-17. Що ці тексти повідомляють про відкритість Петра до впливу Святого Духа?

Матв. 26:75. Які риси Петра зображає даний уривок? Чому Бог міг використовувати його?

Безперечно, Ісус провів багато часу з Петром і Петро пережив чимало великих досвідів з Ним. Хоч він був звичайним рибалкою з безліччю вад, але завдяки спілкуванню з Ісусом Петро змінювався, хоч не раз припускався прикрих помилок, зокрема триразового відречення від Ісуса.

Отже, коли Петро вперше зрозумів, Ким був Ісус, він також усвідомив і визнав свої вади. Але завдяки Своєму безмежному терпінню Ісус зміг перетворити недосконалий характер Петра, і він став людиною, яка вплинула на хід історії.

Чому ми повинні уникати тверджень, що хтось не призначений для спасіння? Чому нам так легко судити інших?

Середа

5 лютого

НЕБЕСНА ОЦІНКА

Один євангеліст з гордістю (а можливо, навіть із само-впевненістю) зазначав, що на його семінари приходять люди з вищого товариства. (Сподіваємося, що він також радів відвідуванню «звичайних» людей).

Але для Христа не існувало класових відмінностей; ніхто не був для Нього «звичайним» — кожен був винятковим. Не дивно, що Ісус торкався безлічі сердець з допомогою простих життєвих ілюстрацій та зрозумілої мови. Ніщо в Його манерах не натякало, що хтось не достойний Його уваги. Сучасні учні так само повинні намагатися жодним чином не показувати, що в справі благовістя для них одні люди більш пріоритетні, ніж інші.

Прочитайте Луки 12:6, 7; 13:1-5; Матв. 6:25-30. Що відкривають нам ці тексти про цінність кожної людини? Легко сказати, що ми в це віримо, проте як можемо виявитися винними, підкреслюючи відмінності, які назавжди були скасовані Голгофою?

Горобці були найдешевшими пташками на ринку. Пару горобців можна було купити за асарій — найдрібнішу мідну римську монету (Матв. 10:29). Та, незважаючи на це, звичайні, непримітні горобці не були забуті на Небесах.

Наскільки ж більш цінні люди, за котрих помер Христос? Спаситель помер за нас, а не за птахів. Хрест утверджує істину про те, що ми не можемо і не повинні оцінювати людину залежно від її суспільного становища чи статусу. Адже здебільшого така оцінка ґрунтується винятково на людських вигадках, на концепціях та ознаках, які не мають жодного значення на Небесах і навіть явно суперечать небесним принципам.

Е. Уайт писала: «Христос помер би навіть заради однієї-єдиної душі, заради її вічного життя» (Свідчення для Церкви, т. 8, с. 73). Навіть заради однієї душі! Поміркуйте над значенням цієї незбагненої істини. Який вплив вона має справляти на наше ставлення не тільки до оточуючих, а й до самих себе?

Четвер

6 лютого

БЕЗКЛАСОВЕ СУСПІЛЬСТВО

Можливо, найбільш соціально привабливою характеристикою раннього християнства була відсутність класових відмінностей. Завдяки силі Євангелія стіни розділення впали. Простий народ тріумфував у Христі. Христос перетворював звичайних людей на незвичайних, неординарних особистостей. Теслі, збирачі податків, каменотеси, цариці, слуги, священники, греки, римляни, чоловіки, жінки, багаті, бідні – усі були рівними в Царстві Христової благодаті. Насправді християнська громада мала стати «безкласовим суспільством».

Що говорить кожний з наведених текстів про нашу спільну належність до людства? Беручи до уваги культуру, в якій жили автори Біблії, подумайте, чому для них було непросто збагнути цю важливу концепцію?

Гал. 3:28, 29

Якова 2:1-9

1 Петра 1:17; 2:9

1 Івана 3:16-19

Прочитайте Дії 2:43-47; 4:32-37. Яким чином ранні християни застосовували на практиці принцип всезагального прийняття? Як ідея про те, що Бог любить звичайних, простих людей, сприяє відродженню духу, який мав місце в ранній християнській Церкві? Подумайте, наскільки добре нам вдається індивідуально і колективно застосовувати ці принципи в нашому служінні світові? Що заважає нам розвиватися в цій важливій сфері?

П'ятниця

7 лютого

ДЛЯ ПОДАЛЬШОГО ДОСЛІДЖЕННЯ:

Прочитайте з книги Е. Уайт «Виховання» розділ «Справа всього життя» (с. 269, 270); з книги «Євангелізм» розділ «Робота для середнього класу» (с. 564-566).

«Заключна євангелізація охоплює величезну територію; зараз більше, ніж будь-коли раніше, ця робота потребує помічників. Молоді і старі будуть покликані Вчителем з полів, виноградників і майстерень, щоб нести Його вістку. Серед них є ті, хто не мав можливості отримати освіту, але Христос бачить у них здібності для здійснення Своєї мети. Якщо вони присвятять свої серця цьому і стануть Його учнями, Він зробить їх придатними для співпраці з Ним» (Е. Уайт. Виховання, с. 269, 270).

Питання для обговорення:

Чому Ісус так успішно робив учнями звичайних людей? Чому багаті і знатні не завжди були готові прийняти Його вістку? Яку роль у досягненні сердець звичайних людей відіграв факт, що Ісус виховувався в простій, скромній сім'ї? Наскільки ефективним було б Його служіння для людей середнього класу, якби Він прийшов як спадкоємець царського престолу чи багатий землевласник?

Прочитайте в класі 1 Кор. 1:26-29. На чому зроблено наголос у цих віршах? Поміркуйте над словами Павла: «Бог вибрав немічне світу, щоб засоромити сильних». Що це означає? Як ми повинні розуміти цю дивовижну істину в контексті християнства? Яким чином у цих віршах показано, наскільки викривлені шляхи цього світу? Як ми можемо переконатися, що самі не опинилися на хибному шляху?

Що може зробити наша група з вивчення Біблії, щоб стати більш відкритою і доброзичливою до простих людей? Чому місіонерам слід зосередитися більше на практиці, ніж на теорії, особливо коли доводиться спілкуватися з травмованими, нужденними людьми?

ІСУС ТА ЗНЕДОЛЕНІ

Біблійні тексти для дослідження: Матв. 21:28-32; Івана 8:1-11; Марка 5:1-20; Івана 4:5-32; Матв. 9:9-13.

Пам'ятний вірш: «А жінка залишила своє відро, пішла до міста й каже людям: **Ходіть і подивіться на Чоловіка, Який мені сказав усе, що я зробила! Чи часом Він не Христос?» (Івана 4:28, 29).**

Молода жінка, яка виросла в дуже неблагополучних умовах і до п'ятнадцяти років уже мала двох позашлюбних дітей, перебувала у в'язниці в очікуванні суду. Вона вбила соціального працівника, що прийшов забрати її малюка – єдину людину, котра, як вона відчувала, будь-коли любила її.

Без матері, батька, чоловіка, родичів або навіть друга вона в цілковитій самотності думала про безнадійне майбутнє. Але завдяки відвідуванню пастора ця зневірена молода жінка ді-зналася: незважаючи на всі її помилки, безвихідність ситуації та похмуре майбутнє, Христос любить і готовий простити її. Вона відкрила для себе вічну Божу любов. Ця заблудла душа знайшла сенс і мету життя у своєму Господі, любов і прийняття Котрого воскресили її від духовної смерті.

Неділя

9 лютого

НА ДНІ

Суспільство встановлює ієрархію. На найвищому щаблі зазвичай перебувають багаті і добре освічені люди.

Порядні, сумлінні громадяни, «звичайні» люди, найчастіше займають середній щабель соціальних східців. А на самому дні перебувають такі люди, як вуличні жінки, наркомани, злочинці, бездомні. За часів Христа до цього переліку додавали також прокажених та митників.

Прочитайте Матв. 21:28-32 і Луки 15:1-10. Що повідомляють ці уривки про ставлення Христа до знедолених?

Як сталося, що на шляху до Царства Небесного ізгої суспільства обігнали самовдоволених лицемірів? Яким чином ці відкинуті люди змогли побачити те, що не зауважила еліта? Чому Ісус успішніше досягав людей нижчого прошарку, ніж вищого?

Закоснілі через гріховні задоволення, а часом ховаючись за маскою зовнішньої грубості і непристойності, ізгої суспільства, однак, виявилися більш чуйними, ніж горді, зарозумілі і само-вдоволені представники вищих класів. Нерідко за удаваною зу-хвалістю знедолених прихована емоційна порожнеча – результат низької самооцінки. Часто, особливо в підлітковому віці, такі люди піднімають відкритий бунт, відчайдушно намагаючись встановити ідентичність своєї особи, щоб компенсувати відсутність почуття безпеки. Свою ідентичність вони цілеспрямовано встановлюють у протидії бажанням людей, які є авторитетними фігурами («начальниками»), найчастіше це батьки.

Ісус ніколи не уражав їхню і без того низьку самооцінку. Навпаки, Він утверджував у них оновлене почуття особистої цінності та значущості. Христос утверджував це почуття на фундаменті послідовного виявлення любові, демонструючи прийняття знедолених, серця котрих часто танули від Його теплоти.

Як особисто ви ставитеся до людей, котрих у вашому суспільстві вважають ізгоями? Будьте чесні: хіба ви не відчуваєте певну перевагу, порівнюючи себе з ними? Якщо це так, поміркуйте, з чим пов'язані ці почуття та які їхні наслідки.

Понеділок

10 лютого

НА МІСЦІ ЗЛОЧИНУ

Прочитайте Івана. 8:1-11. Що говорить нам цей уривок про Ісуса та знедолених?

Відновивши Свої духовні сили на Оливній горі, Ісус повернувся до храму. Навколо Нього зібрався натовп людей. Поки Христос наставляв народ, фарисеї привели до Нього жінку, схоплену під час перелюбу. Нагадавши, що наказував закон Мойсея в подібних випадках, вони запитали Ісуса: «Ти що скажеш?» За законом жінка мала померти. Ісус бачив усе лицемірство фарисеїв, метою яких була провокація, а не пошук істини. Вони добре знали, що римляни заборонили юдейським судам виносити смертні вироки. Отже, якщо Ісус публічно відмовиться засудити жінку на смерть, це поставить під сумнів Його відданість Священним Писанням, якщо ж Він схвалить її побиття камінням, вони звинуватять Його в повстанні проти римської влади.

Безпорадна грішна жінка виявилася заручницею політичної інтриги вождів. Вона могла бути незнайомою зі служінням Ісуса та не знати про Його милосердя. Він начебто виносить їй смертний вирок, однак випереджує його незабутніми словами: «Хто з вас без гріха ...».

Ці слова зрівняли присутніх. Тільки безгрішні люди мали право виконати смертний вирок. А грішні люди зобов'язані були виявити милосердя. Але, за винятком Ісуса, там не було безгрішних людей. Поступово релігійні вожді розійшлися, а відкинута суспільством, винна жінка отримала милість.

«Прощаючи жінку та заохочуючи її до кращого життя, Ісус відкрив красу Своєї досконалої праведності. Не виправдовуючи гріха та не применшуючи її вини, Він прагнув не осудити, а спасти. Світ ставився до цієї пропачої жінки з презирством і глузуванням, але Ісус сказав їй слова втіхи і надії. Безгрішний співчуває слабкості грішниці й простягає їй руку допомоги. У той час, коли лицемірні фарисеї звинувачують, Ісус каже: "Іди й відтепер більше не гріши"» (Е.Уайт. Христос – надія світу, с. 462).

Згадана жінка справді була спіймана на місці злочину. Проте запланована інтрига вождів зазнала краху, грішниця була прощена. Як нам навчитися виявляти милість навіть до винних, але при цьому не «применшувати» їхнього гріха?

Вівторок

11 лютого

НАЙБІЛЬШ ПРИНИЖЕНИЙ

Прочитайте Марка 5:1-20. Порівняйте ситуацію цієї людини зі станом сучасних бездомних, а також психічно хворих людей. Які подібності та відмінності ви зауважуєте? Як сучасне суспільство ставиться до людей, що страждають психічними розладами? Як можна пояснити повеління Христа розповісти про цю подію, хоч іншим Він наказував не розголошувати про їхнє зцілення?

Важко уявити людину, котра б перебувала в такому жахливому стані та мешкала на кладовищі. Хоч декотрі стверджують, що ця людина просто була душевнохворою, текст повідомляє інше. (Крім того, як пояснити те, що сталося зі свиньми?)

Головний урок цієї історії полягає в наступному: ніхто, незалежно від свого жахливого стану – одержимості, божевілля, наркоманії або будь-чого іншого, – не має бути проігнорований нами. У деяких випадках необхідна допомога фахівців, яку по можливості потрібно надати.

Як християни, ми повинні пам'ятати, що Христос помер за кожного, і навіть ті, кого вважають безнадійними, заслуговують милості, поваги і доброти. Крім того, хто ми такі, щоб оцінювати людину як безнадійну, ніби вона опинилася поза впливом Божої сили? Деякі ситуації можуть здаватися нам безпросвітними, але для Бога кожна людина – безмірна цінність. Якби не Голгофський хрест, ми всі були б безнадійні. Нам слід пам'ятати про це, коли ми зустрічаємося з невірніми та хворими людьми.

Подумайте про когось із ваших знайомих, хто перебуває справді в поганому стані (психічному, розумовому, духовному чи фізичному). Незалежно від причин такого стану, спробуйте поглянути на цю людину так, як дивиться на неї наш безумовно люблячий Бог. Окрім молитви про неї, що ви можете зробити, аби послужити її потребам та виявити до неї Божу любов?

Середа

12 лютого

ЖІНКА БІЛЯ КРИНИЦІ

Прочитайте Івана 4:5-32 і дайте відповідь на запитання.

1. Які соціальні традиції порушив Ісус і чому? Що це має сказати нам про суспільні умовності та наше ставлення до них, коли вони стоять на шляху нашого свідчення? Які суспільні умовності можуть ускладнювати ваше свідчення людям?

2. Яким чином Ісус вказав жінці на її гріховне життя? Чого ми можемо навчитися з Його підходу?

3. Що ця історія повідомляє про передсуди учнів Ісуса? Ми знову повинні запитати себе: чи не винні ми в тому ж самому?

4. Незважаючи на те, що жінка перебувала під глибоким враженням від слів Ісуса, що в її вісті (в. 29) свідчить про те, що вона, як і раніше, мала запитання щодо Особи Ісуса? Який висновок ми можемо зробити з цього про виявлення терпіння в праці благовістя?

Четвер

13 лютого

МИТНИКИ ТА ГРІШНИКИ

Важко уявити собі, яким був би наш світ, якби в ньому не з'явився гріх. Хоч уже минули тисячоліття, краса природи продовжує свідчити про велич, силу і доброту Бога. Наша затьмарена гріхом свідомість не може зрозуміти, якими були б людські відносини, якби наш світ не був грішним. В одному ми можемо бути впевнені: не існувало б жодних класових відмінностей, забобонів, культурних та етнічних меж, які пронизують кожне суспільство і кожну культуру.

На жаль, ми також змушені визнати: ці межі залишаться до повернення Христа. Ми стверджуємо це, оскільки наш світ тільки погіршується. Але, як християни, ми повинні робити все можливе, аби переступити через бар'єри, які заподіюють стільки страждань, мук і болю в нашому світі, особливо людям, відкинутим суспільством, — ізгоям.

Прочитайте Матв. 9:9-13. Яким чином тут розкривається сутність істинного християнства не тільки в словах, а й у вчинках Ісуса? Особливо зосередьтеся на Його словах, узятих зі Старого Завіту: «Милости хочу, а не жертви» (Осії 6:6). Враховуючи даний контекст, чому ми повинні виявляти особливу обережність, щоб не зайняти позицію, яку засуджує тут Ісус? Подумайте: адже ми також певною мірою зазнаємо впливу передсудів, властивих кожному суспільству.

«Фарисеї бачили, що Христос їсть з митниками та грішниками. Він був спокійний і витриманий, добрий, ввічливий, доброзичливий, і, хоч вони захоплювалися цією картиною, вона була настільки не схожа на їхню поведінку, що вони не могли витримати це видовище. Гордовиті фарисеї звеличували себе та принижували тих, хто не був настільки благословенний привілеями і світлом, як вони. Вони ненавиділи та зневажали митників і грішників. Але в очах Божих вина фарисеїв була більшою. Небесне світло осявало їхній шлях, указуючи: «Ось шлях, ідіть по ньому»; але вони відкинули цей дар» (Е. Уайт. Біблійний коментар АСД, т. 5, с. 1088).

ДЛЯ ПОДАЛЬШОГО ДОСЛІДЖЕННЯ:

Прочитайте з книги «Христос — надія світу» розділи «Біля криниці Якова» (с. 183-195); «Перестань, ущухни!» (с. 333-341); «Між пастками» (с. 455-462); з книги «Служіння зцілення» розділи «Допомога спокушуваним» (с. 164-169); «Служіння нестриманим» (с. 171-182); «Допомога безробітним та безпритульним» (с. 183-200).

«Єдиний клас людей, якого Він ніколи не підтримував, – це ті, що трималися осторонь, були сповнені самоповаги та з погордою дивилися на інших.

Тим, які впали, необхідно допомогти зрозуміти, що їм ще не пізно стати людьми. Христос вшанував людину Своїм довір'ям і таким чином виявив їй честь. Він ставився з повагою навіть до тих, які впали найнижче. Христові завжди було боляче стикатися з ворожнечею й моральною нечистотою, проте жодного разу жодним словом Він не обмовився про те, що Його чутлива душа була вражена або щось образило Його витончений смак. Якими б лихими не були звички, якою б великою не була упередженість, якими б сильними не були людські пристрасті, Він сприймав усе з жалістю й ніжністю. Стаючи спільниками Його Духа, ми вважатимемо всіх людей братами, котрі зазнають подібних спокус і випробувань, часто падають, силкуючись знову підвестися, борються з розчаруваннями і труднощами та палко бажають співчуття й допомоги. Тоді ми будемо намагатися так ставитися до них, щоб не засмучувати і не відштовхувати їх, натомість пробуджувати надію в їхніх серцях» (Е. Уайт. Служіння зцілення, с. 164, 165).

Питання для обговорення:

Які ваші позиції, можливо, мають бути змінені, щоб ви стали успішним свідком для ізгоїв суспільства? Які традиції вашої громади необхідно змінити, щоб ваша церква стала більш успішною у свідченні? Яких розумних принципів мають дотримуватися сучасні християни, працюючи з людьми, котрих вважають найбільш «важкими»?

Яким чином Ісусові вдавалося, не применшуючи гріха, не засуджувати грішників? Як Христос використовував довір'я, підбадьорення та віру, щоб перетворювати життя знедолених? Хоч ізгої суспільства в цілому з підозрою ставилися до релігійних вождів, яким чином Христос домігся того, що ці потенційні учні почувалися спокійно і комфортно в Його товаристві?

Які бар'єри розділяють ізгоїв суспільства і вашу громаду? Як можна зруйнувати ці бар'єри?

СПІЛКУВАННЯ З БАГАТИМИ Й ВИДАТНИМИ

Біблійні тексти для дослідження: П.Зак. 8:17, 18; Бут. 13:5, 6; Івана 3:1-15; Луки 19:1-10; Марка 4:18, 19; Матв. 19:16-26.

Пам'ятний вірш: «Бо коренем усього зла є грошлюбство, віддавшись якому, деякі ухилилися від віри й самі наштовхнулися на великі страждання» (1 Тим. 6:10).

Існує такий вислів: «Люди витрачають гроші, яких у них немає, на речі, які їм не потрібні, аби справити враження на людей, котрі їм не подобаються».

Можна дискутувати про істинність цього вислову, однак безперечно: гроші великою мірою впливають на людей. Оскільки особисті фінансові звички людини відкривають її цінності, можна сказати, що гроші «торкаються» також її духовного життя. Саме з цієї причини Біблія неодноразово згадує про фінанси.

Крім того, багатство часто супроводжується популярністю. Кінозірки, видатні спортсмени і політики здебільшого володіють і тим, і іншим. Відомі люди володіють впливом – це один з видів влади. Однак на Ісуса не справляли враження ні багатство, ні влада. Він просто прагнув досягти багатих і видатних людей з тієї ж причини, що й усіх інших: Господь бажав, щоб вони мали таке багатство, яке не купується за гроші.

Неділя

16 лютого

БЛАГОСЛОВЕННІ БАГАТСТВОМ

Будучи грішними людськими істотами, ми схильні заздрити, особливо тим, у кого грошей більше, ніж у нас. Цікаво, що Біблія не принижує багатство чи багатих. Як часто буває в житті, проблеми виникають не через самі речі, а через наше ставлення до них.

Яку пораду щодо багатства пропонує Писання? П. Зак. 8:17, 18; Бут. 13:5, 6; 41:41-43; Йова 1:1-3 ; Дан. 4:28-31 . Чому для ізраїльтян було важливо не забути, звідки походять усі їхні благословення?

Не викликає сумніву факт, що такі люди, як Авраам, Йосип, Мордехай, Естер, Єзекія, Йосія та Йосафат, були багатими і водночас духовними людьми. Однак на прикладі Навуходоносора ми бачимо, наскільки небезпечним стає багатство, коли воно стає ідолом. З іншого боку, визнання Божої щедрості, зокрема і щодо багатства, приносило духовні й матеріальні благословення. Ізраїльтяни були особливим чином попереджені не забувати, звідки походять усі їхні благословення (хороший урок для всіх нас, чи не так?).

Сама наявність багатства не свідчить про духовну убогість чи духовну байдужість людини. Серед багатих є дуже побожні вірні люди, так само, як і скупі та злі. У будь-якому разі бажання мати гроші не повинно перетворюватися на одержимість, але ми не повинні з презирством ставитися до багатих. Вони потребують спасіння, як і всі люди.

Як особисто ви ставитеся до багатих? Легко бути заздрисним, чи не так? Як ви можете навчитися контролювати такі почуття і доброзичливо ставитися до багатих людей, усвідомлюючи, що їм також необхідно пізнати Ісуса?

НІЧНА ЗУСТРІЧ

Багаті, видатні, можновладні люди не бентежили Ісуса. Христос не нехтував елітою суспільства, але й не схилився перед нею. Спаситель розумів, що фінансове благополуччя не могло компенсувати відсутності душевного миру, вдовolenості, значущих взаємовідносин або правильної мети. Найбагатший магнат легко міг стати самотнім, зневіреним та озлобленим, на відміну від простого, бідного й лагідного християнина.

Проаналізуйте бесіду Ісуса з Никодимом (Івана 3:1-15). Чому Никодима зацікавила вістка Ісуса? (див. Івана 2:13-25). Чому він прийшов поговорити з Ісусом уночі? Яку головну вістку Христос передав Никодимові?

Никодим став свідком Божої сили і влади, явлених у служінні Христа, тому шукав можливості зустрітися з Ним, але таємно. Ісус міг відмовитися від такої секретної зустрічі, але, не бажаючи, щоб хтось загинув, з готовністю скористався цією можливістю, аби допомогти Никодимові наблизитися до Небесного Царства. Никодим був духовно убогим. Володіючи земними благами, займаючи високе становище в суспільстві, він, однак, відчував духовний голод.

Інстинктивно Никодим бунтував проти будь-якого припущення, що такі обізнані й освічені ізраїльтяни, як він, потребують навернення. Однак Ісус відкрив його справжнє становище, поставивши цього вчителя перед вибором між судом і спасінням. Боячись осуду і насмішок, Никодим, здавалося, відмовився прийняти запрошення Христа. На перший погляд, бесіда не принесла бажаних результатів. Але духовне насіння було посіяне і повільно проростало в серці Никодима.

«Після вознесіння Господнього, коли учні з причини п-ере-слідування змушені були розпорошитися, Никодим сміливо виступив вперед. Він пожертвував своє багатство для підтримки молодій Церкві, яка, за сподіванням юдеїв, мала б зникнути зі смертю Христа. У найнебезпечніший час той, який колись був вельми обережним і сповненим сумнівів, стояв міцно, наче скеля, зміцнюючи учнів у вірі й надаючи матеріальну допомогу для справи поширення Євангелія. Його зневажали і переслідували ті, котрі раніше ставилися до нього з повагою. Никодим став бідним, втратив колишню пошану, але не похитнувся у вірі, яка зародилася в його душі тієї першої нічної розмови з Ісусом» (Е. Уайт. Христос – надія світу, с. 177).

БАГАТІ, АЛЕ З ПОГАНОЮ РЕПУТАЦІЄЮ

Респектабельність не завжди є супутницею багатства. Хоч багато людей заробляють своє багатство справді чесним шляхом, старанно, у поті чола, і Бог благословляє їхні зусилля, інші є справжніми шахраями. Навіть гірше, деякі заробляють гроші законно, проте аморально, оскільки, на жаль, не все аморальне вважається у світі незаконним.

Порівняйте Матв. 9:10-13 та Луки 5:27-32; 19:1-10. Що викликало критику на адресу Ісуса? Який урок щодо благодаті викладає Його реакція на критику?

Єрихон, місце проживання Закхея, був відомим комерційним центром, де також знаходився палац Ірода. Завдяки географічному положенню міста тут розташувалася митниця, або пункт збору мита. Закхей міг легко і законно розбагатіти як старший митний чиновник області. Однак євангельська розповідь відкриває, що жадібність спонукала його переступити межі закону. Завзяті патріоти зневажали навіть чесних збирачів податків, сприймаючи їх як знаряддя в руках римських гнобителів, проте значно більше зневажали безчесних митників, таких як Закхей. Левій Матвій займав таку ж посаду в Капернаумі при Іроді Антипі. Фактично на них були покладені обов'язки римських урядових агентів, тому їх сприймали як зрадників і навіть зрадників-зłodіїв.

Усе це, однак, не відштовхнуло Христа від таких людей. Кинувши виклик соціальній думці, Ісус пообідав і в Закхея, і в Матвія, тим самим накликавши на Себе люту критику як священиків, так і простих людей. Проте завдяки тому, що Ісус спілкувався з цими зневаженими людьми, вони прийняли Євангеліє. Матвій не тільки став одним з дванадцятьох учнів, але навіть узяв участь у написанні Нового Завіту!

І знову необхідно наголосити: ми маємо бути обережними, оцінюючи духовний стан людей. Хоч не всі гріхи однакові і деякі з них справді огидні та гірші за інші гріхи, однак усі ми рівні перед Богом, оскільки всі потребуємо праведності Христа.

Подумайте про якусь добре відому, але зневажену (і, можливо, небезпідставно) людину у вашому суспільстві. Уявіть, що у вас з'явилася можливість засвідчити цій людині. Чи хотіли б ви цього? Що б ви сказали?

Середа

19 лютого

ПРІОРИТЕТИ

Проаналізуйте наступні уривки: Марка 4:18, 19; Луки 1:51-53; 6:22-25; 12:16-21; 16:13. Які духовні застереження та практична порада містяться в текстах? Як віруючі люди можуть використовувати ці уривки, щоб робити учнями багатих людей?

Люди кажуть, що це не ми володіємо речами, а речі володіють нами. Як легко захопитися матеріальними благами! Саме тому Ісус застерігав щодо оманливості багатства.

Подумайте, як легко гроші або гонитва за ними можуть затьмарити наші духовні пріоритети. Наскільки важливо пам'ятати про це, коли ми намагаємося досягти тих, чие багатство, можливо, уже засліпило їх.

Водночас усім нам необхідно контролювати свої схильності. Деякі люди живуть так, ніби на суді їх запитають тільки про одне: «Скільки грошей ти заробив?»

Христос змінює наші пріоритети. Хоч багатство не заборонене, до нього необхідно ставитися з огляду на перспективу. Матеріальні блага є Божими засобами, мета яких — приносити людям користь. Багатство стає благословенням, якщо ним діляться, а не накопичують його. Накопичувані засоби стають прокляттям.

Меркантильні люди, багаті чи бідні, ризикують пожертвувати вічним життям заради тимчасових задовольень. Вічну радість обмінюють на минущі речі, які псуються й виходять з моди. Люди служать або Богові, або грошам, неможливо суміщати і те, й інше. Кожній людині, багатій і бідній, необхідно пам'ятати слова: «Бо яка користь людині, якщо придбає весь світ, але занапастить душу свою?» (Марка 8:36).

Це застереження необхідно пам'ятати всім людям: і багатим, і тим, хто потребує Благої вістки, і самим благовісникам. Адже як може благовісник попереджати багатих людей про духовну небезпеку, що криється в їхньому багатстві, якщо він сам спійманий на той же гачок?

Четвер

20 лютого

ПОПЕРЕДЖЕННЯ ПРО ЗАГРОЗУ

Дослідіть Матв. 19:16-26 . Про які духовні небезпеки йдеться в уривку? Яку користь можуть принести віруючі сучасним «багатим молодим правителям»?

Він мав владу, права, значні матеріальні ресурси, незаперечну моральність та безмежну самоповагу! Молодий кандидат в учні звернувся із серйозним запитанням до Вчителя, бажаючи отримати формулу спасіння. Апостоли могли подумати: «Нарешті ми повертаємо до Істини людей

вищих класів!»! Проте Ісусові були чужими такі думки. Якщо молодий начальник сподівався отримати подяку за зразкову поведінку, його чекало розчарування. Христос указав на дотримання Десяти Заповідей за буквою, як на мінімальний стандарт послуху. Можливо, юнак вітав себе. Згідно з його власною самооцінкою, він перевершував установлений рівень. Але Христос вимагав дотримання Заповідей за духом, а дух Закону – любов, чого молодому начальникові бракувало. Христос очікував праведності, яка перевершувала праведність релігійних вождів. Чи потрібно було знизити стандарт, аби пристосувати його до цього кандидата в учні? Юда був дуже засмучений. Адже будь-яка людина, котра налагоджує суспільні зв'язки, вельми зраділа б, розуміючи, наскільки група покращила б свій імідж, маючи у своїх лавах такого багатого начальника.

Проте брак духовності не можна ігнорувати, оскільки місія Ісуса свята. Не може бути жодного компромісу. Кожне егоїстичне потурання своїм бажанням необхідно відкинути. Христос запропонував багатому юнакові пройти через три етапи: продай свій маєток, роздай гроші бідним і йди за Мною. Проте він не був готовий до такого рішення. Незважаючи на молодий вік, потенційний учень володів великим маєтком. Розкішні будинки, прекрасні виноградники, прибуткові поля, худоба, швидкі колісниці, модний одяг, колекція коштовностей, слуги, – можливо, усе це сплигло в його свідомості. Але Божі умови були незмінними. Ні перемовини, ні обговорення умов не могли знизити ціну: земна велич – в обмін на небесний скарб заради Ісуса.

«Як багато людей приходять до Христа, готові підпорядкувати свої інтереси Йому і, подібно до багатого молодого правителя, щиро бажаючи успадкувати вічне життя! Але коли вони дізнаються про ціну, коли їм кажуть, що вони повинні залишити все: будинки, землі, дружину, дітей та не вважати своє життя занадто дорогим, вони йдуть засмученими. Вони прагнуть небесних скарбів і життя, сумірного з життям Бога, проте не хочуть відмовитися від своїх земних скарбів. Вони не бажають віддати все, щоб здобути вінець життя» (Е. Уайт. *The Advent Review and Sabbath Herald*, 19 квітня 1898).

П'ятниця

21 лютого

ДЛЯ ПОДАЛЬШОГО ДОСЛІДЖЕННЯ:

Прочитайте з книги Е. Уайт «Христос — надія світу» розділи «Никодим» (с. 167-177); «Левій Матвій» (с. 272-280); «Одного бракує тобі» (с. 518-523); «Закхей» (с. 552-556); з книги «Служіння зцілення» розділ «Служіння багатим» (с. 209-216).

«Багато сказано про наш обов'язок щодо занедбаних бідних, а чи не слід приділити деяку увагу і занедбанам багатим? Чимало людей дивляться на цей клас як на безнадійний, тому мало роблять, щоб відкрити очі тим, які були засліплені блиском земної слави й випустили зі своїх розрахунків вічність. Тисячі багатих людей зійшли в могилу, не отримавши застереження. Однак, незважаючи на позірну байдужість, багато заможних людей відчують у душі пригніченість. «Хто срібло кохає, той не насититься сріблом, хто ж кохає багатство з прибутком, це марнота також!». Хто говорить до щирого золота: «Ти, безпеко моя», той «відрікся Бога Всевишнього». «Але жодна людина не викупить брата, не дасть його викупу Богові» (Екл. 5:9; Йова 31: 24, 28; Псал. 49:8).

Багатство і світська слава не можуть задовольнити душі. Багато заможних людей прагнуть одержати якесь Божественне запевнення, якусь духовну надію. Чимало прагнуть до чогось, що поклато б кінець монотонності їхнього безцільного життя. Багато людей у своєму казенному житті відчують потребу в чомусь, чого вони не мають. Мало хто з них відвідує церкву, бо вважають, що отримають від цього мало користі. Учення, яке вони чують, не торкається їхніх сердець. Чому б нам не звернутися до кожного з них особисто із закликом?» (Е. Уайт. *Служіння зцілення*, с. 210).

Питання для обговорення:

Багаті новонавернені відігравали важливу роль, надаючи фінансову підтримку християнському рухові, який зароджувався. Хоч були винятки, безкорисливе жертвування характеризувало заможних віруючих. Боже Царство складається з щиросердих і чесних людей з усіх соціальних верств. Християни не повинні боятися багатих людей або надмірно ними захоплюватися. Вони мають сміливо проголошувати їм Божу вістку про те, що всі люди можуть бути спасенні. Розуміючи, що ми в жодному разі не можемо йти на компроміс у нашому богослов'ї та принципах, які практичні зміни може здійснити ваша церква, щоб багатим людям було легше знайти в ній братерське спілкування? Як євангельська стратегія вашої церкви відповідає повелінню Ісуса робити учнями і багатих людей? Що конкретно й реально може робити ваша церква, щоб досягати багатих?

Проаналізуйте біблійні вірші, які використовує Е. Уайт в цитаті, наведеній в уроці за п'ятницю. У чому їхня суть? Як ми можемо допомогти людям, котрі вважають, що їхнє щастя тільки в багатстві й матеріальному добробуті, усвідомити, що вони на хибному шляху?

СЛУЖИТИ МОЖНОВЛАДЦЯМ

Біблійні тексти для дослідження: Римл. 13:1-7; Марка 2:23-28; Матв. 8:5-13; 26:57-68; 27:11-14; Дії 4:1-12.

Пам'ятний вірш: «А Боже Слово росло; число учнів у Єрусалимі дуже множилося; і серед священиків дуже багато були послухні вірі» (Дії 6:7).

«Учні не були наділені відвагою і стійкістю мучеників, поки в цьому не було потреби. Як тільки така необхідність виникла, тоді й здійснилася обітниця Спасителя. Коли Петро та Іван свідчили перед синедріоном, люди дивувалися, і «пізнали їх, що були з Ісусом» (Дії 4:13). Про Стефана написано: «Всі, що сиділи в синедріоні, побачили, що його обличчя було подібне до обличчя ангела» (Дії 6:15). Люди не могли «протистояти мудрості й Духові, Яким він говорив» (Дії 6:10). Павло, згадуючи про суд кесаря над ним, зазначив: «При моїй першій обороні нікого не було зі мною, але всі мене покинули... Господь же став при мені й підкріпив мене, аби через мене сповнилася проповідь: щоб усі язичники почули, і я був визволений з пащі лева» (2 Тим. 4:16, 17)» (Е. Уайт. Христос – надія світу, с. 354, 355).

Неділя

23 лютого

ПОВАЖАЮЧИ ВЛАДУ

Протягом довгих століть люди намагалися зрозуміти роль і функції уряду та шляхи взаємодії громадян з ним. Що дає правителям право керувати? Яка форма правління краща? Чи повинні люди завжди коритися своєму урядові? Якщо ні, то чому? Це лише деякі з багатьох запитань, які постають перед нами аж до сьогоднішнього дня.

Прочитайте Римл. 13:1-7. Яка важлива вістка міститься в текстах? Як ці тексти і передана в них вістка можуть бути неправильно витлумачені? Які приклади такого неправильного тлумачення містить історія? Які уроки з цих помилок може почерпнути наша Церква в цілому та кожний її член зокрема?

Римську імперію часів Христа характеризували гноблення і жорстокість. Римські легіони тероризували і поневолювали цивілізовані народи, насильно приєднуючи їх до своєї імперії. Сотні тисяч людей були позбавлені власності, кинуті до в'язниці й убиті. Призначений Римом маріонетковий уряд часом був гірший самого Риму. Але що цікаво, Ісус ніколи не підтримував будь-якого повстання проти цього уряду та не закликав бойкотувати сплату встановлених ним податків (див. Луки 20:25). Єдиний прояв громадянської непокорності з боку Ісуса, коли Він перевернув столи міньяльників, пояснюється Його неприйняттям злочинної поведінки священиків. Це не був випадок проти римлян.

«Божий народ повинен визнавати людське правління як встановлене і схвалене Богом та вважати покору йому в рамках закону своїм священним обов'язком. Але коли претензії земної влади суперечать вимогам Бога, тоді Боже Слово необхідно поставити вище всіх людських законів. «Так говорить Господь» в жодному разі не можна замінити на «так говорить церква чи держава». Вінець Христа має бути піднесений над діадемами земних монархів» (Е. Уайт. Свідчення для Церкви, т. 6, с. 402).

«ЧИ ВИ НІКОЛИ НЕ ЧИТАЛИ..?»

На жаль, декотрі з особливо сильних і впливових релігійних вождів, з якими зустрічався Ісус, виявляли до Нього відкриту ворожість.

Але, навіть зустрічаючись із ними, Ісус завжди прагнув донести до них вістку спасіння. Він не шукав конфліктів, а бажав спасіння всім людям, навіть сильним і впливовим, які зрештою засудили Його на смерть.

Прочитайте Марка 2:23-28; 3:1-6 і Матв. 12:1-16. Як наведені уривки свідчать про те, що Ісус, незважаючи на явну до Нього ворожість з боку згаданих людей, намагався досягнути їх? Що Він говорив і робив, що могло б торкнутися їхніх сердець, якби не їхні попередження?

Спілкуючись із цими людьми, Ісус вказував на Писання і навіть священну історію – джерела, які мали б переконати духовних вождів. Наприклад, Він цитував Писання, коли говорив про важливість милості, про те, що вона вища за ритуали й обряди. Тим самим Він прагнув привести вождів до глибшого розуміння Закону, який вони, на їхню думку, так палко й віддано плекали та виконували.

У проповіді про те, що в суботу часом доводиться витягувати з ями тварину, яка туди впала, Ісус звертався до базисних понять милосердя і доброти, які б мали бути притаманні всім цим мужам. Але проблема полягала в тому, що їхня озлобленість і ненависть до Ісуса не дозволили їм зрозуміти навіть цього.

Зрештою, самі чудеса повинні були яскраво свідчити цим впливовим вождям, що серед них перебуває надзвичайна Особа.

Сьогодні нас дивує сліпота і жорстокість юдейських вождів. Але як нам переконатися, що ми самі, намагаючись відстояти власні погляди, не закриваємо своє серце від прийняття більшого Божественного світла? Чому подібне відбувається частіше, ніж ми думаємо?

СОТНИК

Хоч деякі зустрічі Христа з впливовими людьми не мали позитивних наслідків, були й примітні винятки, такі як випадок з Никодимом. Інша результативна зустріч відбулася з римським сотником (армійським офіцером).

Прочитайте Матв. 8:5-13 і Луки 7:1-10. Чого ми можемо навчитися з цих розповідей про свідчення можновладцям?

Коли сотник дізнався про наближення Ісуса, він послав назустріч Йому кількох друзів, щоб вони переконали Його не йти до нього додому. Глибоко поважаючи юдейську релігію та духовність Ісуса, він усвідомлював, що не гідний Його особистої присутності. На завершення цієї історії, перед самим приходом Ісуса, сотник все-таки наважився наблизитися до Нього. Сотник пояснив ситуацію, висловивши віру в те, що лише одне слово Христа може зцілити його слугу. Маючи військовий досвід, він розумів, що таке влада. Він підпорядковувався вищому офіцерові, а його підлеглі корилися йому. Дивно, що ця впливова людина (до того ж римлянин!) змогла виявити стільки віри, у той час як люди, котрі мали значно більше духовних переваг, відкинули Ісуса.

Для нас було б корисно чесно дослідити самих себе. Нам необхідно проаналізувати: можливо, ми стали просто само-вдоволеними людьми, які сповідують правильні доктрини, але не володіють живою вірою? Чи буває так, що новонавернені, менш обізнані віруючі, часто виявляють більше віри, ніж люди, котрі виростили в християнстві? Чи не стали наші духовні переваги приводом для самовпевненості? А може, якісь духовні можливості вислизнули від нас? Якщо на ці запитання ми

відповідаємо ствердно, тоді Христос зможе стати для нас вирішенням проблеми. Будь-яка людина здатна пережити досвід сотника. Ця історія має надихнути тих, хто благовістить високопосадовцям. Чи багато серед них сотників ХХІ століття? Нехай їхня віра надихне та зміцнить нашу віру.

У безкорисливому, самовідданому служінні міститься сила, яка може торкнутися кожної людини, представника будь-якого класу і стану. Як безкорисливість і самопожертва виявляються в нашому житті та свідченні ?

Середа

26 лютого

СУД НАД ІСУСОМ

Прочитайте Матв. 26:57-68; 27:11-14; Луки 23:1-12; Івана 18:19-23, 31-40; 19:8-12. Чого ми можемо навчитися зі свідчення Ісуса цим знатним мужам?

У цих заключних сценах перед розп'яттям Ісуса послідовники Христа побачили високу ціну непохитної вірності. Від арешту до розп'яття Христос свідчив найвпливовішим людям країни: монархам, правителям, священикам. Знов і знов Він зустрічався зі сп'янілими від земної влади людьми. Зовні здавалося, що вони контролювали Його. Люди водили Ісуса по своїх судах, по своїх радах, палацах і дворах, не знаючи, що весь цей світ належить Йому. Яку б оцінку вони не давали Христу, у кінцевому результаті це була оцінка їм самим.

Хоч Спаситель свідчив, аби зробити людей учнями, не завжди результати Його служіння були такими, як Він бажав. Як радів би Ісус, якби Пилат, Каяфа, Ірод та інші підкорили свої серця Богові й покаялися. Однак вони вперто відкидали Його благання, бездушно проходячи повз останнє запрошення до спасіння.

Таким же чином і послідовники Христа, які живуть у ХХІ столітті, повинні розуміти: хоч вони і свідчать, намагаючись зробити людей учнями, результат їхнього служіння може дуже відрізнятись від того, про що вони мріяли та молилися. Скромний успіх може не завжди відповідати докладним зусиллям. Але це не повинно їх розчаровувати або перешкоджати подальшому свідченню. Справжній учень, як і Сам Христос, вірний до смерті, а не до моменту розчарування. Заклик до слухачів про прийняття рішення відокремлює пшеницю від полову. Триває збір урожаю: за пшеницю радіють, через полову сумують. Але, незважаючи на нібито безуспішне свідчення Христа перед впливовими мужами, сталося щось дивовижне, бо, згідно з Дії 6:7, не тільки зросла кількість учнів, а й «серед священиків дуже багато були послухні вірі». Один Бог знає, скільки із цих священиків чули і бачили Ісуса в ті останні години перед розп'яттям.

Четвер

27 лютого

УСПІХ ЄВАНГЕЛІЯ

Перші учні Христа енергійно поширювали Євангеліє по всьому цивілізованому світу. Оселі, синагоги, громадські амфітеатри, зали суду і царські палаци стали місцями, де проголошувалося Царство Боже. Однак Ісус пророкував, що цим учням належить пережити арешти, випробування та гнів вороже налаштованих правителів і царів (Матв. 10:16-20). На жаль, земні правителі не поспішали приймати Христа.

Прочитайте такі уривки: Дії 4:1-12; 13:5-12, 50; 23:1-6; 25:23-26:29. Хоч комусь може видатися, що багато людей негайно навернулися «нізвідки» (на порожньому місці), насправді це не так. Такі приголомшливі результати були видимим наслідком певних обставин. Посів передує жнивам. Христос терпляче й вірно проголошував Євангеліє. Місіонери свідчили по всій Юдеї. Перші навернені також

допомагали нести вістку. Коли Христос переміг смерть, тим самим утвердивши Свою вістку, тисячі людей, котрі займали нейтральну позицію, стали громадянами Небесного Царства. Їхні серця відгукнулися на запрошення Спасителя. Культурологічні чинники, робота чи сім'я не могли втримати їх. Воскресіння Христа зруйнувало перешкоди і допомогло прийняти рішення.

Потім з'являється апостол Павло. Однак і його свідчення не завжди приймали. Правителі і знатні люди переслідували й гнали його. Його каменували, били, ув'язнювали. І часто до всього цього підбурювали впливові люди. Як правило, їх спонукали політичні або релігійні мотиви.

Правитель Фелікс ув'язнив Павла, щоб заспокоїти релігійну опозицію, налаштовану проти Павла. Його наступник Фест виявився більш справедливим, але йому не вистачило сили волі, щоб звільнити Павла. Під час офіційного візиту цар Агрипа та його сестра Верніка (нащадки династії Іродів) побажали побачитися з Павлом. На жаль, як і їхні попередники, вони відмовилися прийняти запрошення до спасіння. Зустрічаючись з таким же неприйняттям та відкиданням сьогодні, учні Христа не повинні опускати руки.

Працюючи серед представників світської та релігійної влади, як благовісникові не впадати в розчарування через часте відкидання Доброї звістки? Коли послідовники Христа працюють для впливових людей, хто ще може відгукнутися на їхнє свідчення?

П'ятниця

28 лютого

ДЛЯ ПОДАЛЬШОГО ДОСЛІДЖЕННЯ:

Прочитайте з книги Е. Уайт «Христос – надія світу» розділи «Сотник» (с. 315-318); «Перед Анною і судом Каяфи» (с. 698-715); «На суді Пилата» (с. 723-740); з книги «Служіння зцілення» розділ «Служіння багатим» (с. 209-216); з книги «Дії апостолів» розділ «Ти майже переконав мене» (с. 433-438).

«Багаті люди, що люблять світ і поклоняються йому, не можуть бути навернені до Христа несподіваним випадковим дотиком. До них буває найважче знайти доступ. У роботі з ними повинні докладатися особисті зусилля з боку чоловіків і жінок, сповнених місіонерським духом, які не відступають від своєї мети і не втрачають мужності.

Дехто має особливу здатність працювати з представниками вищих класів» (Е. Уайт. Служіння зцілення, с. 213).

Питання для обговорення:

Ісус неодноразово свідчив впливовим людям. Одні з них займали високі посади, інші ні. Подібно до Никодима та Йосипа з Ариматеї, чимало освічених священників ішли до віри поступово. Деякі спостерігачі, що стали свідками протистояння між Христом і релігійними вождями, також увірували. Вулканічна активність прихована під шаром гірської породи. Візуально неможливо визначити її силу. Для точного вимірювання активності потрібні спеціальні прилади. Таким же чином і «вибуховий» потенціал вістки Ісуса залишався прихованим під час Його земного служіння. Однак після Його воскресіння Царство «вирвалося» назовні, про що свідчили масові навернення навіть серед високопосадовців. Вірний посів зрештою приніс багатий урожай. Як ці факти спонукають нас не розчаровуватися, коли результати нашого свідчення (особливо серед можновладців) видаються нам мізерними?

У наведеній вище цитаті Еллен Уайт писала, що деякі християни володіють особливими здібностями для роботи з впливовими людьми. Що це за здібності? Водночас чому ми повинні бути обережними, щоб не обмежувати тих, кого вважаємо невідготовленими для цієї роботи?

СЛУЖИТИ НАРОДАМ

Біблійні тексти для дослідження: Ісаї 56:6-8; Матв. 11:20-24; Івана 12:20-32; Римл. 15:12; Дії 1:7, 8.

Пам'ятний вірш: «Бо Мій дім буде названий домом молитви для всіх народів!» (Ісаї 56:7).

Вістка Христа від самого початку призначалася для всіх та всюди. Дуже швидко Євангеліє поширилося по всьому світу, адже воно було актуальне для всіх. Звичайно, ця концепція змусила учнів замислитися. Наприклад, перша реакція учнів на бесіду Христа із самарянкою ілюструє їхнє незрозуміння. Вони думали, що Ісус як Месія був виконанням пророцтв і сподівань тільки для юдейського народу. Учні випустили з уваги або неправильно зрозуміли пророцтва (особливо пророцтва Ісаї) щодо всіх народів. Ісус, Бажання віків, не обмежується лише однією групою людей. Так, «спасіння від юдеїв» (Івана 4:22), але воно призначене для кожного. Послідовники Христа повинні виходити за межі національних кордонів, міжнародних конфліктів, мовних бар'єрів та інших перешкод, оскільки Він на власному прикладі показав, що таке євангелізм для всіх.

Як адвентисти сьомого дня, ми вбачаємо цей заклик в Об'явл. 14:6: «І я побачив іншого ангела, який летів серед неба. Він мав вічне Євангеліє, щоб звіщати його жителям землі, – усякому народові, поколінню, племені й народності».

Неділя

2 березня

ПРОРОКИ ПЕРЕДВІЩАЛИ

Стародавні пророки пророкували навернення язичників у віру, засновану на Писанні. Язичницькі божества і поклоніння їм, руйнівний спосіб життя язичників будуть усунуті безкомпромісною покорю Богів Ягве та вірою в Нього. Вороги Ізраїлю прийдуть до Єрусалима, благаючи про прийняття, відчуючи спрагу духовного пізнання. Ізраїлеві було доручено передати оточуючим народам Боже універсальне запрошення.

На жаль, через земні турботи місіонерський запал Ізраїлю згас. Грандіозне бачення було поховане під пластами само-вдоволення. Але Перший прихід Христа воскресив це бачення, принаймні для декотрих.

Прочитайте Ісаї 56:6-8; Мих. 4:1, 2; Йони 3:7-10; 4:1. -Що наведені тексти повідомляють про універсальність євангельської вістки та про обмеженість деяких ізраїльтян, котрі так і не змогли цього зрозуміти?

Ізраїль мав бути світлом для народів. Бачачи дивовижні благословення, одержувані Ізраїлем, язичницькі народи повинні були зацікавитися монотеїстичною вірою ізраїльтян та повернутися до істинного Бога.

На жаль, усе сталося інакше. Ізраїль настільки зосередився на самому собі, що випустив з уваги своє найбільше призначення, а багато хто навіть перестав бачити Бога, Котрий так рясно благословляв їх.

Сучасні християни зустрічаються з такими ж труднощами. Чи будуть вони безкорисливо жертвувати заради поширення Євангелія, чи зосередяться на самих собі, забувши про свою найбільшу мету? У цю пастку потрапити набагато легше, ніж ми думаємо.

«В ім'я Господа піднесімо наші голоси у хвалі й подяці за результати роботи за кордоном.

І вождь Господнього війська, Який ніколи не помиляється, як і раніше, велить нам: "Просувайтесь вперед. Ідіть на нові території. Піднесіть прапор у всіх країнах. Вставай, світися, Єрусалиме, бо прийшло твоє світло, а слава Господня над тобою засяла!"

Нашим девізом має бути: "Вперед, завжди вперед!" Ангели Божі підуть перед нами, аби приготувати нам шлях. Наш тягар боротьби за "далекі регіони не може бути знятий доти, доки вся Земля не освітиться від слави Господньої"» (Е. Уайт. Свідчення для Церкви, т. 6, с. 28, 29).

Понеділок

3 березня

ГОРЕ ТОБІ!

Прочитайте Матв. 11:20-24; Луки 4:25-30; 17:11-19 і Івана 10:16 . Яка важлива вістка міститься в текстах? Як ми можемо застосувати її до себе, до нашого часу і контексту? На який принцип, викладений у текстах, ми повинні звернути особливу увагу?

Христос бажав, щоб Його народ, якому Він дарував стільки переваг, пробудився та звернувся до свого справжнього покликання й цілі. Він хотів, щоб вони побачили: спасіння, навіть вибраного народу, не можна отримати автоматично при народженні. Його неможливо передати генетично або за правом народження. Воно вимагає свідомого прийняття, і цей вибір могли зробити й робили не тільки ізраїльтяни.

Спортивні тренери іноді кидають виклик своїм спортсменам, порівнюючи їх з командою суперників: «Якби ви тренувалися так посилено, з такою ж енергією, як вони, успіх був би вам гарантований». Очевидний мотив тренера полягає в тому, щоб надихнути, викликати бажання тренуватися, а не загасити його.

Ісус також хотів, щоб Його народ ділився повнотою спасіння, як це вже робили деякі люди, котрі не належали до юдейської нації. Звичайно, Його слова когось обурювали, адже Він проповідував те, що вони не бажали чути, хоч їм давно вже слід було добре знати й розуміти ці істини.

Деякі люди, можливо, справді володіють багатьма духовними перевагами, яких не мають інші, однак вони мають усвідомлювати, що це все – дари від Бога і їх необхідно використовувати для Його слави.

А що можна сказати про нас? Що можна сказати про всі переваги, які були дані нам як народові? Чому важливо, по-перше, усвідомити ці переваги, а по-друге, покійно визнати відповідальність за них?

Вівторок

4 березня

«МИ ХОЧЕМО БАЧИТИ ІСУСА!»

Прочитайте Івана 12:20-32. Як у цих віршах відкривається універсальність євангельської вістки?

Увесь Єрусалим був стривожений. Зовсім недавно Христос триумфально в'їхав до міста. Однак вигуки «Осанна» швидко змінилися запитаннями: «Що буде тепер? Чи стане Ісус коронованим царем?»

Серед людей, які зібралися на Пасху, були греки. Зверніть увагу, що вони сказали Пилипові: «Пане! ми хочемо бачити Ісуса». Іншими словами, вони хотіли зустрітися з Господом, поспілкуватися з Ним, навчитися від Нього. Яке свідчення про універсальний характер служіння й вістки Христа! Як сумно, що ті, хто повинен був сказати те саме, прагнули позбутися Його!

Можливо, греки підійшли до Пилипа, бо з усіх учнів тільки він мав грецьке ім'я. Як мешканець Вітезди – комерційного риболовного центру, – він, імовірно, говорив грецькою. Текст припускає,

що Самого Ісуса не було в той момент на місці. Можливо, Він брав участь у служінні десь неподалік, де могли перебувати тільки юдеї.

Однак потім, підійшовши на зовнішньому дворі до Своїх учнів та греків, що бажали зустрітися з Ним, Ісус задовольнив їхнє бажання. Зверніть увагу, що Він сказав: «Якщо хто Мені служить». Ці слова стосуються кожної людини, яка бажає йти за Ним, — чоловіка, жінки, юдея, грека... Усі можуть стати Його послідовниками, але за це доведеться заплатити певну ціну.

Що це була за ціна? Як ми розуміємо значення цих слів? Див. Івана 12:25.

Потім у присутності всіх іноземців з неба пролунав голос, що підтверджував вістку Ісуса про суд і перемогу. Спаситель наголосив, що цей голос пролунав не для Нього, а для них, юдеїв і греків, щоб їхня віра зміцнилася. Далі Христос проголосив, що Він помре за весь світ.

Середа

5 березня

РУЙНУЮЧИ БАР'ЄРИ

Прочитайте Івана 7:35, 8:48 і Луки 10:27-37. Як ці вірші показують, чому регіональні, етнічні та інші бар'єри не повинні мати місце серед християн, котрі роблять учнями представників усіх народів?

Деякі вожді зневажали Ісуса за те, що Він не визнавав жодних відмінностей між людьми. На жаль, саме ті, хто першим мав прийняти Христа і Його вістку, найбільш запекло опиралися Йому. Ізраїльські священники глумилися над Божим Сином, у той час як неізраїльтяни приймали Його як Месію. Який серйозний застережливий урок для тих, хто вважає себе (і, можливо, небезпідставно) глибоко духовними людьми!

Засуджуючи Христа, юдеї говорили, що в Ньому біс, і називали Його самарянином. Вони навіть глузували з Нього через те, що Він свідчив грекам, та відкрито демонстрували своє презирство до всіх, хто не належав до їхньої нації й віри. Для ізраїльських вождів було немислимо, що Ісус вирішив навчати греків. А Спаситель звертав увагу на характер, а не на етнічне походження.

У цьому зв'язку цікавий факт, що Ісус використав історію про доброго самарянина, аби викласти великий духовний урок щодо справжнього виконання Божого Закону. Релігійні вожді, стримувані своїм хибним розумінням левитського закону про опоганення, пройшли повз поранену людину. А зневажуваний ними іноземець, самарянин, свідомо кинув виклик етнічним забобонам, рятуючи життя незнайомця. Який сильний докір усім, хто з презирством відкидає нужденного тільки через те, що ця людина не належала до їхньої етнічної, соціальної чи культурної групи!

Подумайте про випадок, коли ви, можливо, відмовили в допомозі нужденному. Як ви виправдовували себе? Як би вчинили тепер?

Четвер

6 березня

ВЕЛИКЕ ДОРУЧЕННЯ

Прочитайте Римл. 15:12; Дії 1:7, 8; Івана 11:52, 53; Матв. 28:19, 20. Яка важлива вістка міститься в текстах? Яким чином вона гармонійно зливається з Трьохангельською вісткою з Об'явл. 14?

Божа справа не буде завершена доти, доки вічне Євангеліє, виражене в Трьохангельській вістці, не подолає всі расові, етнічні, національні й географічні бар'єри. Не називаючи конкретного часу, Писання недвозначно стверджує, що Євангеліє пошириться по всьому світу. Божа перемога та проголошення цієї перемоги гарантовані.

Пророцтва провістили, що багато народів приймуть вістку спасіння. Це має статися, але хто стане провісником Божої благодаті? Хто приєднається до Христа в руйнуванні расових, етнічних і мовних бар'єрів, які перешкоджають поширенню Євангелія? Хто спустошить свої гаманці? Хто пожертвує земним комфортом заради небесної справи? Ці запитання ми повинні ставити собі. Що ми робимо для досягнення людей, ким би вони не були і де б не перебували? Як сумно, що деякі віруючі дозволяють расовим стереотипам, культурним забобонам та створеним сатаною соціальним бар'єрам перешкоджати їм активно проголошувати Євангеліє, у той час як їхні брати, розсіяні по всьому світу, охоче присвячують своє життя справі проповіді Євангелія.

«Успіх нашої місіонерської роботи прямо пропорційний нашим самовідданим жертвним зусиллям. Тільки Бог може оцінити працю, здійснену в ім'я ясного й виразного проголошення Євангельської вістки. Освоюються нові поля, розгортається активна робота. Ми сіємо насіння істини, і світло осяєє уми багатьох, допомагаючи краще бачити Бога та правильно розуміти, який характер їм необхідно сформувавати. Тисячі людей приходять до пізнання істини, явленої в Ісусі. Вони сповнюються вірою, яка діє любов'ю й очищає душу» (Е. Уайт. Свідчення для Церкви, т. 6, с. 28).

П'ятниця

7 березня

ДЛЯ ПОДАЛЬШОГО ДОСЛІДЖЕННЯ:

Прочитайте з книги Е. Уайт «Дії апостолів» розділи «Велике доручення» (с. 25-34); «П'ятидесятниця» (с. 35-46); з книги «Христос – надія світу» розділи «У зовнішньому дворі храму» (с. 621-626); «Милосердний самарянин» (с. 497-505).

«Один самарянин, подорожуючи, дійшов до того місця, де лежав потерпілий. Побачивши його, він змілосердився і не став запитувати себе, хто цей незнайомец: юдей чи язичник...

Так запитання: «Хто є моїм ближнім?» отримало вічну відповідь. Ісус показав, що наш ближній – це не тільки той, хто належить до нашої Церкви. Тут не береться до уваги ані раса, ані колір шкіри чи класова належність. Наш ближній – це будь-яка людина, котра потребує нашої допомоги. Нашим ближнім є кожна поранена і знівечена ворогом душа. Усі люди – наші ближні, оскільки вони є власністю Бога» (Е. Уайт. Христос — надія світу, с. 503).

Питання для обговорення:

Чи свідчить наша фінансова підтримка всесвітньої місії Церкви про ступінь нашого посвячення євангельському дорученню? Чому наше посвячення не має обмежуватися лише фінансовою підтримкою? Яким чином засоби і фонди вашої громади можуть послужити справі євангелізму?

«Ми не маємо права вважати, ніби справа Євангелія залежить головним чином від служителя. Кожній людині Бог доручає певну роботу, пов'язану з Його Царством. Кожний в ім'я Христа повинен бути серйозним, безкорисливим працівником, готовим відстоювати принципи правди. Кожній душі треба брати активну участь у просуванні Божої справи. Яким би не було наше покликання, ми як християни зобов'язані працювати, проповідуючи Христа світові. Нам потрібно бути місіонерами і мати своєю головною метою придбання душ для Христа» (Е. Уайт. Свідчення для Церкви, т. 6, с. 427). Поміркуйте в класі над цією цитатою і всі разом вирішіть, яким чином ви можете взяти участь у завершенні Божої справи на Землі.

Поміркуйте над словами Ісуса, записаними в Івана 12:25. Що означає ненавидіти «душу свою в цьому світі»? Яким чином ми повинні виявляти цю «ненависть»?

СЛУЖИТИ ДУХОВНИМ ЛІДЕРАМ

Біблійні тексти для дослідження: Луки 6:12-16; Івана 16:7-14; Луки 6:20-49; Єрем. 50:31; Ісаї 57:15; Дії 1.

Пам'ятний вірш: «Він вийшов на гору помолитися і провів цілу ніч у молитві до Бога. А коли настав день, Він покликав Своїх учнів, вибравши з них дванадцятьох, яких і назвав апостолами» (Луки 6:12, 13).

Хоч Ісус завжди активно провадив людей до учнівства, Він розумів, що Його земна мандрівка буде короткою. Тому Спаситель навчав учнів, щоб вони могли продовжити роботу після Його вознесіння. Він був їхнім Учителем і Тренером. Хоч навчання й тренування — поняття споріднені, навчання зазвичай передбачає передачу знань, а тренування передбачає формування або засвоєння навичок через практику і вправи.

Підготовка учнів до керівництва включала отримання знань, але на першому місці було духовне зростання. Вони потребували духовного досвіду віри, сили для перенесення труднощів, освячення й самопожертви, а також інтелектуального розуміння доктрини і теології. Одного знання було недостатньо для подолання прийдешніх суворих випробувань. Ісус викладав їм і теоретичні, і практичні уроки.

Неділя

9 березня

ОБРАННЯ УЧНІВ

Перебування Христа на Землі було відносно коротким. Тому з навчанням учнів не можна було зволікати. Кого слід обрати? Скільки їх мало бути? Безперечно, за Ісусом ішли сотні потенціальних учнів. Чи потрібно навчати кожного? Христос розумів, що керівництва ефективніше навчатися в малих групах, а не на лекціях у масових зібраннях. Перший випуск «студентів» Христа — невелика група людей.

Прочитайте Луки 6:12-16. Що робив Ісус перед обранням учнів і чому це було так важливо?

Від правильного вибору учнів залежало дуже багато. Тому Ісус у молитві виклав це питання перед Своїм Небесним Отцем. У XXI столітті молитва також має передувати вибору кандидатів на служіння. Христос знав, що потребує посиленої молитви для вирішення питання вибору учнів. Наскільки ж більше сучасні християни повинні молитися про Божественну мудрість, обираючи людей, відповідальних за виконання великого доручення.

Обравши дванадцятьох, Ісус назвав їх апостолами – Своїми довіреними представниками, наділеними духовною владою. Очевидно, велика група учнів споглядала це посвячення або призначення без заздрості або негативних почуттів. Пізніше Ісус призначив групу із сімдесятьох чоловіків (Луки 10:1, 17), можливо, були й інші групи, про які не згадано в Писанні. Однак дванадцять апостолів зберігали свою ідентичність як особливо близько пов'язані з Ісусом; на них була покладена велика відповідальність, тому вони потребували посиленої підготовки і великого посвячення. Така систематизація передбачає організаційну структуру в середовищі перших християн. Христос наділив керівників цієї організації здібностями й освітою, відповідними до покладених на них завдань.

Подумайте про те, скільки часу проводив у молитві Ісус. Що це має сказати нам про наше молитовне життя? Що молитва дає особисто вам?

ЗНАННЯ І ДОСВІД

Частина 1

Інформація була важливою частиною вістки Ісуса. Одна лише інформація не може перетворювати, але будь-яке перетворення включає в себе інформацію. Звичайно, ідеї самі по собі не можуть ініціювати зміни. Однак Божий Дух, Який працює в людських серцях, — головна незамінна сила, необхідна для навернення.

Прочитайте Івана 16:7-14. Про що говорив Ісус? Як викладені Ним істини допомагають нам зрозуміти, наскільки обмежене інтелектуальне знання в розумінні та досвіді істинного християнства?

Біблійне знання разом з Божим Духом складає певне духовне єднання, котре перетворює як окремих осіб, так і цілі спільноти. Тому люди, які роблять інших учнями, повинні докладати зусиль у вірі й дослідженні.

Християнство високо цінує розум, мислення й уяву. Наявність у Писанні обґрунтованої думки, величезна повага, яку виявляли в юдаїзмі до вчителів, а також неоціненна увага писарів до збереження стародавніх рукописів — усе це свідчить про важливість пізнання.

Християнство не є ірраціональною вірою. Однак деякі християни підносять емоції, почуття і досвід вище знань. Такий тип мислення припускає наступне: те, у що люди вірять, — відносно неважливе, бо лише досвід має значення. Послух і вірність особливим істинам вважають відносно неважливими; показниками духовності стають емоції та релігійне збудження.

Саме існування Святого Писання суперечить цьому безглуздому захопленню досвідом. Досвід без знання стає «реактивним снарядом», запущеним у невизначеному напрямку. І, навпаки, знання без досвіду позбавлене життя і часто перетворюється на законництво. Справжні християнські лідери розуміли необхідність розвитку цих обох складових не тільки в собі, а й у тих, над ким вони працювали.

Подумайте про основу вашої віри. Яке місце займає в ній досвід? Чому ми потребуємо і знань, і досвіду?

ЗНАННЯ І ДОСВІД

Частина 2

Прочитайте Луки 6:20-49. Яким чином у цих текстах представлені досвід і знання? Як вони тут переплетені таким чином, що видно їхню необхідність не тільки в нашому житті з Богом, а й у служінні благовістя?

Духовне знання необхідне для духовного перетворення. Сам Христос був «Старшим Викладачем». У відкритих «класних кімнатах», оточених узбережжям, горами і долинами, Христос передавав перетворювальне знання. Святий Дух пробуджував сонну совість до прийняття істини. Навчання без досвіду буде неповним, але досвідом має керувати пізнання.

Місіонери ХХІ століття повинні ретельно вивчати Писання — джерело істинної духовної інформації. Також вони мають сіяти біблійне вчення, не звертаючи уваги на ступінь популярності чи зручність. Бог чекає від досвідчених віруючих наполегливості, щоб вони терпляче спрямовували ново-навернених до постійно зростаючого розуміння й усвідомлення цінності прекрасних перетворювальних християнських істин — особливо істини для теперішнього часу, переданій у Трьохангельській вістці.

Згідно зі словами Ісуса в Луки 6:39, що має пам'ятати кожна людина, яка прагне провадити людей до учнівства? Як нам переконатися, що ми не є сліпими поводитирами сліпих?

Зрештою, поєднання знання і досвіду, яке веде до безкорисливої любові, буде найбільшою силою місіонера.

ПЕРШІ КЕРІВНИКИ

Цікаво, що, обираючи майбутніх керівників, Ісус звернувся до найпростіших, найменш освічених людей. Христос не обрав освічених або красномовних членів синадрию. Проїшовши повз самоправедних учителів, Господь зупинив свій вибір на простих, неосвічених мужах. Саме вони мали проголосити істини, які перевернули світ. Спаситель мав намір навчити їх, щоб вони стали керівниками Його Церкви. А вони, у свою чергу, повинні були навчати інших і посилати їх у світ з Євангельською вісткою. «Для успіху у виконанні дорученої справи їм необхідно було прийняти силу Святого Духа. Євангеліє мало звіщатися не людською силою чи мудрістю, а силою Божою» (Е. Уайт. Дії апостолів, с. 17).

Прочитайте наведені тексти. Що вони повідомляють про те, чому Христос обрав саме таких людей для керівництва Своєю Церквою, а не тих, котрі, як вважалося, мали більш відповідні риси для керівництва? Соф. 2:3; Матв. 11:29; Єрем. 50:31; Ісаї 57:15.

Однак ми повинні бути обережними, щоб не зробити хибних припущень про те, чому Ісус обрав саме таких людей. Христос не був проти освічених людей; Він Сам уже в ранньому віці демонстрував великі пізнання (Луки 2:46, 47). Причина в тому, що надто часто люди, які мають хорошу освіту, багатство або владу, не готові впокоритися так, як необхідно впокоритися керівникам, щоб Господь міг використати їх. Звичайно, не всі освічені люди такі, Господь використовував деяких із них (згадайте Никодима, Йосипа з Ариматеї; див. також Дії 6:7). Але дуже часто такі люди все ж закриті для впливу Святого Духа.

Прочитайте 1 Кор. 9:19 і Филп. 2:3. Про які риси характеру тут ідеться і чому вони важливі не тільки для керівника, а й для кожного послідовника Христа? Як нам здобути такі риси характеру?

ЩО ЗАЛИШИВ ІСУС

Прийдешні покоління свідчать про успішність зусиль попередників. Якщо докладені зусилля дають тривалі позитивні результати, необхідно вивчати і повторювати використані принципи. Чи привела методологія Христа з виховання учнів до значних результатів?

Звичайно, так. Вона змінила світ. Ніхто з нас фактично не зміг би сьогодні читати Біблію, якби Христос не мав успіху в навчанні перших керівників Церкви.

Прочитайте Дії 1 про формування ранньої Церкви. Що повідомляє цей розділ про необхідність у посвячених, вибраних Богом керівниках? Що учні бажали бачити в керівнику? (Див. вірш 22). Чого ми можемо навчитися із цієї ситуації щодо хороших керівників?

Ісус установив Своє Царство і показав принципи, які забезпечать його зростання. Прокладаючи шлях через темряву до світла, Христос обрав керівників, чиї слабкості зодягнув у Свою силу, бо ці люди повністю поклалися на Нього. Хоч релігійні вожді ставилися до них зневажливо, бо учням бракувало освіти, однак вони затьмарили фарисеїв своєю відкритістю, покорюю, залежністю від Бога і чесністю. Як важливо, щоб ми всі виявляли такі ж риси. З часом багато високоосвічених людей, які займали відповідальні посади в суспільстві, приєдналися до Церкви.

«Апостоли, як представники Христа, мали справити на світ глибоке враження. Той факт, що вони були вихідцями з прос-того народу, мав не послаблювати, а посилювати їхній вплив, оскільки увага слухачів зосереджуватиметься не на них самих, а на Спасителіві, Котрий невидимо працював разом з ними. Чудове вчення апостолів, виголошені з мужністю й вірою слова мали переконати всіх у тому, що вони діяли не своєю силою, а силою Христа» (Е. Уайт. Дії апостолів, с. 22, 23).

Якими рисами, на вашу думку, мають володіти керівники Церкви? Чому? Назвіть три найважливіші для вас риси, котрі ви бажаете бачити в них? Поділіться своєю відповіддю на уроці в суботу та порівняйте її з відповідями ваших братів і сестер.

П'ятниця

14 березня

ДЛЯ ПОДАЛЬШОГО ДОСЛІДЖЕННЯ:

Прочитайте з книги Е. Уайт «Христос – надія світу» розділи «Перші євангелісти» (с. 349-358); «Остання подорож із Галилеї» (с. 485-496); «Нагірна проповідь» (с. 298-314); з книги «Дії апостолів» розділи «Приготування дванадцятьох» (с. 17-24); «Велике доручення» (с. 25-34); «Сім дияконів» (с. 87-96).

«Де б Христос не працював, усюди були голодні й спрагли правди душі, котрі усвідомлювали свої потреби. Настав час понести вістку про Його любов і до цих спраглих сердець. До таких учні мали йти як представники Христа. Для віруючих вони стануть обраними Богом учителями. І навіть коли Спаситель буде взятий від них, вони не залишаться без наставників.

У цій першій подорожі учні мусили йти лише туди, де раніше вже побував Ісус і де залишилися Його друзі. Підготовка учнів до подорожі була вкрай простою. Ніщо не повинно було відвертати їх від великої справи або якимось чином викликати опір, зачиняючи двері для їхньої роботи в майбутньому» (Е. Уайт. Христос – надія світу, с. 351).

Питання для обговорення:

Обговоріть у класі ваші відповіді на останнє запитання уроку за четвер. Про що ви дізналися з відповідей один одного?

Прочитайте Дії 6:1-6. Яким чином описаний тут випадок розкриває, чому Церква потребує хороших керівників?

Поміркуйте над ідеєю збалансованості між досвідом та пізнанням у християнському житті. Чи можливо, що різні люди по-різному будуть урівноважувати ці поняття? У такому разі як нам навчитися враховувати відмінності в наших зусиллях вести людей до учнівства?

Апостол Павло сказав: «Бо юдеї вимагають чудес, а греки шукають мудрості» (1 Кор. 1:22). Як цей текст розкриває різницю між пізнанням і досвідом?

ЖНИВА Й ЖЕНЦІ

Біблійні тексти для дослідження: Івана 1:40-46; 4:28-30; Луки 24:4-53; Дії 1:6-8; Матв. 9:36-38; Луки 15.

Пам'ятний вірш: «Отець Мій прославиться в тому, якщо рясно зародите й будете учні Мої» (Івана 15:8).

Урок цього тижня є продовженням попереднього уроку. Христос призначив духовних лідерів з певною метою – проголошувати Боже Царство. Принципи і методологія Ісуса повинні залишатися духовною основою для підготовки християнських керівників сьогодні.

Сучасні теорії виховання керівників ніколи не повинні замінити основу, закладену Самим Христом. Якщо головна мета навчання – не духовне зростання, а хвастощі і слава, тоді результатом буде дріб'язковість і духовне безпліддя. Коли прозелітизм витісняє собою покаяння, відродження й перетворення, місія не може бути успішною. Якщо лідерів навчають керувати кампаніями по залученню нових членів, працювати зі ЗМІ та громадськістю, але не готують до духовної боротьби, – це фатальна помилка. Справжній евангелізм та виховання учнів зосереджені на (1) визнанні нашої гріховності, (2) щирому покаянні, (3) відкритому духовному посвяченні і (4) нездоланному бажанні сіяти насіння Божої вістки.

Неділя

16 березня

ХЛІБ БІДНЯКА

Коли земне служіння Христа добігало кінця, усю Свою увагу Він зосередив на учнях, яким безкорисливо служив і яких глибоко любив. Вони не повинні були залишитися самі. Хоч Сам Ісус мав повернутися на Небо, учням був обіцяний Святий Дух, покликаний задовольнити потребу в духовній близькості, якою вони насолоджувалися в присутності Ісуса. Настанови Христа щодо роботи Святого Духа настільки важливі, що Іван присвячує цій темі кілька розділів свого Євангелія. Зауважте: згідно з Писанням, Божий Дух свідчить про Христа, хоч Дух не свідчить про Нього без нашої участі. Саме за підтримки Духа учні свідчили про служіння Ісуса. Бог міг би доручити ангелам проголосити Євангельську вістку, але по Своїй милості для виконання цього священного покликання Він призначив грішних, немічних, непередбачуваних людей.

Прочитайте Івана 1:40-46; 4:28-30; 15:26, 27; 19:35, 36. Що ці тексти повідомляють про те, як люди і Бог працюють разом у справі спасіння душ?

Благовістю було дане цікаве визначення: «Це коли один жебрак розповідає іншому жебракові, де знайти хліб». Подумаймо, наприклад, про апостола Андрія. Листи його брата Петра будуть включені у Святе Письмо, про служіння Петра багато написано в Діях святих апостолів, і Христос вважав Петра одним з трьох Своїх найближчих учнів. Андрій ніколи не мав таких почесностей. Однак він отримав особливе визнання як людина, котра виконує прості настанови Христа щодо залучення людей до Ісуса.

Як багато вибраних Богом посудин – успішні лідери в евангелізмі, адмініструванні й керівництві – були приведені до Христа вірними учнями, чії імена давно забуті у світі? Хоч самі ці учні не були видатними, подумайте про те, наскільки постраждала б Божя справа, якби не їхнє вірне свідчення про Ісуса. Христос готував Своїх учнів для великих справ, спочатку доручаючи їм прості завдання,

які вони могли добре виконати. Жінка-самарянка, Пилип, Андрій використовували силу простого свідчення та щирого запрошення. Ми всі покликані чинити так само.

Понеділок

17 березня

ІСУС СПОНУКАВ ДО ТЕРПІННЯ

Прочитайте Луки 24:47-53; Дії 1:6-8; 16:6-10. Чому злиття Святого Духа необхідно було очікувати? Якою була роль Духа в євангельському служінні ранньої Церкви? Переживаючи розчарування, яке підбадьорення можуть почерпнути сучасні віруючі з досвіду Павла? Які уроки щодо терпіння й очікування містяться в наведених уривках?

У бесідах і на власному прикладі Ісус навчав Своїх учнів терпіння. Зустрічаючись із фанатизмом, невіглаством, нерозумінням та інтригами, Христос зберігав терпіння. Така непохитність ґрунтувалася на повній залежності від Божого Духа. Ісус розумів: якщо учні не навчаться такої залежності, просування Царства буде серйозно утруднене. І навпаки, якщо вони засвоять цей урок на самому початку, подальше служіння відбуватиметься під керівництвом Бога. Тому перед Своїм вознесінням Він наказав їм чекати.

Христос бажає, щоб сучасні християни також засвоїли цей урок. Сповнені добрих намірів, але самовпевнені християни, котрі не бажають терпляче чекати керівництва Духа, можуть перешкодити і собі, і Божому Царству.

Апостол Павло прагнув потрапити до Вітінії, але його наполегливість і завзятість не завадили йому бути чуйним до Божественного керівництва, тому він не опирався голосу Святого Духа. Апостол охоче прийняв вказівки Духа, Який направив його до Македонії. Його служіння там супроводжувалося низкою чудес. Якби Павло вперто намагався втілювати власні задуми, європейська місія могла б довгий час залишатися нездійсненою.

Як ми із властивими нам занепокоєнням та нетерпінням можемо навчитися терпляче чекати керівництва Духа? Які практичні кроки можуть зробити сучасні віруючі, намагаючись виховати в собі таке терпіння? Що говорить про наші взаємовідносини з Богом терпелива молитовна довіра?

Вівторок

18 березня

ЗАСТОСУВАННЯ ВЛАДИ

Порівняйте наступні уривки: Марка 6:7-13; Матв. 16:14-19; 18:17-20; 28:18-20; Івана 20:21-23. Що вони повідомляють про владу, якою були наділені учні Ісуса? Яке значення це має сьогодні для нас?

«Петро висловив істину, яка є основою віри Церкви; Сам Ісус відзначив його як представника всіх віруючих, говорячи: «Я дам тобі ключі Царства Небесного: що ти зв'яжеш на землі, буде зв'язане на Небесах; і що ти розв'яжеш на землі, буде розв'язане на Небесах».

«Ключі Царства Небесного» – це слова Христа. Усі слова Святих Писань є Його словами. Вони мають силу відкривати і закривати Небо. Вони виявляють умови, за яких люди приймаються чи відкидаються. Таким чином, праця тих, хто проповідує Слово Боже, є запахом життєдайним на життя або смертоносним на смерть. Результати їхньої місії будуть відчутні у вічності» (Е. Уайт. Христос – надія світу, с. 413, 414).

Як Отець послав Ісуса, так і Христос послав Своїх учнів. Через Духа Отець наділив Христа Божественною силою. Через Духа Ісус також наділяє Своїх учнів Божественною силою, відповідною до їхніх земних завдань. Жоден послідовник Христа не повинен побоюватися, що його чимось обділили. Усі необхідні навички, таланти, здібності і сили будуть дані кожному.

Іноді керівники ігнорують деякі важливі принципи. Визначаючи завдання, керівник має враховувати реальні можливості, інакше провал неминучий. Часто невпевненість керівника

виявляється в надмірно владній поведінці, у придушенні дарованих Богом творчих здібностей та індивідуальності оточуючих. Обмежені внаслідок такого керівництва підлеглі втрачають свою ефективність. Таку поведінку можна порівняти з діями диригента, який намагається грати одночасно на всіх інструментах, замість того щоб керувати виконанням твору.

Приклад Ісуса для нас неоціненний. Якщо хтось колись і мав право виявляти владу й диктувати свою волю, так це Ісус. Але Він, навпаки, наділяв владою інших, доручав їм працювати і свідчити там, де не було Його Самого.

Середа

19 березня

ТРУДІВНИКИ ПОЛІВ

«Побачивши ж юрби, Він змилосердився над ними, бо були змучені та розпорошені, наче вівці, що не мають пастуха. Якось каже Ісус своїм учням: Жнива великі, а женців мало. Тож благайте Господаря жнив, щоб послав робітників на свої жнива» (Матв. 9:36-38). Яку важливу вістку містять ці вірші для нас сьогодні? Яке завдання стоїть перед нами?

Духовні жнива вже дозріли, але працівників бракувало. Ґрунт серця був підготовлений, духовне насіння посіяне, а хороше проростання, достаток вологи і щедre сонячне світло викликали неймовірний ріст. Доспілі душі очікували жнив, але де були женці? Використовуючи прості зрозумілі словесні картини, Ісус намагався викликати в людях бажання служити.

Іноді християни прагнуть братерських відносин з іншими віруючими, хочуть триматися разом і при цьому ігнорують людей, котрі шукають і дозріли для жнив. Можливо, не усвідомлюючи покладеної на них Небом відповідальності за спасіння душ, вони зайняті церковними справами, виконанням своїх громадських обов'язків, будівництвом та іншими проектами, необхідними для підтримання статусу-кво*. Усе це, безперечно, добре. Сповнені добрих намірів члени Церкви іноді ставлять під питання цінність євангельської проповіді або ж кажуть: «Пасторе, займатися євангелізмом добре, але хіба нам не потрібні програми для людей, які вже в церкві?»

Це слушне запитання, хоч дехто також може запитати: «Хіба Ісус колись журився з приводу нестачі людей, які зберігають зерно?» Навпаки, Він закликав молитися про більшу кількість женців.

Як ми можемо зберігати правильний баланс між служінням потребам членів Церкви та місіонерським служінням?

Четвер

20 березня

ЗАГУБЛЕНІ ТА ЗНАЙДЕНІ

Ісус навчав учнів і на власному прикладі показував, що вони повинні спілкуватися з грішниками і навіть з людьми сумнівної репутації, такими як блудниці й митники. Як же ще вони могли зробити учнями весь світ? Часто служіння Христа зосереджувалося саме на таких грішниках. Спаситель називав їх «загубленими», і це свідчить про Його велику милість. Він міг назвати їх «бунтівниками» (якими вони й були) або «розбещеними». Але Господь вважав за краще називати їх «загубленими».

Слово «загублені» не несе в собі такий же негативний зміст, як інші слова. Замість того щоб засуджувати і критикувати заблудлі душі, ми повинні наслідувати приклад Христа. Факт, що ці люди «загублені», означає: відповідальність лягає на шукачів. Принизливі репліки віддаляють загублених людей. А нейтральна мова свідчить про прийняття і можливості налагодити взаємовідносини. Тому ми повинні бути обережними не тільки у виборі слів, але навіть у самих думках, оскільки наші думки впливають на наше ставлення до оточуючих.

Через усе Євангеліє Ісус закликає віруючих бути шукачами. Він хоче, щоб ми любили й досягали загублених, незалежно від їхнього способу життя.

«Ось яке служіння вибрав Бог – “розв’язати кайдани безбожності, пута ярма розв’язати й пустити на волю утиснених, і всяке ярмо розірвати... і не сховатися від свого рідного” (Ісаї 58:6, 7). Коли ви усвідомлюєте себе грішником, спасенним лише любов’ю вашого Небесного Отця, то матимете ніжне співчуття до інших, котрі страждають у гріхах. Ви не будете більше ставитися до нещастя і покаєння ближніх із заздрістю й осудженням. Коли лід егоїзму у вашому серці розтане, ви зрозумієте Бога і будете поділяти Його радість у спасінні загублених» (Е. Уайт. Наочні уроки Христа, с. 210, 211).

Прочитайте Луки 15. Яка важлива вістка міститься в притчах Ісуса? Що ця вістка повинна сказати нам про те, як Бог дивиться на загублених та якою є наша відповідальність перед ними?

П’ятниця

21 березня

ДЛЯ ПОДАЛЬШОГО ДОСЛІДЖЕННЯ:

Прочитайте з книги Е.Уайт «Христос — надія світу» розділи «Остання подорож із Галілеї » (с. 485-496), «Хто більший?» (с. 436-440), з книги «Дії апостолів» розділи «Приготування дванадцятьох» (с. 17-24), «Велике доручення» (с. 25-34), «П’ятидесятниця» (с. 35-46), «Дар Духа» (с. 47-56).

«Ці дні приготування були для них днями глибокого дослідження серця. Усвідомлюючи свою духовну потребу, учні благали Господа про святе помазання, яке зробило б їх здатними трудитися задля спасіння людських душ. Вони просили благословення не лише для себе. Вони розуміли, що на них лежить відповідальність за спасіння душ і що Євангеліє має бути проповідане світові, тому просили в Христа обіцяної їм сили» (Е. Уайт. Дії апостолів, с. 37).

Питання для обговорення:

Які принципи Христа повинні засвоїти сучасні вчителі євангелістів? Уявіть, як таке навчання відбувалося б у вашій церкві.

В уроці за четвер ми говорили про використання деяких слів. Подумайте про слова, які ми, як адвентисти сьомого дня, часто вживаємо. Хоч ми можемо розглядати якісь слова під певним кутом, подумайте про те, як інші люди, не знайомі з нашою термінологією, можуть розуміти ці слова. Чому ми повинні бути обережними у виборі слів, особливо спілкуючись з людьми, яких хочемо досягти?

Поміркуйте над визначенням благовістя: «Один жебрак розповідає іншому жебракові, де знайти хліб». Чи не вважаєте ви, що тут дуже тонко відображено саму суть свідчення та євангелізму? Чому для нас важливо пам’ятати цей вислів та його значення?

На чому більше зосереджена ваша громада: на собі і власних потребах чи на благовісті? Як зосередженість на благовісті може допомогти церкві? Іншими словами, якби ваша церква була більше зосереджена на свідченні та благовісті, можливо, вона менше дбала би про власні потреби? Яким чином благовістя могло б задовольнити ці потреби?

ЦІНА УЧНІВСТВА

Біблійні тексти для дослідження: Луки 12:49-53; П. Зак. 21:15; 1 Кор. 9:24-27; Матв. 18:8, 9; Івана 14:1-3; Євр. 11:32-12:4.

Пам'ятний вірш: «І наша надія щодо вас певна, бо знаємо, що ви наші співучасники як у стражданнях, так і в радощах» (2 Кор. 1:7).

Протягом усієї історії християнства мільйони мучеників добровільно віддали своє життя за Христа. Їх ув'язнювали, катували, страчували. Десятки мільйонів втрачали майно, роботу, зазнавали насмішок, їх виганяли з родин та переслідували, але вони не залишали Христа. Тільки Бог знає, скільки страждань довелося пережити Його вірним дітям.

Звичайно, Павло попереджав: «Адже всі, що в Ісусі Христі бажають жити благочестиво, будуть переслідувані» (2 Тим. 3:12). А Петро писав: «На це ви були покликані, тому що й Христос постраждав за нас, залишивши нам приклад, щоб ми йшли Його слідами» (1 Петра 2:21).

Незважаючи на обіцянки так званих «проповідників процвітання», розкішні автомобілі та фінансовий успіх не є автоматичним додатком у житті віруючих людей.

Однак необхідно пам'ятати: якою б не була ціна учнівства, у порівнянні з остаточною нагородою ця ціна невелика.

Неділя

23 березня

ГОЛОВНИЙ ПРІОРИТЕТ

Прочитайте Луки 12:49-53; 14:25, 26; Матв. 10:37 . Як ми повинні розуміти ці висловлювання? Про що говорить тут Ісус?

Сучасні телевізійники сфабрикували б із цих слів таке повідомлення: «Сьогодні видатний релігійний лідер, Ісус із Назарета, під час Свого денного звернення пропагував ненависть у сімейних відносинах. Аналітики порівнюють ці нещодавні заяви з раніше висловленими закликами любити ближніх та ворогів. Наші коментатори намагаються визначити, чи можна це розцінювати як зміну політичного курсу. Інші непідтверджені джерела повідомляють про висловлювання, які закликають послідовників до продажу всього майна та жертвування отриманих коштів на рух Ісуса. Стежте за нашими наступними повідомленнями».

Уважне вивчення використання слова «ненависть» у Біблії допомагає прояснити, що мав на увазі Ісус. У П. Зак. 21:15 записаний закон Мойсея щодо чоловіків-багатоженців. Біблія перекладу Івана Огієнка, передаючи природні почуття цих чоловіків до своїх дружин, пропонує такий переклад: «одна кохана, а інша ненависна», «одна кохана, а одна зненавиджена». Господь через Мойсея навчає: якщо чоловік найбільше любить одну з дружин, він не може позбавляти менш улюблених дружин їхніх прав. Інші версії перекладів міняють термінологію і замість «кохана» використовуює слово «улюблена», а замість «ненависна» – «нелюбима». Очевидно, ідеться про родинну прихильність. «Ненавидіти» в даному контексті означає «менше любити». Текст Матв. 10:37 підтверджує цю ідею.

Думка Ісуса проста, але сповнена глибокого змісту. Якщо сім'ю ставлять на перше місце, а Христа на друге, значить Ісусові відмовляють у владарюванні. Неможливо служити кільком панам. Звичайно, Христос схвалює й підтримує міцні сімейні взаємовідносини. А такі взаємовідносини зміцнюються,

якщо ґрунтуються на непохитній основі – беззастережній любові до Бога, Котрому відведене перше місце в житті. Бог не бажає, щоб між нами та Ним стояли будь-які бар'єри і перешкоди, щоб нас щось відволікало. Учнівство вимагає найвищої ціни: безроздільної вірності Христу.

Як вам вдається в практичному повсякденному житті ставити Христа вище за всіх, навіть вище за членів вашої сім'ї? Що це означає та яких наслідків ви можете очікувати?

Понеділок

24 березня

НЕСТИ СВІЙ ХРЕСТ

«Хто не несе свого хреста і не йде слідом за Мною, не може бути Моїм учнем» (Луки 14:27).

Учнівство передбачає прийняття Христа як Спасителя і Господа. Прямувати за Ісусом — означає, що ви готові зазнати тих же страждань, що й Він. Тому ми маємо бути чесними в тому, як виголошуємо нашу вістку людям. Звичайно, необхідно викладати й чудові істини про праведність через віру, Христове прощення, скорі повернення Ісуса, незрівнянні чудеса Небес та незаслужену Божу благодать.

Але якщо віруючі хочуть проголошувати Божу вістку в усій повноті, вони не можуть обминути тему про несення хреста. На жаль, деякі віруючі помилково вважають: проповідь будь-якої вістки про те, що людина повинна щось робити зі свого боку, — це заклик до законництва. «Божественна благодать усе здійснила, – гордо заявляють вони, – і від людини не вимагається нічого, крім прийняття цієї благодаті». Однак Ісус так не вважав.

Прочитайте Матв. 16:21-25; Луки 21:12-19; Івана 15:17-20; 16:1, 2. Що ці тексти повідомляють про ціну прямування за Ісусом?

Ще до хрещення кожний кандидат має розуміти, що Сам Христос визначив йому або їй хрест, без якого вони ніяк не можуть стати Його учнями. Чи применшує це радість навернення? Чи може нереальна обіцянка безтурботного життя якось примножити цю радість? Навернення звільняє віруючих від тягаря гріха, але не від відповідальності учнівства. Приймаючи ім'я Христа і публічно підтверджуючи цей вибір через хрещення, кожний віруючий повинен розуміти, що учнівство має свою ціну. Але що може запропонувати нам цей світ? Що він має кращого й дорожчого за пропозицію Христа? Нічого!

Що ви вважаєте своїм хрестом? Поділіться власним досвідом несення цього хреста. Як ви можете допомогти людині, яка переживає подібні труднощі?

Вівторок

25 березня

ДИСЦИПЛІНА

Проаналізуйте наступні уривки: Луки 14:31-33, 1 Кор. 9:24-27, Євр. 12:1-4, 2 Петра 1:5-11. Що ці тексти говорять нам про життя учня? Чи пізнали ви на власному досвіді реальність того, про що говорить тут Біблія?

Ціна учнівства включає дисципліну. Кожне спонукання, кожна думка, кожне прагнення і бажання мають бути підпорядковані Христу. Усе, чим ми володіємо, видиме чи невидиме, кожний талант і кожна можливість – усе, що має цінність, повинно бути під управлінням Христа. Усе, що ми не присвятимо Йому, неминуче стане ідолом та зіб'є нас зі шляху.

Христос пропонує нам силу для подолання вад нашого характеру. Будь-які бажання, емоції і розумові нахили мають перебувати під керівництвом Його Духа.

Зверніть увагу на приклади зі спорту, які використовував Павло в наведених вище текстах. Жодний спортсмен не планує бігти повільніше, стрибати нижче або метати на коротшу відстань.

Жодний віруючий також не повинен озиратися назад, особливо коли від результату «змагання» залежить вічна доля, на відміну від будь-якої нагороди, котру може отримати земний спортсмен завдяки своїм великим зусиллям і тренуванням.

«Бігуни відмовлялися від потурання своїм бажанням, бо це могло послабити їхні фізичні сили. З допомогою суворої постійної дисципліни вони тренували свої м'язи, щоб зробити їх міцними й витривалими на день змагань, коли вони зазнають найбільшого навантаження. Наскільки ж важливіше християнинові, для котрого вирішується його вічна доля, підкорити свої бажання й пристрасті розумові та волі Бога! Він ніколи не повинен дозволяти розвагам, розкоші або бездіяльності відволікати свою увагу. Усі його звички та пристрасті повинні перебувати під найсуворішим контролем розуму, просвіченого вченням Божого Слова та керованого Його Духом» (Е. Уайт. Дії апостолів, с. 311).

Середа

26 березня

ПОРІВНЮЮЧИ ЦІНИ

Корпорації досліджують «життєстійкість» запропонованих проектів шляхом аналізу ефективності витрат. Чи передбачені в проекті компоненти, які зможуть забезпечити прибутковість інвестицій? Чи окупляться витрати? Іншим поширеним показником є довготривалість. Чи передбачає проект наявність стійких результатів?

Нагорода за учнівство також може бути виміряна за допомогою порівняння з витратами. Такі витрати можуть включати емоційні переживання, соціальне відкидання, фізичні муки, втрата фінансів, тюремне ув'язнення і навіть смерть. Кожний, хто вирішив іти шляхом учнівства, повинен спочатку ретельно зважити можливі наслідки.

Що повідомляють наведені тексти про ціну, яку деколи доводиться платити за учнівство? Матв. 18:8, 9; Луки 6:35; Филп. 2:3.

Що повідомляють наступні тексти про переваги учнівства? Луки 18:28-30; Івана 14:1-3; Об'явл. 22:1-5.

Безперечно, ціна прямування за Ісусом може бути високою (вірніше, видаватися високою), можливо, доведеться пожертвувати всім.

Але одне можна сказати точно: що б ми не придбали в цьому житті, чого б не досягали, що б не робили для себе, — усе це тимчасове, воно не триватиме вічно. Воно зникне, і зникне назавжди.

На відміну від цього, усе, що ми здобуваємо через Ісуса тепер, а в кінці – вічне життя на новому небі і новій землі, набагато цінніше за все, що пропонує нам світ.

Подумайте про всі задоволення, радощі й переваги, які пропонує нам світ тут і зараз. Але яке вони мають значення порівняно з вічністю, яку ми будемо проводити з Христом? Як ми можемо навчитися завжди пам'ятати про цей контраст? Чому для нас це важливо?

Четвер

27 березня

КРАЩЕ ВОСКРЕСІННЯ

Прочитайте Євр. 11:32-12:4. Що особисто вам говорять ці вірші про ціну і нагороду учнівства?

Яка потужна концепція викладена тут, особливо у словах: «Жінки одержували своїх померлих через воскресіння; інші були закатовані, не отримавши звільнення, щоб досягнути краще воскресіння» (Євр. 11:35).

У певному розумінні бути учнем та робити учнями інших зводиться до одного — «кращого воскресіння». Ми прямуємо за Христом, маючи обітницю і надію на нове життя в новому світі, де немає гріха, горя, смерті. Водночас, оскільки нам дана така надія, яка стала можливою тільки завдяки життю, смерті, воскресінню та первосвященницькому служінню Ісуса, ми прагнемо вказати іншим на цю надію. Зрештою, ми піднімося з могили або під час першого воскресіння з усіма праведниками, або під час другого воскресіння з безбожними (якщо тільки не залишимося живими до Другого приходу). Чи є щось більш значуще, що спонукає нас не тільки прагнути самим стати учасниками цього воскресіння, а й докласти всіх зусиль, аби привести до цього інших?

Жнива достигли; мільйони очікують заклику до учнівства. Ми благословенні не тільки Євангелієм, але Євангелієм у контексті «істини для теперішнього часу» – Трьохангельською вісткою з Об'явл. 14. Це остання Божа вістка застереження світові.

Що ми зробимо з дарованими нам Божественними істинами? Отже, ми запитуємо: де жінці? Де ті, хто захоче піти разом з Христом і розділити небезпеки учнівства? Чи приймете ви Боже запрошення не просто бути учнем, але вести людей до учнівства, чого б вам це не коштувало?

Подумайте про перше і друге воскресіння. Чи має щось більше значення, ніж можливість самому взяти участь у «кращому» воскресінні та привести до цього інших?

П'ятниця

28 березня

ДЛЯ ПОДАЛЬШОГО ДОСЛІДЖЕННЯ:

Прочитайте з книги Е. Уайт «Дії апостолів» розділи «За межами Малої Азії» (с. 219, 220); «Верія й Афіни» (с. 241, 242).

«Вогонь спадає з неба від Бога. Земля відкривається, і схована в її глибинах зброя викидається на поверхню. З усіх зяючих провалин виривається нищівне полум'я. Горять навіть скелі. «Настав день, що палає, як піч». Стихії, земля та діла на ній розтопляться від жару «пожираючого вогню» (Мал. 4:1; 2 Петра 3:10). Поверхня землі має вигляд суцільної розтопленої маси, величезного озера, що дихає вогнем. Настав час суду і погібелі для беззаконників, «день помсти Господньої, рік заплати за заколот проти Сіону!» (Ісаї 34:8).

Нечестиві отримують свою платню на землі (Прип. 11:31). Вони стануть мовби «соломою, — і спалить їх день той, який наступає, говорить Господь Саваот» (Мал. 4:1). Одні будуть знищені в одну мить, а інші мучитимуться багато днів. Усі будуть покарані згідно зі своїми вчинками... Усе творіння Боже стогнало і мучилося від болю. Тепер воно навіки звільнене від присутності та спокусу ворога. «Спочила... заспокоїлася вся земля і виспіває голосно» (Ісаї 14:7). Всесвіт славить Творця. Чути «голос великого натовпу, і наче шум великої води, і мов голос громів гучних, що звіщав: "Алілуя, бо запанував Господь, наш Бог Вседержитель" (Об'явл. 19:6)» (Е. Уайт. Велика боротьба, с. 672, 673).

Питання для обговорення:

Дітріх Бонхеффер – німецький лютеранський пастор і теолог, який помер за свою християнську віру. Він написав відому книгу під назвою «Ціна учнівства». Нижче наведені деякі цитати із цієї книги. Чи узгоджуються думки автора з тим, про що ми роздумували протягом тижня?

«Старе життя залишене позаду і повністю підкорене. Учня виймають з відносної безпеки та занурюють у життя абсолютної небезпеки (тобто в істину, в абсолютний захист і безпеку відносин з Ісусом)» (с. 62, 63).

«Якщо ми йдемо за Ісусом, то повинні робити конкретні, певні кроки. Перший крок, зроблений учнем після заклику, відрізає учня від його попереднього буття» (с. 66, 67).

«На кожного християнина покладений хрест. Перше Христове страждання, яке має пережити кожна людина, — заклик відокремитися від цього світу. Коли Христос закликає людину, Він запрошує її прийти і померти» (с. 99).

Місіонерська історія

ГРУБИЙ СУСІД

Джуліс і деякі члени його церкви йшли з дому в дім, розповідаючи про Ісуса в Кіншасі, Демократичній Республіці Конго. Коли вони підійшли до одного будинку, чоловік сердито закричав:

— Я не хочу вас тут бачити! Ідіть звідси!

Джуліс намагався поговорити з ним, але той продовжував кричати і погрожував їм. Віруючі спокійно залишили його і направилися до наступних дверей. Господар сусіднього двору, Мангу, з радістю послухав, як учасники хору співають духовні пісні, подякував їм і взяв ті брошури, які вони йому пропонували.

Наступної суботи Джуліс і його друзі знову відвідали Мангу, щоб заспівати і поділитися з ним своєю вірою. Саймон – сусід, який недавно так обійшовся з молодими людьми, побачив відвідувачів у дворі Мангу і підійшов, щоб подивитися, що відбувається. Мангу показав Саймону брошуру з вивчення Біблії.

— Ось що вони мені дали, — сказав Мангу, — попроси уроки і для себе.

Переборюючи своє збентеження, Саймон запросив адвентистів до себе додому.

— Я бачив уроки з вивчення Біблії, які ви дали Мангу, — сказав Саймон, — я теж хочу їх почитати, а ще хочу дізнатися, чим ви, адвентисти, відрізняєтеся від інших.

Саймон уважно слухав Джуліса і його друзів, які розповідали йому про Ісуса. Молоді люди запросили Саймона і його родину приєднатися до групи з вивчення Святого Письма.

— Я хотів би, щоб ви дали одну із цих брошур моїй дружині, а також моїм дітям, — тихо сказав Саймон.

Джуліс усміхався, протягуючи Саймону брошури.

— Можливо, ви будете проводити уроки з вивчення Біблії у мене вдома? – запитав Саймон.

Джуліс погодився. Він і ще один юнак приходили до Саймона щотижня впродовж місяця. Через деякий час Саймон, його дружина і діти приєдналися до групи з вивчення Біблії в церкві.

Коли церква проводила євангельські зустрічі, Саймон і його сім'я були присутні на всіх зібраннях. Саймон з дружиною попросили прийняти їх в члени церкви, з часом троє їхніх дітей приєдналися до них.

Саймон, грубий сусід, який колись не пускав віруючих до себе у двір, зараз ділиться Благою вісткою з кожним, хто слухає його. Він запрошує свого сусіда, Мангу, відвідувати Церкву адвентистів сьомого дня, і Мангу присутній щотижня на заняттях з вивчення Святого Письма.

Ваші приношення допомагають достукатися до людей у важких місцях, таких як Кіншаса, де менше, ніж один з тисячі жителів є адвентистом сьомого дня. Дякуємо за ваше служіння.

ВІРНЕ МАЛЕ СТАДО

В адвентистських пасторів у Китаї під опікуванням, як правило, багато громад. Наприклад, під керівництвом пастора Сана знаходиться 10 церков і 200 Малих груп загальною чисельністю близько 5 000 осіб. Для того щоб обслуговувати таку велику кількість людей, пастор Сан готує собі помічників з рядових членів церкви.

Сестра Ксу знайшла Христа і стала членом Церкви адвентистів сьомого дня в одному з великих міст. Вона хотіла поділитися вірою зі своєю сім'єю і друзями, які жили в її рідному місті Ву Ян з населенням близько 100 000 осіб. Коли вона повернулася до свого рідного міста, то не знайшла там жодного адвентиста. Але це не засмутило її, вона розповіла про Христа спочатку своїй сестрі, а потім і іншим родичам. Ксу знайшла багатьох людей, які бажали почути істину, і вона попросила пастора Сана направити когось, щоб допомогти організувати церкву у Ву Яні.

Пастор Сан направив Лю, місіонера-добровольця. Він зустрівся із сестрою Ксу і з деякими сусідами в її домі. Інші сусіди повідомили про діяльність Лю служителям церкви, яку Ксу раніше відвідувала. Вони спробували завдати Лю неприємностей.

Група віруючих молилася, щоб Бог захистив їхнє маленьке стадо, і Лю спало на думку відвідати церкву цих сусідів. Він прийшов на їхнє служіння і подружився з ними. Лю знайшов декількох людей, які були відкриті для того, щоб почути, у що він вірить. Він пояснив їм, чим займається в їхньому місті.

Жанг, одна жінка із цієї церкви, попросила вивчати з нею Біблію. Лю погодився, а вона, у свою чергу, запросила ще п'ятьох людей приходити на зустрічі. Усі шестеро людей з тієї церкви почали дотримуватися суботи. Лю надихнув їх продовжувати відвідувати свою церкву щонеділі, щоб шукати інших щирих християн, які хотіли б знати, чого навчає Біблія.

Коли лідери недільної церкви дізналися, що понад двадцять членів їхньої церкви вивчають Біблію для того, щоб стати адвентистами, вони розсердилися і заборонили їм з'являтися в церкві. Але ті, хто почав вивчати ретельно Біблію, продовжували розповідати іншим людям про те, що вони відкрили для себе. Віруючі запрошували на зустрічі Малої групи своїх друзів і тих, хто мав потребу в молитві і допомозі.

Через рік понад тридцять осіб постійно збиралися по суботах на богослужіння і вісімнадцять з них уклали заповіт з Богом. У Китаї нові віруючі мають знати біблійні істини і скласти іспит, перш ніж їх допускають до хрещення, тому вісімнадцять осіб, що уклали заповіт з Богом, – це знакова подія.

Ваші приношення підтримують всесвітню Церкву і допомагають вирішувати завдання поширення вістки про Христа по всьому світу. Вдячні вам за ваші приношення.

НАЙКРАЩІ ДРУЗІ ІСУСА

Мойсею вісім років. Він і його родина живуть у маленькому містечку Вірменії, розташованому між Турцією, Грузією та Азербайджаном.

Родина Мойсея нещодавно переїхала до цього містечка східної Вірменії. Спочатку Мойсей нікого там не знав, але потім він зустрів Хайка, свого ровесника. Хлопчики швидко здружилися. Вони разом гралися і каталися на велосипедах.

Мойсей зрозумів, що Хайк не знає про Ісуса. Його сім'я не ходила в церкву. Тому Мойсей почав молитися про свого найкращого друга. Він хотів запросити його в церкву, але спочатку вирішив подарувати йому одну книгу про Ісуса.

Хайку сподобалася книга, і він зразу ж почав читати її. Мати Хайка помітила, що її син щось щодня читає. У книзі було багато цікавих малюнків.

Через деякий час, коли Хайк прийшов додому, мати поставила сину кілька запитань щодо історій із цієї книги, і він дав відповіді на всі запитання. Хайк сказав своєму другові, що він розповідає всі прочитані історії своїй мамі та сестрі, і вони теж бажають читати книгу.

Через декілька днів Хайк запитав Мойсея:

— Чи можу я піти з тобою до церкви?

Мойсей дуже здивувався і зрадів:

— Звичайно! – сказав Мойсей. – Я якраз збирався тебе запросити!

Хайк любить церкву і бажає відвідувати її щосуботи. У дітей у Вірменії немає щоквартальних уроків Суботньої школи, тому вчителям доводиться читати уроки російською і потім переказувати їх дітям вірменською мовою.

Хайк із захопленням слухає те, про що говорять у церкві, і радий, що має можливість запросити своїх друзів відвідати церкву. Через тиждень уже п'ятеро дітей ходили разом з Хайком до церкви, і Хайк продовжує шукати для Ісуса інших дітей.

Мойсей запросив Хайка, і тепер хлопчики запрошують інших служити Ісусу. Церква у Вірменії зростає.

Наші місіонерські приношення допомагають підтримувати ті віддалені куточки світу, де не так багато адвентистів сьомого дня. Вдячні за збільшення армії місіонерів у всьому світі.

ТОЙ, ЩО БУВ ПЕРЕСЛІДУВАНИЙ І ПЕРЕМІГ

— **П**овісити єретиків! – злісно кричав натовп на мого сусіда і мене, показуючи на шибеницю над нами, що була змайстрована швидкокоруч.

Грубі руки зв'язали петлю над моєю головою і «кат» закричав:

— Тепер ти розкаєшся?

— Ні! – сказав я, і петля опустилася на мою шию.

За місяць до цього в автобусі я побачив чоловіка, що читав Біблію. Він помітив мою зацікавленість і запропонував мені купити Біблію і відкрити для себе Божі істини. Потім він запросив мене в Церкву адвентистів сьомого дня. Я купив Біблію і почав читати, прагнучи поділитися з іншими тим, про що дізнався.

У суботу нам з дружиною доводилося йти близько двох годин, щоб дійти до найближчої Адвентистської церкви, котра знаходилася в сусідньому селищі. Члени церкви дали мені для розповсюдження вісім Біблій, а один член церкви запропонував приходити в селище і вивчати Біблію разом з ними.

Я роздав усі Біблії і запросив своїх сусідів вивчати Слово Боже. Незабаром мій дім був заповнений людьми, які бажали дізнатися про Ісуса. Але коли адміністрація селища дізналася, що ми вивчаємо Біблію, вона звинуватила нас у тому, що ми створюємо проблеми, і погрожувала нам. Наступного дня злісний натовп прийшов заарештувати мене і мого сусіда.

Нам наказали зректися нашої віри. Ми відмовилися зробити це, і чоловіки наділи на нас петлі. У той час, коли я молився про свою родину і нових віруючих, хтось обрізав мотузки. Вони дозволили моєму другові піти, а мене били і погрожували. Але я не збирався зрікатися Ісуса.

Врешті-решт вони дозволили мені піти, але коли я, поспішаючи, пішов додому, то помітив людей, що слідували за мною озброєних мачете. Я сховався між високими кущами, а потім побіг додому, де моя дружина і ще один член церкви чекали на мене.

— Підіть до нашого селища і залишіться там на деякий час, — запропонував він.

Ми взяли деякі речі, тварин і пішли в сусіднє селище. Там ми залишалися до тих пір, доки церква не вирішила проблему з адміністрацією нашого селища. Уночі ми непомітно повернулися додому, щоб зібрати наш урожай. Незабаром ми з дружиною уклали заповіт з Господом.

Коли стало безпечніше, ми повернулися додому. Нам дозволили поклонятися Богові і ділитися нашою вірою з іншими. Керівники селища дали нам землю, і ми побудували церкву. Сьогодні понад 300 адвентистів і гостей поклоняються Ісусу разом з нами.

Ми вдячні Богові за те, що переслідування Він перетворив на радість. Частина приношень тринадцятої суботи допомогли побудувати церкву в Центральній Мексиці. Дякуємо!

Августин Круз, фермер і активний член церкви в штаті Оахака, Мексика.

МЕЧ І ДУХ

Серце гучно стукало в грудях Йосипа, а навколо несамовито лютував натовп.
— Бийте його! – кричали одні. – Убийте його! – вигукували інші.

Йосип зовсім недавно став християнином. Він приїхав до цього села як місіонер-доброволець, бажаючи поділитися з іншими своєю новою вірою і розповісти їм про Ісуса. Деякі слухали, але інші були незадоволені тим, що прийшов християнин і сіє смуту. Вони знайшли будинок, у якому жив Йосип, і вимагали вивести його.

Оточений розлюченим натовпом Йосип помолився і звернувся до лідера, котрий розмахував мечем.

— Брате, — сказав він, — я прийшов з миром і в ім'я Ісуса. Мій Бог хоче бути і вашим Богом. Натовп притих, а лідер кинув Йосипу виклик.

— Моя маленька дівчинка уже багато років лежить паралізована. Вона не рухається і не говорить. Якщо ваш Бог зцілить мою доньку, то ми залишимо вас у спокої. Але якщо ні, то ми вб'ємо тебе.

Чоловік повернувся і пішов додому. Натовп змусив Йосипа йти за ним. Йосип і лідер натовпу ввійшли в дім разом.

Йосип поглянув на Камалу, доньку цього чоловіка, і зрозумів, що лише чудо поверне їй здоров'я і врятує йому життя. Він став на коліна біля її ліжка і попросив Бога зцілити Камалу, якщо на те є Його воля.

— Допоможи цій родині зрозуміти, що Ти Всемогутній Бог, — молився він.

Йосип помолився і встав з колін. Він продовжував мовчки молитися за дитину, і через декілька хвилин Камала почала рухатися. Спочатку вона простягла одну ногу, а потім другу, потім підняла руки. Вона повільно сіла. Сім'я спостерігала, онімівши від радості, як Камала спустила з ліжка ноги, що не служили їй, встала і зробила крок.

— Моя донька! – прошепотіла мати Камали.

Дівчинка усміхнулася і повільно підійшла до своєї матері. Зі сльозами на очах чоловік, який годину тому був готовий убити Йосипа, обняв його.

— Я хочу знати про вашого Бога, — сказав він.

Новини про чудове зцілення дівчинки швидко облетіли все село. Багато людей хотіло дізнатися про Бога Йосипа. Чоловік, який розмахував мечем і планував убити його, тепер звершує служіння разом з ним, розповідаючи іншим про живого Бога. Десятки людей навернулися до Ісуса, і тепер поклоняються Йому, а не колишнім своїм богам.

Наші місіонерські приношення допомагають підтримувати роботу чоловіків і жінок, таких як Йосип, які служать місіонерами в усьому світі. Дякуємо за служіння для Бога через ваші приношення.

Йосип і його дружина служать піонерами глобальної місії в західній Індії.

ДИТИНА ВОДИТИМЕ ЇХ

З дитинства мати Джоеліто навчила його любити Ісуса і служити Йому. Коли вона проводила зустрічі в Малих групах, Джоеліто спостерігав за нею і вчився в неї. Коли йому було вісім років, він попросив, щоб його хрестили, оскільки він бажав інших вести до Ісуса.

Коли Джоеліто виповнилося десять років, уряд Перу прийняв закон, що зобов'язував дітей відвідувати школу по суботах. Його вчителька дозволила йому пропускати уроки по суботах і здавати роботи в понеділок, а коли прийшов час національних іспитів, вона виявилася безсилою.

— Якщо ти не прийдеш на іспит, — сказала вона із сумом, — вважатимуть, що ти його не склав.

Джоеліто молився, щоб Бог втрутився, і, вірячи в Його могутність, провів суботу в поклонінні Богу.

У понеділок стало відомо, що іспит у суботу так і не відбувся, тому що були загублені ключі від класної кімнати. Джоеліто дякував Богу за можливість дотримуватися суботи і скласти іспит.

Джоеліто розповів своїм друзям про те, як Бог відповів на його молитви. Він запросив їх відвідати церкву і запропонував вивчати з ними Біблію, як це робила його мама. Коли в церкві проводилися дитячі програми, Джоеліто запрошував своїх друзів узяти в них участь. Якщо вони не могли бути присутніми, він запрошував їх до себе додому і вивчав з ними дитячу Біблію. Мати однієї дитини попросила Джоеліто вивчати Біблію разом з нею.

— Я не переживав, — розповідає Джоеліто. — Я неодноразово спостерігав, як моя мама це робить.

Церква Джоеліто невелика, але кожний її член бере активну участь у служінні. Коли Джоеліто виповнилося дванадцять років, він почав іноді проповідувати з-за кафедри і очолив один з відділів церкви.

Під час літніх канікул молоді люди в усій країні брали участь у програмі під назвою «Місія Калева». Вони вирушають до одного з міст, щоб здійснювати соціальну роботу, ходити з дому в дім і пропонувати уроки з вивчення Біблії. Джоеліто теж хотів піти, але йому сказали, що він занадто молодий. Тому він залишився вдома і допоміг групі з «Місії Калева», що приїхала до нього в місто.

Джоеліто продовжує служити Богу, відвідуючи людей, пропонуючи їм вивчати Біблію і звершуючи служіння в церкві.

— Я не сиджу разом з мамою в Малій групі, — говорить він. — У мене свої уроки з вивчення Біблії.

Джоеліто проповідує у своїй церкві раз на місяць, і йому це подобається.

Частина ваших приношень тринадцятої суботи допомогла побудувати невелику церкву в місті Джоеліто. Дякуємо за вашу щедрість, яка дозволяє іншим почути вістку Божої любові.

Джоеліто Тапіа, 15 років, ділиться своєю вірою в місті Трухільо, Перу.

ВСЕМОГУТНІЙ БОГ

Коли мої батьки померли, моя бабуся взяла мене до себе. Її священник сподівався, що я наслідую Його, тому він оплачував моє навчання в школі. Якось він дав мені текст проповіді і сказав, щоб я прочитав написане в церкві наступної неділі. Я не розумів проповіді, а священника не було поруч, тому я попросив свого сусіда, адвентиста сьомого дня, пояснити мені її. Він прочитав проповідь і сказав, що вона не відповідає тому, що написано в Біблії. Потім він прочитав кілька віршів з Біблії, аби показати, що насправді говорить Біблія.

Я пропустив служіння, яке звершувалося в неділю. Сердитий священник погрожував мені, що перестане оплачувати моє навчання в школі. Я розповів про це своєму сусідові — адвентисту сьомого дня, і він прочитав мені два вірші з Біблії, які підбадьорили. «Бо яка користь людині, якщо придбає весь світ, але занепасть свою душу?» (Марка 8:36). «Шукайте перш за все Царства Божого і Його праведності, а це все вам додасться» (Матв. 6:33). Він запросив мене в суботу піти з ним. Уся його церква складалася з декількох адвентистів сьомого дня, які збиралися на вулиці, під деревом, але я зразу відчув, що серед них присутній Бог.

Священик перестав оплачувати моє навчання, і мені довелося залишити школу. Мої сусіди виявляли незадоволення та підтрюювали наді мною за цей бунт. Проте пастор адвентистів сьомого дня знайшов для мене спонсора, тому я зміг продовжити навчання. Згодом я хрестився в Церкві адвентистів сьомого дня.

Коли мій спонсор помер, у мене не було коштів продовжувати своє навчання. Я збирався залишити школу, але бухгалтер зупинив мене і сказав, що за мене було оплачено на два семестри наперед. Я прославив Бога і продовжив своє навчання. Я працював, щоб оплатити решту навчання, доки не закінчив школу.

Я хотів вступити до Замбійського адвентистського університету, але без спонсора в мене не було шансів. Я ревно просив у Бога допомоги. Я був запрошений на роботу на території кампусу, завдяки якій я міг би платити за навчання. Я залишався з чотирма іншими студентами в курнику, доки школа підшукала для нас щось прийнятне. Ми навчалися — і це було головне!

Я навчався служити Богові як пастор. Це не зовсім те, що мав на увазі священник, коли відправляв мене до тієї школи, але я знав, що це була Божа воля. Мені дуже подобається розповідати іншим цю чудову істину, яку я осягнув. Люди в моєму селі бачать, що мій Бог — це Всемогутній Бог. Четверо людей з моєї сім'ї присвятили своє життя Богові і приєдналися до Церкви адвентистів сьомого дня.

Ваші приношення допоможуть побудувати приміщення в Замбійському адвентистському університеті, котрий готує лідерів для служіння Богу та людям.

НА СТОРОНІ ІСУСА

Мі Мі походить з бідної сім'ї, що живе в маленькому селі в М'янмі (Бірма). Родині Мі Мі довелося продати землю, щоб прогодувати своїх дітей. У її батьків не було можливості відправити її в школу, тому у віці 13 років вона вже працювала на рисовому полі.

Коли Мі Мі виповнилося вісімнадцять років, вона ді-зналася, що в сусідньому місті є християнська сім'я, котрій потрібна домробітниця. Батьки дозволили дівчині піти працювати туди, але попередили: «Не дай цим людям зробити з тебе християнку». Її друг сказав їй, що це добрі люди, проте страх все одно не залишав Мі Мі.

Мі Мі була здивована, коли її нові господарі ставилися до неї, як до рідної. Вона відмовилася відвідувати їхні сімейні богослужіння, однак із сусідньої кімнати їй було прекрасно чути, як вони співають і моляться. Але через кілька днів вона, ніяковіючи, все ж приєдналася до них. Мі Мі замислювалася над питаннями: чому батьки не бажають, щоб вона поклонялася разом з віруючими? Чому вони вважають їх злими людьми?

У п'ятницю Мі Мі і її господиня старанно працювали: прибирали в домі і готували їжу на суботу. Мі Мі відхилила запрошення відвідати церкву, яка знаходилася на другому поверсі, у домі цієї сім'ї, але господар попросив її допомогти бабусі піднятися нагору і допомагати їй під час богослужіння. Спочатку дівчина почувала себе ніяково, але люди, що прийшли на поклоніння, були такі добрі до неї, що скоро вона відчула себе досить комфортно.

Коли батько Мі Мі зателефонував їй, щоб дізнатися, як у неї справи, вона розповіла йому, як господарі люблять її. Він був радий цьому, але все одно повторив своє попередження: «Пам'ятай: не ставай християнкою».

Мі Мі продовжувала поклонятися Богові разом із цією сім'єю. Любов Ісуса почала проникати в її серце. Господиня дала дівчині Біблію, і вона нарівні з усіма по черзі читала її під час служіння. Щось у її серці перевернулося, любов Ісуса вабила її.

Мі Мі знала, що її батьки дуже розсердяться, коли дізнаються, що вона стала християнкою. Але вона переконалася, що Ісус – істинний Бог. Дівчина відчуває, що розривається між почуттям поваги до батьків і їхніх традицій і Божою волею.

— Я знаю, що маю бути на стороні Ісуса, — говорить Мі Мі, — я молюся, щоб у мене вистачило мужності стояти за істину. Будь ласка, моліться про мене.

Бути християнином у М'янмі нелегко. Будь ласка, моліться про таких, як Мі Мі, котра знайшла істину і бажає йти за Христом. І пам'ятайте, що ваші приношення допомагають поширювати Євангеліє в цій буддійській країні.

ПОШИРЮЮЧИ СВІТЛО

На одній із вершин гір у Папуа-Новій Гвінеї розташоване село Кора. Люди живуть у будинках, зроблених із деревини і покритих соломою. Вони вирощують ямс, банани і солодку картоплю.

Більшість літніх людей не вміють читати і знають лише один із місцевих діалектів, який ми називаємо вонток. Навчати їх біблійних уроків було надзвичайно складно, проте приношення допомогли справитися з цим завданням. Багато дорослих відвідують дитячу Суботню школу, щоб послухати біблійні історії. Зараз у нас є весь матеріал: лекційні плакати, дошки, різноманітні ілюстрації для уроків Суботньої школи. Усе це ми отримали завдяки людям, які декілька років тому внесли приношення в фонд тринадцятої суботи. Плакати і картини допомагають нам зосередити на уроці увагу дітей і дорослих.

Нещодавно ми отримали MP3-плеєри, на яких записана вся Біблія, а також уроки для дітей. Через те що Біблія й історії записані мовою піджин (ця мова використовує лексику однієї мови, а граматику іншої), я слухаю їх, а потім перекладаю мовою вонток. Для тих, хто розуміє мову піджин, я збільшую гучність, щоб вони могли слухати, а потім перекладаю мовою вонток, щоб кожен міг зрозуміти вістку.

Я викладаю в дитячій Суботній школі і проводжу ці уроки з MP3-плеєром. Навіть якщо я не можу отримати уроки Суботньої школи щокварталу, завдяки MP3-плеєру в мене є що розповісти дітям. Вони нібито слухають радіо, тільки слухають Слово Боже.

Завдяки ще одному важливому проекту значно покращилося життя людей, що живуть у селі Кора і в інших схожих селах Папуа-Нової Гвінеї. Декілька років тому приношення тринадцятої суботи допомогли придбати літак для Папуа--Нової Гвінеї. На літаку привозять усе необхідне для Суботньої школи, прилітають місіонери або інші посадовці Церкви, іноді привозять важкохворих або травмованих людей у лікарню. Без літака було б дуже складно, адже до найближчого міста потрібно було б переходити через декілька гірських хребтів.

Нещодавно інші приношення тринадцятої суботи допомогли відкрити лікарні в декількох віддалених районах країни. Ваші приношення допомогли тисячам людей почути Слово Боже завдяки плеєрам і придбати Біблії для дітей, які розповідають тепер про Христа своїм родинам в усій південній частині островів Тихого океану.

Люди Кори і жителі островів Тихого океану дякують членам Церкви за те, що вони мають можливість слухати вістку про Христа своєю мовою.

Нельсон Юрина, керівник клубу «Слідопит» і вчитель Суботньої школи в селі Кора, Папуа-Нова Гвінея.

УПЕРТА АТЕЇСТКА

Я була атеїсткою. Я викладала фізику й астрономію в середній школі в Болгарії і була відповідальною за атеїстичну пропаганду. Потім мій брат став християнином – адвентистом сьомого дня. Я нічого не знала про те, що це за церква, але була впевнена, що він у біді.

Мій брат розповів мені про свого колегу, який в обідню перерву читав Біблію. Саме він дав братові біблійну літературу і домовився з ним проходити біблійні курси. Брат запрошував вивчати уроки і мене, але я не хотіла чути про Бога жодного слова. Я вірила Карлу Марксу, котрий сказав, що релігія – опіум для народу. Я не бажала мати з Богом нічого спільного.

Але брат не відступав, і, врешті-решт, я все-таки погодилася прочитати уроки, але лише для того, щоб знайти в них помилки і показати йому. Я швидко переглядала уроки, не дуже задумуючись над змістом, доки не дійшла до одного, в якому йшлося про Другий прихід Христа. Урок зацікавив мене. Я повернулася і перечитала всі запропоновані уроки, навіть дещо виписала. З нетерпінням я очікувала наступних уроків.

Я почала відвідувати церкву мого брата. Вона була дуже маленькою і досить консервативною. Я відчула в цій церкві присутність Бога і Його любов. Я навчалася любити людей тому, що їх любить Ісус. Він сподівається, що ми будемо Його світлом у цьому світі.

Мої намагання знайти помилки у вірі брата привели до того, що я знайшла Спасителя.

Згодом мій брат став пастором, і я молилася, щоб Бог направив мене в якесь село, щоб я ділилася там своєю вірою. Бог відповів на мою молитву несподіваним чином. Мене попросили стати керівником жіночого відділу конференції в Західній Болгарії. Я мріяла про викладання декільком літнім жінкам, а Церква поклала на мене турботу про всіх жінок Західної Болгарії! Я здивована, що Бог довірив мені таку відповідальність.

Бог допомагає мені служити матерям і їхнім дітям, які ще не прийшли до Бога, родинам, які страждають від насилля. Я допомагаю жінкам визначити і виконати свої обов'язки в служінні сім'ям, церкві і суспільству.

Ваші приношення допомагають зміцнювати Церкву в усьому світі і дають людям можливість привести інших до Христа. Якби колега мого брата не дав йому цю духовну літературу, хто знає, де була б сьогодні я. Дякую вам.

ТАНЕЦЬ ДУХА

Частина 1

Мене звати Даниїл, принаймні я взяв собі це ім'я. Я живу в Республіці Бенін на батьківщині культу Вуду.

Моя бабуся, як мама, була жрицею Вуду. Люди приходили до неї і шепотіли в морську раковину свої проблеми або побажання, яку потім жриця кидала на землю. По тому, як раковина лягала на землю, жриця робила висновок. Вона говорила людині, що та має зробити або принести, щоб досягти бажаного. Люди розраховувалися з нею грошима, алкоголем або тваринами.

Мій батько поклонявся духам померлих і просив їх дарувати мир тим, хто в нужді.

Батько познайомив мене із секретами культу Вуду. Він попросив мене стати танцівником-привидом, людиною, що танцює під час певних обрядів Вуду. Він сказав, що якщо я буду танцювати добре, люди будуть давати мені гроші, також він попередив мене про те, що інші стануть мені заздрити і захочуть вбити мене. Я погодився стати танцівником-привидом.

Через якийсь час танцівники-привиди були найняті на церемонію. Ми всі танцювали добре, але в мене виходило найкраще, я заробив багато грошей. Не думаю, що хтось заздрив мені, але коли я повернувся додому, мені стало погано.

Мої ноги розпухли і почали боліти. Батько вирішив, що хтось прокляв мене. Він сказав, що мені терміново потрібно лікуватися, інакше я можу померти. Я злякався. Я пішов до одного старого жерця Вуду і через декілька днів став почувати себе краще. Проте я вирішив, що ці сатанинські танці надто небезпечні і мені необхідно якомога швидше залишити їх.

Раніше я зустрічав християн, але я і не думав, що їхній Бог чимось відрізняється від наших язичницьких богів. Але після того як я зіткнувся віч-на-віч зі смертю, я не мав права сміятися над чийось богом. Тому, почувши на вулиці голос євангеліста, я зупинився, щоб послухати його.

Я відчув, що євангеліст звертається саме до мене. Я продовжував відвідувати ці зустрічі. І коли євангеліст закликав усіх слідувати за Ісусом Христом, я вирішив, що маю відгукнутися на заклик. Я знав, що мої батьки розсердяться, коли дізнаються про це, тому я їм не розповідав.

Я вивчав Біблію з пастором, який проповідував на цих зустрічах. Коли я підготувався, ми вирушили в інше місто, щоб там укласти заповіт з Богом. Я розумів, що рано чи піз-но я повинен розповісти про це батькам. Але я не планував поки що цього робити.

(Далі буде...)

Даниїл живе в південній частині Республіки Бенін, Західна Африка.

ТАНЕЦЬ ДУХА

Частина 2

Незабаром, після того, як я уклав заповіт з Богом, батько попросив мене знову танцювати на великому фестивалі духів у нашому селі. Я навіть не уявляв, що мені говорити батькові. Тривожно калатало серце, коли я сказав батькові, що не буду більше танцювати.

Батько наполягав на тому, щоб я змінив рішення, але я глибоко вдихнув і сказав йому:

— Я знайшов силу, котра сильніша, ніж чаклунство.

Мої слова стурбували батька й інших танцівників. Я молився про те, щоб Бог захистив мене від будь-якого зла, котре може обрушитися на мене.

Коли я не з'явився на цьому святі, деякі танцівники прийшли нагадати мені, що зараз час танців. Я сказав їм, що не буду танцювати. Вони переконували мене піти з ними, намагалися вмовити мене, але я відмовився. Потім вони схопили мене і силою змусили піти з ними.

Ми прийшли туди, де танцівники готувалися до обряду. Я знову їм сказав, що не збираюся танцювати. Хтось примусив мене щось випити, і я втратив свідомість. Ці люди намагалися мене підняти, але я не міг встати до наступного дня — дня церемонії. Вони намагалися змусити мене танцювати, але я не міг навіть стояти. Врешті-решт прийшов батько і сказав їм, щоб вони залишили мене в спокої. Усе свято я проспав.

Після закінчення церемонії батько відвів мене в бік і нагадав мені про обітницю, яку я йому дав, що не буду говорити нікому про те, що ми робили під час наших танців. Потім друг сказав мені, що я маю залишити село, тому що мені загрожує смерть. Я залишив село і вже не міг повернутися.

Мені було 18 років. У мене не було ні роботи, ні грошей. У мене було лише три класи освіти, і я не знав, що мені робити. Я молився — і Бог не залишив мене. Я навчився торгувати і тепер можу забезпечити себе.

Іти в село батька небезпечно, тому що там живуть люди, котрі хочуть моєї смерті. Хоч я і не боюся їх, тому що вірю, що Ісус сильніший, ніж їхні боги, але якщо Бог не посилає мене в село до моїх батьків, то цілком розумно триматися від нього якомога далі.

Я знайшов Христа, коли пастор поділився зі мною Його любов'ю. Наші приношення допомагають поширювати Благую вістку про те, що Ісус — це істинний Бог. Мільйони жителів Республіки Бенін і в усьому світі бажають почути цю вістку. Вдячні вам, що даєте їм цей шанс.

Даниїл живе в південній частині Республіки Бенін, Західна Африка.

ЖИВЛЯЧИ ДУХОВНЕ КОРИННЯ

Мі Ех Кім була розчарована. Вона приїхала до Токіо з Китаю, щоб навчатися, але ніяк не могла знайти китайську громаду адвентистів сьомого дня, а японську мову знала не настільки добре, аби брати участь у богослужінні японською. У Китаї вона щосуботи ходила до церкви і тепер турбувалася про своє духовне життя. Займаючись пошуком квартири, вона молилася про те, щоб опинитися якомога ближче до церкви.

Вивчаючи японську, Мі Ех молилася про те, щоб Бог допоміг їй влаштуватися в університет, що знаходиться недалеко від Церкви адвентистів сьомого дня. Її було прийнято до університету за межами Токіо, і, на радість собі, вона зауважила, що Церква адвентистів сьомого дня знаходилася поруч. Яка відповідь на молитву!

Пастор цієї невеликої групи віруючих привітав її і представив членам церкви. Миттєво Мі Ех відчула тепло від спілкування з членами громади і насолоджувалася духовним святом у місті, про яке її друзі говорили, що воно не привабливе для іноземців. Кожну суботу вона очікувала з нетерпінням, яке навіть важко собі уявити.

Закінчивши університет вона переїхала до Токіо, щоб працювати. Вона знову почала шукати Адвентистську церкву. Цього разу вона дізналася, що китайська громада збирається в одній з японських церков міста. Як це було чудово — прийти на богослужіння і поклонятися Богу рідною мовою!

Мі Ех живе в Японії вже десять років, але іноді вона, як і раніше, відчуває себе іноземкою. Вона знає, який стрес відчувають люди в чужій країні, і розуміє, як це приємно зустрітися з людьми, що розмовляють твоєю мовою. Духовна сім'я Мі Ех сприяє її духовному зростанню.

Частина приношень тринадцятої суботи була направлена на підтримку цієї китайської громади в місті Токіо. Сьогодні тут організовується ще одна громада, щоб ще більше китайців змогли знайти духовну підтримку в чужій для них країні.

Мі Ех Кім – одна з тисяч китайців, що навчаються або працюють в Японії.